

ЛАЙЗА КЛЕЙПАС СКАНДАЛ ПРЕЗ ПРОЛЕТТА

Част 4 от „Сезони на любовта“

Превод от английски: Диана Райкова, 2015

chitanka.info

ПРОЛОГ

— Взех решение за бъдещето на Дейзи — обяви Томас Бауман на съпругата си и на дъщеря си. — Въпреки, че Бауман не обичат да признават пораженията си, не можем да игнорираме реалността.

— И каква е реалността, татко? — попита Дейзи.

— Че ти не си предназначена за британски благородник. — Като се намръщи, Бауман добави: — Или може би благородниците не са за теб. Възвръщаемостта на инвестициите ми в търсенето ти на съпруг е нулева. Знаеш ли какво означава това, Дейзи?

— Че акциите ми не се котират? — предположи тя.

Човек никога не би допуснал, че в момента Дейзи е на двацет и две години. Дребна, слаба и тъмнокоса, тя още притежаваше пъргавината и жизнеността на дете, докато другите жени на нейна възраст бяха станали улегнали млади матрони. Както беше седнала с прегърнати колене, тя приличаше на захвърлена китайска кукла в ъгъла на улицата. Бауман се ядоса, виждайки дъщеря си с книга в скута, пхнала пръст между страниците, за да отбележи докъде е стигнала. Явно нямаше търпение да го изчака да свърши, за да поднови четенето.

— Остави това нещо — каза той.

— Да, татко. — Дейзи тайно надникна в книгата, за да провери номера на страницата, и после я остави. Дребният жест бодна Бауман. Книги, книги... дори само видът им идваше да покаже смущението на дъщеря му от провала ѝ на брачния пазар.

С голяма пура в ръка, Бауман седна в един тапициран стол в салона на хотелския апартамент, който заемаха от повече от две години. Съпругата му Мерседес беше кацнала на един тънък стол от плетена ракета до него. Бауман беше твърд мъж с тяло на валяк, толкова неогъваем във физическо отношение, колкото и като нрав.

— Това според мен говори — каза мрачно Бауман, — че тези „обещаващи джентълмени“ се блазнят по-скоро да станат зетьове на Уестклиф, отколкото да се оженят за Дейзи. — Той прикова Дейзи с

поглед: — Има ли вероятност някой от тези мъже да ти направи предложение?

— Тя няма как да знае... — възрази Мерседес.

— Жените винаги усещат тези неща. Отговори, Дейзи... има ли вероятност някой от тези джентълмени да се осмели да те поиска за съпруга?

Дъщеря му се поколеба, разтревожено изражение се появи в косите ѝ тъмни очи.

— Не, татко — призна тя честно накрая.

— Така си и мислех. — Като преплете дебелите си пръсти върху корема си, Бауман изгледа двете притихнали жени. — Липсата ти на успех става неприятна, дъще. Не ми харесват излишните разходи за рокли и дрънкулки... Вече ми е досадно да те водя от един безрезултатен бал на друг. Нещо повече, не ми харесва тази авантюра, която ме държи в Англия, при положение, че трябва да съм в Ню Йорк. Затова съм решил аз да ти избира съпруг.

Дейзи го погледна безизразно.

— Кого имаш предвид, татко?

— Матю Суифт.

Тя го изгледа така, сякаш се беше побъркал.

Мерседес си пое рязко дъх.

— Това няма смисъл, господин Бауман! Никакъв смисъл! Няма никаква полза за нас, нито пък за Дейзи от такъв брак. Господин Суифт не е аристократ, нито пък притежава значително богатство...

— Но произхожда от бостънския род Суифт — продължи Бауман. — Едва ли има семейство, което може да им откаже нещо. С него вървят добро име и добър произход. И по-важното: Суифт ми е предан. И е един от най-способните бизнес умове, които съм срещал. Искам го за зет. Искам той да наследи компанията ми, когато му дойде времето.

— Имаш трима сина, които ще наследят компанията по рождено право! — каза Мерседес обидено.

— Никой от тях не дава пет пари за бизнеса. Те не притежават апетита за това. — Мислейки за Матю Суифт, който бе разцъфтял под неговото почти десетгодишно ръководство, Бауман изпита тръпка на гордост. Момчето беше отражение на Бауман повече, отколкото собствените му деца. — Никой от тях не притежава амбицията и

безскрупулността на Суифт — продължи Бауман. — Ще го направя бащата на моите наследници.

— Загубили сте си ума! — извика разгорещено Мерседес.

Дейзи заговори със спокоен тон, който преряза избухването на баща ѝ.

— Трябва да изтъкна, че за това е нужно все пак и моето съгласие. Особено след като стигнахме до темата за бъдещите наследници. И ви уверявам, че няма сила на земята, която да ме накара да износя децата на мъж, когото дори не харесвам.

— Помислих си, че би искала да бъдеш от полза поне за някого! — прогърмя Бауман. В характера му беше винаги да потушава всяко недоволство със смазваща сила. — Помислих си, че би искала съпруг и собствен дом, вместо да продължаваш паразитното си съществуване!

Дейзи трепна, сякаш я беше ударил.

— Не съм паразит.

— Така ли? Тогава ми обясни каква полза има светът от твоето присъствие в него. Какво си направила някога за някого другиго?

Изправена пред задачата да извинява съществуването си, Дейзи го изгледа студено и не отговори нищо.

— Това е моят ултиматум — завърши баща ѝ. — Намираш си подходящ съпруг до края на май, или те давам на Суифт.

ПЪРВА ГЛАВА

— Не трябва да ти казвам! — изсумтя Дейзи, като крачеше напред-назад в салона Марсдън по-късно същата вечер. — В твоето състояние не бива да се стресираш. Но не мога да се сдържа, иначе ще експлодирам, което сигурно ще е безкрайно по-стресиращо за теб.

По-голямата ѝ сестра вдигна глава от подкрепящото рамо на лорд Уестклиф.

— Ще ми кажеш. — Лилиан потисна поредния пристъп на гадене. — Стресирам се само когато хората не ми казват разни неща. — Тя беше полуизлегната на дългото канапе, сгושена в прегръдката на Уестклиф, докато той слагаше в устата ѝ лъжички лимоново сорбе. Тя затвори очи, когато преглътна, тъмните ѝ мигли бяха като неподвижни полумесеци върху бледите страни.

— По-добре ли си? — попита Уестклиф нежно, като попи една заблудена капка в ъгълчето на устните ѝ.

Лилиан кимна, лицето ѝ беше призрачно бяло.

— Да, мисля, че това помага. Уф. По-добре се моли да е момче, Уестклиф, защото това е единственият ти шанс за наследник. Никога повече няма да мина през това...

— Отвори уста — нареди той и ѝ даде още ароматизиран лед.

Обикновено Дейзи щеше да е развълнувана да надникне в частния живот на Уестклиф... беше рядкост някой да види Лилиан толкова уязвима, или пък Маркъс толкова нежен и загрижен. Но Дейзи беше до такава степен заета със собствените си проблеми, че едва забеляза какво правеха, когато изтърси:

— Татко ми отправи ултиматум. Тази вечер той...

— Почакай — каза тихо Уестклиф, намествайки Лилиан върху ръката си. Тя се отпусна по-тежко върху него и сложи тънката си бяла ръка върху извивката на корема си. Той промърмори нещо неразбираемо в разрошената ѝ черна коса и тя кимна с въздишка.

Всеки, който наблюдаваше как Уестклиф се грижи нежно за младата си съпруга, не можеше да не забележи външните промени у

графа, който бе известен като студен мъж. Сега беше станал далеч по-отзивчив... усмихваше се повече, смееше се повече... и стандартите му за правилно поведение не бяха чак толкова строги. Кое то беше хубаво, ако човек искаше да има Лилиан за съпруга и Дейзи за балдъза.

Очите на Уестклиф, толкова тъмнокафяви, че изглеждаха черни, се присвиха леко, когато се фокусираха върху Дейзи. Въпреки че не бе произнесъл и дума, Дейзи прочете в погледа му желанието да защити Лилиан от всеки и всичко, което можеше да наруши спокойствието ѝ.

Дейзи внезапно се засрами от това, че се бе втурнала тук да разказва за несправедливостта на баща си. Трябваше да запази проблемите за себе си, а вместо това беше изтичала при по-голямата си сестра като хлапачка. Но Лилиан отвори очи и те бяха топли и усмихнати, и хиляди спомени от детството затанцуваха във въздуха между тях като ликуващи светулки. Близостта на сестрите беше нещо, което дори най-покровителственият съпруг не би могъл да разруши.

— Кажи ми — подкани я Лилиан, сгушвайки се до рамото на Уестклиф — какво каза страшилището?

— Че ако не намеря за кого да се омъжа до края на май, той щял да ми избере съпруг. И познай кого е избрал. Предположи!

— Не мога да позная — каза Лилиан. — Татко не одобрява никого.

— Напротив, одобрява — каза Дейзи заплашително. — В цял свят има един човек, когото татко *стопроцентово* одобрява.

Уестклиф започна да гледа с любопитство.

— Да не би да е някой, когото познавам?

— Скоро ще се запознаете — каза Дейзи. — Татко изпрати за него. Той ще пристигне в имението в Хемпшир следващата седмица за лова на сърни и елени.

Уестклиф се разрови из паметта си за хората, които Томас Бауман бе помолил да бъдат включени в списъка с гости за пролетния лов.

— Американецът? — попита той. — Господин Суифт?

— Да.

Лилиан погледна сестра си безизразно. После обърна глава към Уестклиф и простена. В началото Дейзи се уплаши, че може би плаче, но бързо стана ясно, че Лилиан се кискаше безпомощно.

— Не... наистина не... колко абсурдно... ти не можеш...

— Нямахте да ти е толкова смешно, ако ти трябваше да се омъжиш за него — каза намръщено Дейзи.

Уестклиф местеше поглед от едната сестра към другата.

— Какво не е наред с господин Суифт? От думите на баща ви той изглежда напълно почтен човек.

— Нищо не е наред — изсумтя Лилиан.

— Но баща ви явно го цени — каза Уестклиф.

— О! — присмя се Лилиан. — Суетата на татко се ласкае от начина, по който господин Суифт се стреми да му подражава и лови във въздуха всяка негова дума.

Графът се замисли над думите ѝ, приближавайки нова порция лимонено сорбе към устните ѝ. Тя издаде звук на задоволство, когато замразената течност се плъзна по гърлото ѝ.

— Не е ли прав баща ви като твърди, че господин Суифт е интелигентен? — обърна се Уестклиф към Дейзи.

— Интелигентен е — призна тя. — Но човек не може да разговаря с него — той задава хиляди въпроси и попива всичко, което човек му каже, но сам не казва нищо.

— Може би е срамежлив? — допусна Уестклиф.

Сега Дейзи бе тази, която не можа да сдържи смеха си.

— Уверявам ви, лорде, господин Суифт *не е срамежлив*. Той е... — Тя спря, затруднена да подреди мислите си в думи.

Наследствената студенина на Матю Суифт беше съпроводена от непоносимо високомерие. Човек не можеше нищо да му каже — той вечно знаеше всичко. Тъй като Дейзи беше израснала в семейство с безкомпромисни характери, нямаше никакво желание за още един строг и свадлив човек в живота си.

Според нея не говореше добре за Суифт това, че той буквално се беше прелял в семейство Бауман.

Може би Суифт щеше да е по-поносим, ако в него имаше нещо очарователно или привлекателно. Но той не бе благословен нито със смекчаваща изисканост на характера, нито с фигура. Не притежаваше чувство за хумор, нито видими прояви на доброта. Целият беше някак си непохватен: висок и непропорционален, и толкова жилав, че ръцете и краката му бяха като филизи зелен боб. Тя си спомни начина, по който сакото висеше от широките му рамене, сякаш беше празно.

— Вместо да изреждам всички неща, които не харесвам в него — каза Дейзи накрая, — далеч по-лесно е да кажа, че няма причина да го харесвам.

— Той дори не е привлекателен — добави Лилиан. — Торба с кокали. — След което потупа мускулестите гърди на Уестклиф в мълчалива възхвала на могъщата му физика.

Уестклиф погледна развеселено.

— Няма ли поне едно компенсиращо качество?

Двете сестри се замислиха.

— Има хубави зъби — недоволно отвърна Дейзи.

— Откъде знаеш? — попита Лилиан. — Той никога не се усмихва!

— Преценката ви за него е жестока — отбеляза Уестклиф, — но господин Суифт може да се е променил, откакто сте го виждали за последен път.

— Не чак толкова, че да се съглася да се омъжа за него — каза Дейзи.

— Не е задължително да се омъжваш за него, щом не искаш — каза Лилиан разпалено, като се размърда в прегръдката на съпруга си. — Не е ли така, Уестклиф?

— Да, любов моя — прошепна той и вдигна един кичур коса от лицето ѝ.

— И няма да позволиш на татко да отведе Дейзи далеч от мен — настоя Лилиан.

— Разбира се, че не. Все някак ще се разберем.

Лилиан притихна до него, изпълнена с абсолютна вяра в способностите му.

— Ето — прошепна тя на Дейзи. — Не е нужно да се тревожиш... видя ли? Уестклиф държи всичко... — Тя млъкна, за да се прозине — ... в ръце...

Виждайки как клепачите на сестра ѝ се спускат, Дейзи се усмихна съчувствено. Очите ѝ срещнаха погледа на Уестклиф и тя му направи знак, че ще си тръгва. Той кимна любезно и вниманието му веднага се върна към сънливото лице на Лилиан. А Дейзи не можа да не се запита дали някой мъж някога ще я гледа по такъв начин, сякаш държи най-голямата ценност в прегръдките си.

Беше сигурна, че Уестклиф ще се опита да ѝ помогне по всякакъв начин, по който можеше, заради Лилиан. Но вярата ѝ във влиянието на графа се охлаждаше при мисълта за собствената непреклонна воля на баща ѝ.

Въпреки че щеше да му се противопоставя с всички сили, Дейзи имаше лошо предчувствие, че той ще успее.

Тя спря на прага на стаята и погледна разтревожено към двойката на канапето. Лилиан бе почти заспала, облегла глава върху гърдите на Уестклиф. Когато графът срещна нещастния поглед на Дейзи, едната му вежда се вдигна в мълчалив въпрос.

— Баща ми... — започна Дейзи, след това прехапа устни. Този мъж беше бизнес партньор на баща ѝ. Не беше уместно да тича при него и да му се оплаква. Но търпението в неговото изражение ѝ даде смелост да продължи: — Той ме нарече паразит — каза тя, като се стараеше да говори тихо, за да не събуди сестра си. — Накара ме да му обяснявам каква полза имал светът от моето съществуване или какво съм направила някога за някого.

— И какво му отговорихте? — попита Уестклиф.

— Аз... не можах да измисля какво да кажа.

Кафявите очи на графа бяха неразгадаеми. Той ѝ направи знак да се приближи до канапето и тя се подчини. За нейна изненада, той взе ръката ѝ в своята и я стисна сърдечно. Обикновено предпазливият граф никога не бе направил подобно нещо преди.

— Дейзи — произнесе той нежно, — животът на повечето хора не е белязан с големи подвизи. Той се измерва с безкрайно малки такива. Всеки път, когато направите нещо хубаво за някого, или предизвикате усмивка на лицето му, това придава смисъл на вашия живот. Никога не се съмнявайте в ценността си, малка приятелко. Светът щеше да е мрачно място без Дейзи Бауман.

* * *

Малцина биха възразили, че Стоуни Крос е едно от най-красивите места в Англия. Имението Хемпшир се състоеше от безкрайно разнообразни местности, от почти непроходими гори до

великолепни тучни ливади с цветя и блата към здравата каменна къща в меден цвят на високия склон, който гледаше към река Итчън.

Навсякъде кипеше живот, бледи вейки пробиваха килима от окапали листа в основата на раззеленилите се дъбове и кедри, а в потъмната част на гората блестяха туфи синцец.

Червени скакалци подскачаха по ливадите, осеяни с диви иглики и мокриш, докато прозрачносини водни кончета кръжаха над сложно преплетените бели венчелистчета на цвета на блатния боб. Миришеше на пролет, въздухът беше изпълнен с аромата на сладък чемшир и нежнозелена трева.

След дванайсет часа пътуване с карета, което Лилиан описа като пътуване през ада, Уестклиф, Бауман и подбраните гости бяха доволни, че най-после са стигнали до Стоуни Крос парк.

Небето в Хемпшир беше с различен цвят, по-меко синьо, а въздухът бе изпълнен с благословена тишина. Нямаше звън на колела и копита по павирани улици, нито амбулантни търговци или просяци, нито свирки на фабрики, нямаше я и възбудата, заплашваща слуха в града. Тук се чуваше само чуруликане на дроздове в живия плет, потракване на кълвачи сред дърветата и стрелкане на рибарчета от заслона на речните тръстики.

Лилиан, която някога бе смятала провинцията за убийствено скучна, беше свръхрадостна да се върне в имението. Тя разцъфна в атмосферата на Стоуни Крос парк и след първата нощ в къщата изглеждаше и се чувстваше много по-добре, отколкото предишните седмици. Сега, когато бременността ѝ не можеше лесно да се скрие от рокли с висока талия, тя ограничи излизанията си на обществени места. В собственото си имение, обаче, можеше да има относителна свобода, макар да бе ограничила общуването с гости до малки групички.

За нейно удоволствие, Дейзи бе настанена в любимата ѝ спалня в къщата. Красивата старомодна стая някога бе принадлежала на сестрата на лорд Уестклиф, лейди Алайн, която сега живееше в Америка със съпруга си и сина си. Най-очарователното нещо в нея бяха мебелите за малката частна стаичка за почивка, донесена от Франция и сглобена тук отново. Тя идваше от замък от седемнайсети век и беше снабдена с купе, което беше идеално за дрямка или четене.

Свита с една книга в единия ъгъл на купето, Дейзи се чувстваше, сякаш бе скрита от останалия свят. Ех, само ако можеше да остане в Стоуни Крос и да живее със сестра си вечно! Но още когато мисълта ѝ хрумна, тя знаеше, че няма да е напълно щастлива по този начин. Тя искаше свой собствен живот... свой съпруг, свои деца.

За първи път, доколкото си спомняше, тя и майка ѝ бяха на едно мнение. Бяха свързани от желанието да предотвратят брак с ненавистния Матю Суифт.

— Този невъзможен млад човек! — беше възкликнала Мерседес. — Не се съмнявам, че той е набил тази идея в главата на баща ти... Винаги съм подозирала, че...

— Какво си подозирала? — попита Дейзи, но майка ѝ само стисна устни и те образуваха горчива черта.

Когато Мерседес прочете списъка с гостите, тя информира Дейзи, че доста голям брой подходящи джентълмени ще отседнат в къщата.

— Дори да не са на ред за титли, все пак са от благороднически семейства — каза Мерседес. — Човек никога не знае... Понякога се случва нещастие... фатална болест или някакво премеждие. Няколко души от семейството могат да умрат наведнъж и тогава съпругът ти да стане благородник поради липса на друг! — Обнадеждена при мисълта за бедствие, сполетяващо бъдещите родственици на Дейзи, Мерседес зачете още по-задълбочено списъка.

Дейзи не можеше да дочака да се появят Еви и Сейнт Винсът по-късно през седмицата. Еви ѝ липсваше ужасно, особено след като Анабел бе заета с бебето си, а Лилиан се движеше прекалено бавно, за да я придружава в бързите ѝ разходки, които тя обожаваше.

На третия ден след пристигането им в Хемпшир Дейзи излезе сама на следобедна обиколка. Пое по една отъпкана пътека, по която бе минавала при многобройните си предишни посещения. Облечена в бледосиня муселинена рокля на цветчета и груби обувки за разходка, тя размахваше една сламена шапка за връзките ѝ.

Докато крачеше по един хлътнал път покрай тучни ливади, искрящи от жълтурчета и червена росянка, Дейзи се замисли за проблема си.

Защо ѝ беше толкова трудно да си намери мъж?

Причината не беше, че не искаше да се влюби в някого. Всъщност, изглеждаше ѝ чудовищно несправедливо да не си е намерила съпруг досега. Опитвала се беше! Но винаги нещо се объркваше.

Ако джентълменът беше на подходящата възраст, беше пасивен или надут. Ако се оказеше мил и интересен, беше или достатъчно възрастен, за да ѝ бъде дядо, или имаше някакъв страничен проблем, като например да мирише лошо или да пръска слюнки в лицето ѝ, когато говори.

Дейзи знаеше, че не е голяма красавица. Беше прекалено дребна и слаба, и въпреки това я хвалеха заради тъмните ѝ очи и почти черната коса, контрастиращи със светлия ѝ тен; освен това беше чувала думи като „елфическа“ или „дьяволита“ прекалено много пъти. Елфическите жени не привличаха ухажори в такова голямо количество, както го правеха внушителните хубавици или „джобните“ Венери.

Беше отбелязвано също така, че Дейзи прекарва доста много време с книгите си, което вероятно беше истина. Ако ѝ позволяха, щеше да прекарва целия ден в четене и мечти. Всеки здравомислец благородник несъмнено би си направил изводите, че тя няма да е съпруга, полезна в ръководенето на домакинство, включително да изпълнява онези задължения, които бяха свързани с близко внимание към детайла. И човекът щеше да е прав в предположенията си.

Нямаше нещо, което да я интересува по-малко от това дали килерът е пълен с необходимите провизии, или колко сапун да поръча за деня за пране. Интересуваше се безкрайно повече от романи, поезия и история, всички те вдъхновяваха дългите полети на фантазията ѝ, по време на които се вираше през прозореца към нищото... докато във въображението си преживяваше екзотични приключения, прекосяваше непознати океани и търсеше съкровища на тропически острови.

И в мечтите на Дейзи имаше вълнуващи джентълмени, вдъхновени от историите за смели герои и благородни занимания. Тези въображаеми мъже бяха толкова по-вълнуващи и интересни от реалните... те говореха с красиви думи, отличаваха се в бой с шпаги и дуели и целуваха жените, които обожаваха, с целувки, водещи до загуба на съзнание.

Разбира се, Дейзи не беше чак толкова наивна да мисли, че такива мъже наистина съществуват, но трябваше да признае, че с всички тези романтични образи в главата, реалните мъже изглеждаха ужасни... добре де, скучни, когато ги сравняваше.

Като вдигна лице към меката светлина, проникваща през балдахина на дърветата над главата ѝ, тя запя една весела народна песен, която се казваше „Старата прислужница на тавана“.

*Ела богаташо, ела бедняко,
Глупак или умник, все тая,
Какъвто и да си, не се бави!
Макар от жалост, няма ли
За мен да се ожениш?*

Скоро тя стигна до целта на мисията си — едно кладенче, което напролет се пълнеше с вода, и до което тя и останалите момичета бяха идвали няколко пъти преди. Кладенецът на желанията. Според местната традиция той беше обитаван от дух, който изпълнява желанието ти, ако хвърлиш топлийка в него. Единствената опасност беше да не застанеш прекалено близко, защото духът на кладенеца можеше да те повлече надолу със себе си да живееш завинаги като негова съпруга.

При предишните си идвания желанията на Дейзи бяха свързани с нейните приятелки — и те всичките се сбъднаха. Сега тя се нуждаеше от някаква магия за себе си.

Като остави сламената си шапка на земята, Дейзи се приближи към плискащата се вода в дупката и погледна вътре. После бръкна в джоба на роклята си и извади картонче с набодени върху него топлийки.

— Кладенчов дух — каза тя, — тъй като нямам късмет да си намеря съпруг, какъвто винаги съм си мислила, че искам, оставям това на теб. Без изисквания, без условия. Това, което искам, е... правилния мъж за мен. Ще се опитам да бъда непредубедена.

Тя измъкваше топлийките от картончето по две и по три, и ги хвърляше в кладенеца. Те проблеснаха във въздуха с метален отблясък,

преди да стигнат развъълнуваната вода, и след миг прорязаха мътната ѝ повърхност.

— Искам всички тези топлийки да бъдат отнесени към същото желание — каза тя на кладенеца. После остана дълго със затворени очи. Звукът на водата беше леко заглушен от една сивкаво-зелена птичка, която се спусна да улови някаква мушица във въздуха, и от жуженето на едно водно конче.

Зад нея нещо пропука, сякаш някой беше настъпил сух клон.

Дейзи се обърна и видя тъмния силует на мъж, който вървеше към нея. Шокът да открие, че някой е толкова близо, когато си е мислила, че е сама, накара сърцето ѝ да направи няколко допълнителни удара.

Той беше висок и мускулист, като съпруга на приятелката ѝ Анабел, макар да изглеждаше доста по-млад, може би нямаше още трийсет.

— Извинете ме — каза той с нисък глас, когато видя изражението ѝ. — Не исках да ви изплаша.

— О, не сте ме изплашили — излъга тя весело, — но пулсът ѝ продължаваше де препуска. — Само малко... бях изненадана.

Той се приближи с нехайна походка, с ръце в джобовете.

— Пристигнах в имението преди няколко часа — съобщи той. — Казаха, че сте излезли тук да се разхождате.

Стори ѝ се познат. Гледаше я така, сякаш очакваше тя да го познава. Тя усети огорчение и досада, които винаги съпътстваха факта, че е забравила някого, когото е срещала преди.

— Вие сте гост на лорд Уестклиф? — попита тя, опитвайки се отчаяно да си спомни кой е.

Той я погледна с любопитство и се усмихна леко.

— Да, мис Бауман.

Знаеше името ѝ. Дейзи го изгледа с нарастващо объркване. Не можеше да си представи как е могла да забрави толкова привлекателен мъж. Чертите му бяха силни и решителни, прекалено мъжествени, за да бъде наречен красив, прекалено впечатляващи, за да бъде обикновен. А очите му бяха наситено сини като сутрешно небе, дори по-интензивни, на фона на загорялата му от слънцето кожа. Имаше нещо изключително в него, някаква едва сдържана виталност, която почти я накара да отстъпи назад, толкова беше силна.

Когато наведе глава да я погледне, по тъмната му коса се плъзна махагонов отблясък. Гъстите къдрици бяха отрязани много по-ниско, отколкото европейците предпочитаха. Американски стил. Като се замисли, тя си даде сметка, че акцентът му беше американски. И тази свежа, чиста миризма, която бе усетила... ако не бъркаше, това беше ароматът на... *сапун на Бауман*?

Внезапно Дейзи осъзна кой е той. Коленете ѝ се подгънаха.

— Вие — прошепна тя и очите ѝ се разшириха от учудване, когато разпознаха Матю Суифт.

ВТОРА ГЛАВА

Трябва да беше залитнала леко, защото той се пресегна към нея и пръстите му я хванаха за горната част на ръката.

— Господин Суифт — задъхано произнесе тя, като отстъпи инстинктивно назад.

— Щяхте да паднете в кладенеца. Елате с мен.

Хватката му беше нежна, но неумолима, когато я дръпна на няколко метра от плискащата се вода. Разстроена, че я водят като отклонила се от ятото гъска, Дейзи се вцепени срещу него. *Някои неща, помисли си тя мрачно, не се променяха. Матю Суифт доминираше както винаги.*

Тя не можеше да спре да го гледа. Господи боже, никога не бе виждала такава трансформация през живота си. Бившата „торба кокали“, както Лилиан го бе описала, се беше превърнала в едър, преуспял мъж, излъчващ здраве и сила. Той беше облечен в елегантен костюм, скроен по-свободно от силно вталените преди мъжки силуети. Дори така лекотата, с която падаше платът, не скриваше силните мускули отдолу.

Промяната в него беше не само физическа. Зрелостта му придаваше ореол на безочлива самоувереност, вид на човек, който познава себе си и своите способности. Дейзи си спомни, когато той за първи път беше дошъл при баща й... тогава беше кокалест опортюнист в скъпи, но лошо прилягащи дрехи, и очукани обувки.

— Това ви е старият Бостън — бе казал баща й снизходително, когато старите обувки предизвикаха коментар сред семейството. — Правят чифт обувки или сако, които да траят вечно. Икономията за тях е религия, независимо от размера на фамилното състояние.

Дейзи се измъкна от хватката на Суифт.

— Променили сте се — каза тя, като се опитваше да се съвземе.

— А вие не — отвърна той. Беше невъзможно да се каже дали забележката трябваше да означава комплимент, или критика. — Какво правите при кладенеца?

— Аз... Мислех... — Дейзи затърси напразно разумно обяснение, но не можа да измисли нищо. — Това е кладенец на желанията.

Изражението му беше сериозно, но в живите му сини очи проблесна подозрение, сякаш тайно се забавляваше.

— И го приемате за достоверно, както виждам?

— Всички местни идват тук — сопна се Дейзи. — Това е легендарно кладенче на желанията.

Той я гледаше по начин, който тя винаги бе мразила, попивайки всичко, без да остави и една подробност да му се изплъзне. Дейзи усети, че страните ѝ стават горещи под внимателния му поглед.

— Вие какво си пожелаете? — попита той.

— Лично е.

— Като ви познавам — каза той, — може да е всичко.

— Не ме познавате — сръза го Дейзи. Идеята баща ѝ да я даде на мъж, който имаше до такава степен превратна представа за нея... беше лудост. Женитбата с него би била своего рода бизнес размяна на пари и задължения. На разочарование и взаимно презрение. А и беше напълно сигурно, че той не е привлечен от нея повече, отколкото тя от него. Такъв мъж не би се оженил никога за момиче като нея, ако не ламтеше за компанията на баща ѝ.

— Може би не — призна Суифт. Но думите прозвучаха фалшиво. Очевидно си мислеше, че знае точно коя е и каква е. Погледите им се срещнаха, преценяващи и предизвикващи.

— Като заговорихме за поверията за кладенеца на желанията — каза Суифт, — не обичам да пропускам добра възможност. — Той бръкна в джоба си, порови за кратко и извади голяма сребърна монета. Беше минало цяла вечност, откакто Дейзи за последен път бе виждала американски пари.

— Смята се, че трябва да хвърлите топлийка — каза тя.

— Нямам топлийка.

— Това са пет долара — изгледа го невярващо Дейзи. — Няма да ги хвърлите, нали?

— Не ги хвърлям. Правя инвестиция. По-добре ми кажете правилната процедура за измисляне на желания... иначе парите ще са пропилены.

— Подигравате ми се.

— Напълно сериозен съм. И тъй като никога преди не съм го правил, всеки съвет е добре дошъл. — Той почака за отговора ѝ, и когато стана ясно, че такъв няма да има, в едното ъгълче на устата му се появи намек за усмивка. — Ще хвърля монетата, независимо от всичко.

Дейзи се прокле. Макар да беше ясно, че ѝ се подиграва, тя не се съдържа. Едно желание не бе нещо, което трябва да се пропилява, особено едно петдоларово желание. По дяволите!

Тя отиде до кладенеца и каза отсечено:

— Първо задръжте монетата в длан, докато се стопли.

Суифт застана до нея.

— А после?

— Затворете очи и се концентрирайте върху това, което искате най-много. — Тя пусна една презрителна нотка в гласа си. — Желанието трябва да бъде лично. Не може да се отнася до нещо като сливане на предприятия или банково кредитиране.

— Наистина мисля за други неща, не за бизнес.

Дейзи му хвърли скептичен поглед и той я удиви с кратка усмивка.

Беше ли го виждала някога, преди да се усмихва? Може би веднъж или два пъти. Имаше смътен спомен за такъв случай, когато лицето му беше толкова мрачно, че единственото, което беше получила, бе впечатление за бели зъби, фиксирани в гримаса, която имаше малко общо, с каквото и да е чувство за добро настроение. Но тази усмивка тук беше леко изкривена, което я правеше обезоръжаваща... изблик на топлина, която я накара да се зачуди що за човек се крие под сериозната му външност.

Дейзи беше безкрайно облекчена, когато усмивката изчезна и лицето му възприе обичайното каменно изражение.

— Затворете очи — напомни му тя. — Изхвърлете всичко от съзнанието си, освен желанието.

Тежките му мигли трепнаха и се отпуснаха надолу, давайки ѝ шанс да го наблюдава, без той да се взира в нея. Това не беше лице, с което едно момче би се чувствало приятно... чертите бяха прекалено изрязани, носът — прекалено дълъг, челюстта — упорита.

Но Суифт най-после беше пораснал и отговаряше на външността си. Строгите ъгли на лицето му бяха смекчени от екстравагантни черни

мигли и широка уста, която намекваше за чувственост.

— А сега какво? — промърмори той, без да отваря очи.

Вперила очи в него, Дейзи бе ужасена от импулса, който я прониза... да пристъпи по-близо и да изследва загорялата кожа на страните му с пръсти.

— Когато образът се закрепил в съзнанието ви — успя да каже тя, — отворете очи и хвърлете монетата в кладенеца.

Клепачите му се вдигнаха и разкриха очи, сияйни като огън, вкаран в синьо стъкло.

Без да поглежда към кладенеца, той хвърли монетата право в центъра му.

Дейзи осъзна, че сърцето ѝ е започнало да бие по същия начин, както когато беше чела най-сензационните пасажии от „Сгодяването на Пинелъпи“, в които една девица беше пленена от ужасен злодей, който я беше заключил в кула, докато тя се съгласи да се откаже от своето целомъдрие.

Дейзи знаеше, че романът е глупав, още докато го четеше, но това ни най-малко не намали удоволствието ѝ. И тя перверзно се бе разочаровала, когато Пинелъпи се окаже спасена от предстоящото озлочествяване от един скучен златокос герой, Реджиналд, който не беше и наполовина толкова интересен, колкото злодея.

Разбира се, перспективата да бъде заключена в кула без никакви книги не беше никак примамлива за Дейзи. Но заплашителните монолози на злодея за красотата на Пинелъпи и неговото желание към нея, покварата, която той ѝ налагаше, бяха доста интригуващи.

Беше просто обикновен лош късмет, че Матю Суифт изглеждаше като красивия престъпник от въображението ѝ.

— Какво си пожелаете? — попита тя.

Едното ъгълче на устата му се изви.

— Лично е.

Дейзи се намръщи, когато разпозна ехото на собствените си думи от преди малко. Забелязвайки сламената си шапка на земята, тя отиде да я вдигне. Имаше нужда да избяга от присъствието му, което я караше да се чувства неловко.

— Връщам се в къщата — каза тя през рамо. — Приятен ден, господин Суифт. И приятна разходка!

За неин ужас с няколко дълги крачки той се озова до нея.

— Ще ви придружа.

Тя отказа да го погледне.

— Бих предпочела да не го правите.

— Защо не? Отиваме в една и съща посока.

— Защото предпочитам да вървя, без да говоря.

— Тогава ще мълча. — Лицето му не трепна.

Решавайки, че е безполезно да спори, при положение, че твърдо е решил, Дейзи стисна здраво устни. Пейзажът — ливадата, гората... бяха точно толкова красиви, както преди, но радостта ѝ от тях бе изчезнала.

Не беше изненадана, че Суифт игнорира възраженията ѝ. Без съмнение той си представяше брака им в същата светлина. Нямаше да има значение какво иска тя, или какво моли. Той щеше да помита желанията ѝ и да настоява всичко да става по неговия начин.

Сигурно си мислеше, че е отстъпчива като дете. С вродената си арогантност може би дори смяташе, че ще му е благодарна, задето е благоволил да се ожени за нея. Тя се запита дали би се затруднил да ѝ направи предложение. По всяка вероятност щеше да хвърли пръстен в скута ѝ и да ѝ нареди да си го сложи.

Докато разходката продължаваше мрачно, Дейзи се бореше с желанието да хукне. Краката на Суифт бяха много по-дълги и на всеки нейни две крачки той правеше една. Възмущението се надигна и се събра на буца в гърлото ѝ.

Това беше символ на бъдещето ѝ, тази разходка. Тя можеше само да се бързи напред, знаейки, че независимо колко далече стигне или колко бързо върви, няма да може да му избяга.

Накрая вече не издържа.

— Вие ли дадохте идеята на баща ми? — избухна тя.

— Каква идея?

— О, не ме гледайте отвисоко — каза тя раздражено.

— Знаете отлично какво имам предвид.

— Не, не знам.

Явно настояваше да играят игрички.

— Сделката, която сте сключили с баща ми — каза тя. — Искате да се ожените за мен, за да можете да наследите компанията.

Суифт спря толкова внезапно, че при други обстоятелства, това щеше да я разсмее. Изглеждаше така, сякаш се е блъснал в невидима

стена. Дейзи също спря, скръсти ръце пред гърдите си и се обърна да го погледне.

Изражението му беше объркано.

— Аз... — Гласът му прозвуча дрезгаво и се наложи да прочисти гърлото си, преди да може да заговори отново. — Не знам за какво говорите, по дяволите.

— Не знаете ли? — неуверено попита Дейзи.

Значи предположенията ѝ са били погрешни — баща ѝ все още не бе съобщил на Суифт плана си.

Ако човек можеше да умре от унижение, Дейзи щеше да е издъхнала на място. Току-що беше претърпяла най-големия провал в живота си. Единственото, което оставаше, беше Суифт да каже, че никога не би се съгласил на перспективата да се ожени за момиче, което на всички балове подpira стената, защото никой не иска да танцува с него.

Шумоленето на листата и чуруликането на птиците изглеждаше магическо в тишината, която последва. Макар да бе невъзможно да прочете мислите на Суифт, Дейзи предположи, че в момента бързо прехвърля в ума си възможности и заключения.

— Баща ми говореше, сякаш всичко е уредено — каза тя. — Помислих си, че сте го обсъждали по време на последното му идване в Ню Йорк.

— Никога не ми е споменавал подобно нещо... Мисълта да се ожени за вас не ми е минавала през ума. И нямам амбиция да наследя компанията.

— Вие нямате нищо, освен амбиция.

— Вярно е — каза той, гледайки я внимателно. — Но нямам нужда да се ожени за вас, за да подсигурия бъдещето си.

— Баща ми явно си въобразява, че ще се възползвате от шанса да му станете зет. Че храните към него голяма обич.

— Научих много от него — дойде предвидимо предпазливият отговор.

— Не се и съмнявам. — Дейзи се скри зад намръщено изражение. — Научил ви е на толкова много уроци, че ви е помогнал в света на бизнеса. Но никой няма да ви помогне в бизнеса на живота.

— Не одобрявате бизнеса на баща си — по-скоро установи Суифт, отколкото попита.

— Да, заради начина, по който той отдава сърцето и душата си на него, и игнорира хората, които го обичат.

— Но това ви осигурява лукс — отбеляза той. — Включително възможността да се омъжите за британски аристократ.

— Не търся лукс! Никога не съм искала друго, освен спокоен живот.

— Да си седите в библиотеката и да четете? — допусна Суифт закачливо. — Да се разхождате в градината? Да се радвате на компанията на приятелите си?

— Да!

— Книгите са скъпи. Както и хубавите къщи с градини. Да ви е хрумвало, че някой трябва да плаща за спокойния ви живот?

Този въпрос беше толкова близо до обвинението на баща ѝ, че е паразит, че Дейзи трепна.

Когато Суифт забеляза реакцията ѝ, изражението му се промени. Той започна да казва нещо друго, но Дейзи го прекъсна остро:

— Не е ваша грижа как живея живота си и кой плаща за него. Вашето мнение не ме интересува и нямате право да ми го натрапвате.

— Имам, ако бъдещето ми е свързано с вашето.

— Не е!

— Говоря хипотетично.

Ох, Дейзи мразеше хора, които се впускаха в семантични подробности, когато спореха.

— Нашият брак никога няма да е нещо друго, освен хипотетичен — каза му тя. — Баща ми ми даде срок до края на май да намеря някого, за когото да се омъжа... и аз ще го направя.

Суифт се вгледа в нея с внимателен интерес.

— Мога да предположа какъв мъж търсите. Русокос, аристократ, чувствителен, с весел нрав и с предостатъчно свободно време за джентълменски занимания...

— Да — прекъсна го Дейзи, учудена как беше успял да направи описанието да изглежда толкова глупаво.

— Така си и мислех. — Самодоволството в гласа му опъна нервите ѝ до крайност. — Единствената възможна причина момиче с вашата външност да изкара три сезона, без да се сгоди, е, че сте поставили невъзможно високи стандарти. Не искате нищо по-малко от перфектния мъж. Затова баща ви насилва нещата.

Вниманието ѝ моментално се разсея при думите „момиче с вашата външност“, които бяха прозвучали сякаш е голяма красавица. Решавайки, че коментарът може да е направен единствено, за да задълбочи сарказма, Дейзи усети как температурата ѝ се повишава.

— Не се стремя да се омъжа за перфектния мъж — произнесе тя през стиснати зъби. За разлика от по-голямата си сестра, която ругаеше с поразителна лекота, тя установи, че ѝ е трудно да говори, когато е ядосана. — Знам, че такова нещо не съществува.

— Тогава защо не сте намерили някой, при положение, че дори сестра ви успя да си хване съпруг?

— Какво искате да кажете с „дори сестра ми“?

— „Оженете се за Лилиан, ще получите милион“ — Обидната фраза беше предизвикала толкова подигравки във висшите кръгове на манхатънското общество. — Защо мислите никой от Ню Йорк не предложи брак на сестра ви, въпреки голямата ѝ зестра? Тя е най-лошият кошмар на всеки мъж.

Гледай ти.

— Сестра ми е *бизу* и Уестклиф прояви добър вкус, като го разпозна. Той можеше да се ожени за всяка, но пожела тъкмо нея. А вие само посмейте да повторите мнението си пред графа! — Дейзи се завъртя и се понесе по пътеката с възможно най-голямата скорост, която малките ѝ крачета позволяваха.

Суифт я настигна с лекота, беше пъхнал небрежно ръце в дълбоките си джобове.

— Края на май... — унесено произнесе той, без ни най-малко задъхване. — Малко по-малко от два месеца. Как ще си намерите съпруг за това време?

— Ще застана на ъгъла на улицата с плакат, ако трябва.

— Искрено ви пожелавам да успеете, мис Бауман. Във всеки случай, не съм сигурен, че искам да съм победителят само поради липса на друг.

— Няма да сте победителят поради липса на друг! Нека ви уверя, мистър Суифт, няма на света нещо, което да ме накара да се съглася да ви стана съпруга. Съжалявам бедната жена, за която ще се ожените — не мисля, че някой заслужава да има такъв студен, самодоволен педант за съпруг...

— Почакайте. — Тонът му се смекчи до нещо, което можеше да е началото на помирение. — Дейзи...

— Не произнасяйте името ми!

— Права сте. Беше неуместно. Моля за извинение. Това, което искам да кажа, мис Бауман, е, че не е нужно да бъдете враждебна. Изправени сме пред проблем, който е с големи последици и за двама ни. Очаквам да се държим цивилизовано достатъчно дълго, за да намерим приемливо решение.

— Има само едно решение — каза Дейзи мрачно — и то е да кажете на баща ми, че категорично отказвате да се ожените за мен при каквито и да било обстоятелства. Обещайте ми го и ще се опитам да се държа цивилизовано с вас.

Суифт спря на пътеката, което накара Дейзи също да спре. Обръщайки се към него, тя вдигна очаквателно вежди. Господ знае, че за него нямаше да е трудно да даде обещание предвид по-раншното си изказване. Но той я изгледа с дълъг, неразгадаем поглед, ръцете му още бяха пъхнати в джобовете, тялото му напрегнато в тишината. Изглеждаше, сякаш се ослушва за нещо.

Погледът му се плъзна по нея, откровено преценявайки я, и в очите му имаше странен блясък, който я накара да изтръпне до мозъка на костите. Гледаше я, помисли си тя, като тигър в очакване. Тя отвърна на погледа му, отчаяно опитвайки се да разгадае работата на ума му и успявайки да дешифрира намек за веселие и озадачаващ глад. Но глад за какво? Определено не за нея.

— Не — каза той меко, сякаш на себе си.

Дейзи поклати глава озадачено. Устните ѝ бяха сухи и тя трябваше да ги навлажни с върха на езика си, преди да заговори. Ядосваше я, че погледът му проследи този момент.

— Това „не“ какво трябваше да означава... „Не, няма да се оженя за вас“? — попита тя.

— Това беше „не“ в смисъл на... „Не, не ви обещавам да не го правя“.

След тези думи Суифт мина покрай нея и продължи към къщата, оставяйки я да се препъва след него.

* * *

— Опитва се да те тормози — каза Лилиан с отвращение, когато Дейзи ѝ разказа цялата история по-късно през деня. Те седяха в частния салон на втория етаж на селската къща с двете си най-добри приятелки, Анабел Хънт и Еви, лейди Сейнт Винсънт. Бяха се запознали две години по-рано, четири момичета без кавалери, които по различни причини не бяха успели да накарат подходящ джентълмен да им предложи брак.

Във викторианските среди беше разпространено вярването, че жените, с тяхната непостоянна природа и с по-малко мозък, не могат да имат същите стойностни приятелства, каквито мъжете имат. Само мъжете можеха да бъдат лоялни един към друг и само мъжете можеха да имат истински честни и възвишени отношения.

Дейзи си помисли, че това бяха глупости. Тя и останалите момичета... добре де, бивши момичета... споделяха дълбоко и искрено доверие. Помагаха си, окуражаваха се една друга, без намек за съревнование или ревност. Дейзи обичаше Анабел и Еви почти толкова, колкото обичаше Лилиан. Можеше лесно да си представи всички тях в напреднала възраст, да говорят за внуци на чаша чай и бисквити, да пътуват заедно — група белокози, язвителни възрастни дами.

— Не вярвам и за секунда, че господин Суифт не е знаел нищо за това — продължи Лилиан. — Той е лъжец и е в съюз с татко. Разбира се, че иска да наследи компанията.

Лилиан и Еви седяха в тапицираните с брокат столове до прозорците, докато Дейзи и Анабел се бяха излегнали на пода сред цветната маса на полите си. Едно пухкаво момиченце с буклички на тила пълзеше напред-назад между тях, спирайки от време на време с намръщено изражение да отскубне нещо от килима с миниатюрните си пръстчета.

Детето, Исабел, беше на Анабел и Саймън Хънт, и беше почти на десет месеца. Сигурно нямаше по-обичано дете от нея, от всички от домакинството, включително от баща ѝ.

Противно на всички очаквания енергичният и мъжествен господин Хънт изобщо не беше разочарован, че първото му дете е момиче. Той я обожаваше, държеше я гордо на обществени места, гукаше ѝ по начин, по който бащите рядко го правят. Хънт беше казал

на Анабел, че иска да му роди още много дъщери, тъй като винаги е имал амбицията да бъде обичан от много жени.

Както можеше да се очаква, бебето беше изключително красиво — просто беше физически невъзможно Анабел да роди нещо друго, освен красавица.

Като вдигна силното, извиващо се телце на Исабел, Дейзи заби нос в коприненото ѝ вратле, преди да я остави отново на килима.

— Трябваше да го чуеш — каза Дейзи. — Арогантността му беше невероятна. Суифт е решил, че вината да съм все още неомъжена, си е моя, защото сигурно съм поставяла много високи стандарти. И ми изнесе лекция за цената на книгите ми, като каза, че някой трябва да плаща за скъпия ми стил на живот.

— Как смее! — възкликна Лилиан и лицето ѝ се зачерви от внезапен гняв.

Дейзи веднага съжали, че ѝ е казала. Семейният лекар беше предупредил, че Лилиан не бива да бъде тревожена, когато влезе в последния месец на бременността си. Тя беше забременяла миналата година, но пометна рано. Загубата беше трудна за нея.

Въпреки уверенията на доктора, че не бива да се самообвинява за помятането, Лилиан беше в меланхолия седмици наред след това. Но с успокоението на Уестклиф и любящата му подкрепа тя постепенно се върна към предишното си жизнерадостно състояние.

Сега, след като зачена отново, тя не беше чак толкова нехайна по отношение на бременността, може би заради евентуално повторно помятане. За съжаление, не беше от жените, които разцъфват, когато водят затворен живот. Беше на петна, повръщаше и беше често в лошо настроение, дразнейки се на ограниченията, които състоянието ѝ изискваше.

— Няма да позволя това — възкликна Лилиан. — Ти няма да се омъжиш за Матю Суифт, а аз ще изпратя татко по дяволите, ако се опита да те отведе от Англия.

Все още на пода, Дейзи се протегна и сложи успокояващо ръка върху коляното на сестра си. След това насили устните си в уверена усмивка, докато се вглеждаше в гневното лице на сестра си.

— Всичко ще бъде наред — каза тя. — Ще измислим нещо. Трябва да измислим. — Двете бяха близки от толкова много години.

При отсъствието на родителска обич Лилиан и Дейзи бяха една за друга единствен извор на обич и подкрепа, откакто се помнеха.

Еви, най-мълчаливата от четирите приятелки, заговори с леко заекване, което се появяваше, когато беше нервна или разтърсена от силна емоция. Когато се бяха запознали две години по-рано, заекването ѝ беше толкова силно, че превръщаше разговора в упражнение по безсилие. Но след като остави семейството си, което я тормозеше, и се омъжи за лорд Сейнт Винсът, Еви бе станала далеч по-уверена.

— Г-господин Суифт наистина ли ще се съгласи да вземе булка не по свой избор? — Еви отхвърли назад една червена къдрица, паднала върху челото ѝ. — Ако това, което казва, е истина — че финансовото му положение е вече сигурно — значи няма причина да се жени за Дейзи.

— Тук има нещо повече от пари — отвърна Лилиан, свивайки се в стола си в търсене на по-удобна поза. Ръцете ѝ се отпуснаха върху извивката на едрия ѝ корем. — Татко превърна Суифт в свой заместник-син, след като никой от братята ни не тръгна по пътя, който той искаше.

— Пътят, който той е искал? — попита Анабел озадачено. Тя се наведе да целуне миниатюрните пръстчета на краката на бебето, предизвиквайки гукащ смях.

— Посветен на компанията — поясни Лилиан. — Ефикасен, коравосърдечен и безскрупулен. Човек, който слага бизнес интересите пред всичко друго в живота си. Това е езика, който говорят двамата, татко и господин Суифт. Брат ни Рансъм се опита да си извоюва място в компанията, но татко винаги го изправя да се състезава със Суифт.

— И господин Суифт винаги печели — каза Дейзи. — Горкият Рансъм.

— Другите ни двама братя дори не си дадоха труд да опитат — допълни Лилиан.

— А-ами собственият баща на господин Суифт? — попита Еви. — Той не възразява ли, че синът му се превръща де факто в нечий чужд син?

— Ами, това винаги е било най-странното — отвърна Дейзи. — Господин Суифт произхожда от известна фамилия в Нова Англия. Заселили са се в Плимут, а някои от тях се преместили в Бостън в

началото на хиляда и седемстотната година. Суифт са известни заради изтъкнатото си потекло, но само няколко от тях са успели да запазят парите си. Както татко винаги казва: отнема едно поколение да ги направи, второ да ги изхарчи, а за третото остава само името. Разбира се, когато говорим за човек от бостънския елит, процесът отнема десет генерации вместо три — те са толкова по-бавни във всичко...

— Отнесе се нещо, скъпа — прекъсна я Лилиан. — Върни се на темата.

— Съжалявам. — Дейзи се усмихна кратко, преди да подземе отново: — Ами, подозираме, че е имало някакъв спор между господин Суифт и неговите роднини, защото той почти не говори за тях. Освен това рядко пътува до Масачузетс да ги посети. Така че дори баща му да има възражения, че синът му се пъха в нечие друго семейство, никога не бихме разбрали.

Четири жени притихнаха за момент, докато обмисляха положението.

— Ще намерим някого за Дейзи — каза Еви. — Сега, когато можем да гледаме аристокрацията от другата страна, ще бъде много по-лесно. Има много подходящи джентълмени с добро потекло, които обаче не притежават титли.

— Господин Хънт има много неженени познати — каза Анабел. — Може да те запознае с неколцина.

— Оценявам го — каза Дейзи, — но не ми харесва идеята да се омъжвам за мъж с професия. Не бих могла да съм щастлива с бездушен индустриалец. — Като направи пауза, тя добави извинително: — Не искам да обидя господин Хънт, разбира се.

Анабел се разсмя.

— Не бих характеризирала всички мъже, които имат професии, като бездушни индустриалци. Господин Хънт може да е доста чувствителен и емоционален понякога.

Другите я изгледаха със съмнение, никоя от тях не бе в състояние да си представи едрия, с дръзки черти съпруг на Анабел, да проявява чувствителност по какъвто и да било начин. Мистър Хънт беше умен и очарователен, но беше толкова нечувствителен към емоция, колкото може да е един слон към жуженето на комар.

— Ще приемем думите ти, щом казваш — вдигна рамене Лилиан. — Но да се върнем към темата... Еви, ще говориш ли с лорд

Сейнт Винсът дали не познава някой подходящ джентълмен за Дейзи? Сега, след като разширихме дефиницията ни за „подходящ“, трябва да е в състояние да намери сносен екземпляр. Господ знае, че разполага с информация за всеки мъж в Англия, който има някакво състояние.

— Ще го попитам — каза Еви решително. — Сигурна съм, че можем да намерим прилични кандидати.

Като собственик на „Дженърс“, затворения игрален клуб, който бащата на Еви беше основал много отдавна, лорд Сейнт Винсът беше извел бизнеса до невиджани до момента висоти. Сейнт Винсът ръководеше клуба строго, поддържайки педантично папки за личния живот на персонала и финансовите баланси на всеки един от членовете.

— Благодаря — отвърна искрено Дейзи. Мисълта ѝ се спря на клуба. — Питам се... наистина ли смяташ, че лорд Сейнт Винсът може да научи нещо повече за мистериозното минало на господин Роан? Може би той е някой отдавна изгубен ирландски лорд или нещо от сорта?

През стаята премина кратка тишина, като снежен повей. Дейзи усети многозначителните погледи, които си размениха сестра ѝ и приятелките ѝ. Тя внезапно им се ядоса, но най-вече на себе си, че е споменала мъжа, който помагаше в управлението на игралния клуб.

Роан беше млад полуциганин с тъмна коса и ясни лешникови очи. Бяха се срещнали само веднъж, когато Роан бе откраднал целувка от нея. Три целувки, ако трябваше да бъде точна, и това досега бе най-еротичното преживяване в живота ѝ.

Роан я беше целунал, сякаш тя бе голяма жена, а не нечия помалка сестра, с чувственост, която намекваше за всичките забранени неща, до които целувките водят. Дейзи трябваше да го зашлеви по лицето. Вместо това беше мечтала за тези целувки най-малко сто хиляди пъти.

— Не мисля, скъпа — отвърна Еви съвсем спокойно, а Дейзи се усмихна прекалено широко, сякаш се бе пошегувала.

— О, разбира се, че не може! Но познаваш въображението ми... то иска да се хвърли във всяка малка мистерия.

— Трябва да останем фокусирани върху това, което е важно, Дейзи — скастри я строго Лилиан. — Никакви фантазии или

истории... и никакви мисли повече за Роан. Той само те разсейва.

Първоначалният импулс на Дейзи беше да избълва някакъв хаплив коментар, както правеше винаги, когато Лилиан се държеше началнически. Но когато се вгледа в кафявите очи на сестра си, със същия цвят на меденка, като нейните, тя видя проблясък на паника в тях и почувства прилив на покровителствена обич.

— Права си — каза тя и се насили да се усмихне. — Не бива да се притесняваш, нали знаеш. Ще направя всичко възможно, за да остана с теб. Ако трябва дори да се омъжа за мъж, когото не обичам.

Поредна кратка тишина, след което заговори Еви:

— Ще ти намерим мъж, когото можеш да обичаш, Дейзи. И се надявам тази взаимна обич да се увеличава с времето. — Срамежлива усмивка изви пълните ѝ устни. — Понякога така става.

ТРЕТА ГЛАВА

Сделката, която сте сключили с баща ми...

Ехото от гласа на Дейзи продължи да витае в съзнанието на Матю дълго, след като се бяха разделили. Той щеше да дръпне Томас Бауман настрани при първа възможност и да го попита какво, по дяволите, става. Но в суетнята от пристигащи гости беше малко вероятно този момент да се случи преди вечеря.

Матю се чудеше дали старият Бауман наистина си е вгълпил да го жени за Дейзи. *Исусе*. През годините Матю бе таил доста мисли за Дейзи Бауман, но никоя от тях не включваше брак. Това винаги му се бе струвало толкова далеч от реалната възможност, че дори не си заслужаваше мисленето. Така че Матю никога не я бе целунал, никога не бе танцувал с нея и дори не се бе разхождал с нея, знаейки отлично, че резултатите ще са катастрофални.

Тайната на неговото минало витаеше над настоящето му и излагаше на опасност бъдещето му. Той никога не забравяше, че идентичността, която си бе създал, можеше да бъде разбита на пух и прах всеки момент. Беше нужно човек само да събере две и две... един човек да го познаеше какъв е и кой е. Дейзи заслужаваше честен съпруг, а не някой, който е изградил живота си върху лъжи.

Но това не възпираше Матю да я желае. Винаги бе желал Дейзи със сила, която сякаш се излъчваше от порите на кожата му. Тя беше сладка, мила, изобретателна, прекомерно благоразумна и въпреки това романтична, тъмните ѝ блестящи очи бяха пълни с мечти. Е, имаше наистина своите моменти на непохватност, когато умът ѝ бе прекалено зает с мисли, за да се фокусира върху това, което правеше. Случваше се да закъснее за вечеря, защото бе прекалено погълната от четене. Често губеше напръстника, чехлите или пък моливите си.

Тя обичаше да гледа звездите. Не можеше да забрави как я беше видял, наведена замислено на перилата на балкона една нощ... палавият ѝ профил, вдигнат към нощното небе, бе изпълнил Матю с непреодолимо желание да изтича при нея и да я целува безпаметно.

Беше си представял, че е с нея в леглото много по-често, отколкото би трябвало. Ако подобно нещо можеше да се случи някога, той щеше да е толкова нежен... щеше да я обожава. Щеше да направи всичко, за да ѝ бъде приятно. Той копнееше за интимността да държи косата ѝ в ръце, за меката издатина на хълбоците ѝ под неговите длани, за гладките ѝ рамене срещу устните му. За сладката ѝ тежест в неговите ръце, когато заспива. Искаше всичко това и още много.

Беше му странно, че никой никога не бе заподозрял за неговите чувства. Дейзи би трябвало да ги вижда всеки път, когато го погледнеше, но не ги беше видяла. Винаги го беше възприемала като поредната брънка в машината на бащината си компания, и Матю беше благодарен за това.

Само че нещо се бе променило. Той си помисли за начина, по който Дейзи го беше погледнала по-рано през деня, разтревоженото удивление в изражението ѝ. Дали външността му беше по-различна от преди?

Матю разсеяно пъхна ръце в джобовете си и тръгна из къщата. Той никога не бе мислил за външността си, като се изключи това да се увери, че косата му е подстригана и лицето му е чисто. Едно строго възпитание на Нова Англия бе унищожило всеки изблик на суета, тъй като бостънци ненавиждаха надутостта и правеха всичко възможно да избягват новото и модерното.

Обаче през изминалите няколко години Томас Бауман беше настоял Матю да отиде при неговия шивач на Парк Авеню и да посети фризьор, вместо бръснар, както и да прави маникюр на ноктите си понякога, както подхожда на джентълмен на неговото място. Също по настояване на Бауман Матю беше наел готвачка и иконом, което означаваше, че той се хранеше по-добре напоследък. Това, заедно с изчезването на последните следи младежка несериозност, му бяха придали нов вид на зрялост. Той се запита дали това се бе харесало на Дейзи и веднага се прокле за вълнението си.

Но начинът, по който го беше погледнала днес... сякаш го виждаше, наистина го забелязваше за първи път...

Тя никога не го бе поглеждала в случаите, когато беше посещавал семейната им къща на Пето Авеню. Съзнанието му се върна назад, към първия път, когато бе срещнал Дейзи, на частна вечеря, на която присъстваше само семейството.

Величествено обзаведената трапезария блестеше в щедро разпръскваната светлина от кристален полилей, стените бяха покрити с плътни позлатени тапети и корнизи, боядисани със златиста боя. На една от стените бяха закачени четири масивни огледала, по-големи от всички други, които бе виждал някога.

Двама от синовете присъстваха, и двамата яки млади мъже, почти два пъти по-тежки от баща си. Мерседес и Томас седяха в двата срещуположни края на масата. Двете дъщери, Лилиан и Дейзи, седяха от едната страна, тайничко приближавайки чиниите и столовете си.

Томас Бауман или се заяждаше с дъщерите си, или ги игнорираше и подлагаше на остра критика. По-голямата, Лилиан, отвръщаше на Бауман с груба безочливост.

Но Дейзи, петнайсетгодишната, гледаше баща си по несигурен, по-скоро весел начин, който явно го дразнеше толкова, че не можеше да го издържи. Тя бе накарала Матю да иска да се усмихва. Със светлата си кожа, екзотични очи с цвят на канела и променливи изражения, Дейзи Бауман сякаш идваше от омагьосана гора, населена с митични същества.

За Матю веднага бе станало ясно, че всеки разговор, в който Дейзи участва, има вероятност да промени неочаквано и очарователно посоката си. Той тайно се бе забавлявал, когато Томас Бауман наказва Дейзи пред всички за последната ѝ бяла. Изглеждаше, че домакинството напоследък бе заплашено да се превърне в развъдник на мишки, защото всички капани, които бяха заложили, се проваляха.

Един от слугите беше докладвал, че Дейзи се прокрадвала нощем из къщата и умишлено освобождавала капаните, за да не бъде убита мишката.

— Истина ли е, дъще? — беше прогърмял Томас Бауман, а погледът му беше изпълнен с гняв, докато гледаше Дейзи.

— Възможно е — бе признала тя. — Но има друго обяснение.

— И какво е то? — попита гневно Бауман.

Тонът ѝ стана тържествен.

— Мисля, че ние имаме най-интелигентната мишка в Ню Йорк.

От този момент нататък Матю никога не отказа покана в къщата на Бауман, не само защото това правеше доволен стария човек, но защото му даваше шанс да вижда Дейзи. Той можеше да я гледа колкото си иска, знаейки, че това ще е всичко, което някога ще има от

нея. А миговете, които бе прекарал в нейната компания, независимо от хладната ѝ любезност, бяха единствените случаи в живота му, когато е стигал близо до щастието.

Скривайки неприятните си мисли, Матю продължи нататък в къщата. Никога преди не беше излизал в чужбина, но точно така си представяше, че ще изглежда Англия, равно окосените градини и зелените хълмове зад тях, и живописното селце в подножието на голямото имение.

Къщата и мебелите бяха старинни и приятно износени по ръбовете, но изглеждаше, че във всяко ъгълче имаше някаква безценна ваза или статуя, или картина, която беше виждал на снимка в книги по история на изкуството. Може би ставаше течение през зимата, но с изобилието от камини, дебели килими и кадифени завеси, човек трудно можеше да каже, че животът тук би бил страдание.

Когато Томас Бауман, или по-скоро неговата секретарка, бе написала, че викат Матю да ръководи основаването на клон на фабриката за сапун в Англия, първоначалният импулс на Матю беше да откаже. Биха го привличали предизвикателството и отговорността. Но да бъде наблизко до Дейзи Бауман... дори в една и съща държава — за Матю щеше да е прекалено много, за да го понесе. Нейното присъствие го пронизваше като стрела, обещавайки бъдеще с безкрайно незадоволено желание.

Последните няколко изречения на секретарката, съобщаващи за това как са и как прекарват времето си Бауман, бяха приковали вниманието на Матю.

Има тайни съмнения, беше написала секретарката, че помладата мис Бауман ще има някакъв успех в намирането на подходящ джентълмен за женитба. Затова господин Бауман е решил да я върне обратно в Ню Йорк, ако до края на пролетта все още не е сгодена...

Това бе оставило Матю в недоумение. Ако Дейзи се върнеше в Ню Йорк, щеше да е адски добре да отиде в Англия. Щеше да се подсигури, приемайки позицията в Бристол, и да чака да види дали Дейзи ще успее да си хване съпруг. Ако тя успееше, Матю щеше да си намери заместник и да се върне в Ню Йорк.

Докато имаше океан между тях, всичко щеше да е наред.

Когато премина през главния коридор, Матю забеляза лорд Уестклиф. Графът беше в компанията на едър чернокос мъж, във

външността на който имаше нещо пиратско, въпреки елегантното му облекло. Матю предположи, че това е Саймън Хънт, бизнес партньор на Уестклиф и, както се говореше, негов най-близък приятел. Въпреки целия финансов успех на Хънт — който според слуховете беше забележителен — той бе син на месар, без никакви кръвни връзки с аристокрацията.

— Господин Суифт — каза Уестклиф, когато се срещнаха в основата на голямото стълбище. — Изглежда сте се върнали рано от разходката си. Надявам се, че гледките са ви доставили удоволствие.

— Гледките бяха великолепни, лорде — отвърна Матю. — Очаквам с нетърпение още много такива разходки около имението. Прибрах се рано, защото случайно срещнах госпожица Бауман по пътя.

— А-а. — Лицето на Уестклиф остана безизразно. — Несъмнено това е било изненада за госпожица Бауман.

И то не приятна, беше неизреченият подтекст. Матю срещна погледа на графа, без да мигне. Едно от неговите полезни умения беше да разчита мимолетната промяна в изражението и стойката, които издаваха мислите на хората. Но Уестклиф беше човек с необикновен самоконтрол. Матю трябваше да го признае.

— Мисля, че е безопасно да се каже, че това беше една от многото изненади, които госпожица Бауман е получила напоследък — отвърна Матю. Това беше преднамерен опит да разбере дали Уестклиф знаеше нещо за евентуалния уреден брак с Дейзи.

Графът отговори само с безкрайно леко повдигане на веждите, сякаш намери бележката за интересна, но незаслужаваща отговор. *По дяволите*, помисли си Матю с нарастващо възхищение.

Уестклиф се обърна към тъмнокосия мъж до него:

— Хънт, бих искал да ти представя Матю Суифт — американеца, за когото ти споменах по-рано. Суифт, това е господин Саймън Хънт.

Те си стиснаха ръцете здраво. Хънт беше с пет до десет години по-възрастен от Матю и изглеждаше сякаш готов и да се бие, ако се налага. Дързък, самонадеян мъж, известен с претенциите си и превземките на човек от висшата класа.

— Чух за вашите постижения с Обединените локомотивни заводи — каза Матю на Хънт. — В Ню Йорк има голям интерес към

сливането на британското занаятчийство с американските промишлени методи.

Хънт се усмихна сардонично.

— Колкото и да ми се иска да кажа, че заслугата е изцяло моя, честността ме принуждава да разкрия, че Уестклиф има общо с това. Той и неговият зет са мои бизнес партньори.

— Явно комбинацията е много успешна — отвърна Матю.

Хънт се обърна към Уестклиф:

— Има талант да ласкае — отбеляза той. — Можем ли да го наемем?

Устата на Уестклиф се разтегна в усмивка.

— Боя се, че тъстът ми може да възрази. Талантите на господин Суифт са необходими за строежа на фабрика и стартиране на нов офис на компанията в Бристол.

Матю реши да подбутне разговора в друга посока.

— Четох за неотдавнашното движение в Парламента за национализация на британската железопътна индустрия — каза той на Уестклиф. — Би ми било интересно да чуя какво мислите по въпроса, лорде.

— Добри ми боже, не му позволявай да започва това — изпъшка театрално Хънт.

Темата предизвика мрачна бръчка върху челото на Уестклиф.

— Последното нещо, от което обществото се нуждае, е правителството да поеме контрола над индустрията. Господ да ни пази от още по-голяма намеса от страна на политиците. Правителството ще ръководи железниците точно толкова неефективно, както всичко останало. А монополът ще задуши способността на индустрията за конкуренция, което на свой ред ще доведе до по-високи данъци, да не споменаваме...

— Да не споменаваме — прекъсна то Хънт дяволито — факта, че Уестклиф и аз не желаем правителството да орязва бъдещите ни печалби.

Уестклиф му хвърли строг поглед.

— По случайност не изпускам от ум и обществения интерес.

Матю едва сдържа усмивката си.

Като завъртя очи, Уестклиф каза на Матю:

— Както можете да видите, господин Хънт не пропуска възможност да ми се подиграе.

— Аз се подигравам с всички — каза Хънт. — Просто ти си най-честата мишена.

Уестклиф каза на Матю:

— Аз и Хънт ще излезем на задната тераса за по една пура. Ще се присъедините ли?

Матю поклати глава.

— Боя се, че не пуша.

— Нито пък аз — каза печално Уестклиф. — Открай време обичам да се наслаждавам на пура, но за съжаление графинята в сегашното си състояние не понася миризмата на тютюн.

Отне известно време на Матю да смели, че „графинята“ беше Лилиан Бауман. Колко странно, че странната, раздразнителна и необузdana Лилиан беше сега лейди Уестклиф.

— Двамата с вас ще си говорим, докато Хънт пуши — информира го Уестклиф. — Елате с нас.

„Поканата“ явно не даваше възможност за отказ, но Матю въпреки това се опита.

— Благодаря, лорде, но има нещо, което трябва да обсъдя с някого и...

— Предполагам, че този някой е господин Бауман.

По дяволите, помисли си Матю. *Той знае*. Дори и да не беше точно с тези думи, той можеше да го отгатне от начина, по който Уестклиф го гледаше. Уестклиф знаеше за намерението на Бауман да го ожени за Дейзи... и не беше изненадващо, че Уестклиф имаше мнение по въпроса.

— Първо ще обсъдите въпроса с мен — продължи графът.

Матю погледна предпазливо към Саймън Хънт, който му отвърна с безизразен поглед.

— Сигурен съм — каза Матю, — че господин Хънт не желае да се отегчава с дискусия за нечий лични афери...

— Напротив — каза весело Хънт. — Обичам да слушам за аферите на други хора. Особено когато са лични.

Тримата мъже отидоха на задната тераса, която гледаше към обширни градини, разделени от чакълести пътеки и грижливо скулптирани живи плетове. В зеленината оттатък се виждаше овощна

градина със стари крушови дървета. Бризът, който се носеше през градината, беше изпълнен с аромат на цветя. Пълноводният ромон на близката река се смесваше с шумоленето на вятъра в листата.

Сядайки на една маса отвън, Матю се насили да се облегне в стола си. Той и Уестклиф гледаха как Саймън Хънт отрязва крайчеца на пурата с джобно ножче. Матю остана мълчалив, търпеливо изчакайки Уестклиф да заговори пръв.

— Откога — произнесе рязко Уестклиф — знаете за плана на Бауман да ви ожени с Дейзи?

Матю отвърна без колебание:

— Приблизително от един час и петнайсет минути.

— Значи идеята не е била ваша?

— Категорично не — увери го Матю.

Като се облегна, графът преплете пръсти върху стегнатия си корем и го изгледа с присвити очи.

— Ще имате голяма полза от едно такова споразумение.

— Лорде — каза прозаично Матю, — ако имам някакъв талант в този живот, то той е да правя пари. Не ми е нужно да се женя за пари.

— Радвам се да го чуя — отвърна графът. — Искам да ви задам още един въпрос, но нека първо да изясня нещо. Аз много обичам балдъзата си и съм я взел под моя протекция. Познавайки добре Бауман, вие несъмнено знаете за близките отношения между графинята и нейната сестра. Ако нещо направи Дейзи нещастна, съпругата ми ще страда... а аз няма да го позволя.

— Разбрах — каза Матю кратко. — Имаше някаква странна ирония във факта, че го предупреждавах да стои далеч от Дейзи точно сега, когато вече бе решил да направи всичко по силите си, за да не се жени за нея. Изкуши се да каже на Уестклиф да върви по дяволите. Вместо това обаче запази устата си стисната и външно остана спокоен.

— Дейзи има уникална душа — каза Уестклиф. — Сърдечен и романтичен характер. Ако встъпи в брак без любов, ще бъде съсипана. Тя заслужава съпруг, който ще я обожава заради всичко, което е, и който ще я защитава от грубата реалност на света. Съпруг, който ще ѝ позволи да мечтае.

Беше изненадващо да чуе такова изказване от Уестклиф, който беше известен като прагматичен и трезвомислещ човек.

— Какъв е въпросът ви, лорде? — попита Матю.

— Ще ми обещаете ли, че няма да се жените за балдъзата ми?

Матю задържа студения черен поглед на графа. Не беше мъдро да противоречи на мъж като Уестклиф, който не беше свикнал да му отказват. Но Матю бе понасял години наред заканите и яростните изблици на Томас Бауман, като му се опълчваше, докато други мъже биха избягали от страх пред яростта му.

Въпреки че Бауман можеше да бъде безмилостен, саркастичен тиранин, нямаше нещо, което да уважаваше повече, от човек, който дръзва да спори с него. Така че на Матю се падна участта в компанията да понася гневните изблици и да съобщава неприятните истини, които другите се бояха да съобщят на шефа си.

Това го бе тренирало, ето защо опитът на Уестклиф да доминира нямаше ефект върху него.

— Боя се, че не, лорде — отговори любезно Матю.

Саймън Хънт изпусна пурата си.

— Няма да ми обещаете? — попита Уестклиф невярващо.

— Не. — Матю се наведе бързо да вдигне падналата пура и я върна на Хънт, който го изгледа с предупредителен блясък в очите, сякаш мълчаливо се опитваше да го предпази да не скача от скала.

— Защо не? — поиска да знае Уестклиф. — Защото не желаете да изгубите позицията си при Бауман?

— Не, той не може да си позволи да ме изгуби точно сега. — Матю се усмихна леко в опит да смекчи арогантността на думите. — Знам повече за производството, администрацията и маркетинга от всеки друг в компанията, и съм заслужил доверието на стареца. Така че няма да бъда уволнен, дори да откажа да се ожена за дъщеря му.

— Тогава ще е съвсем просто за вас да оставите нещата така, както са си — каза графът. — Искам думата ви, Суифт. *Сега*.

Един не толкова смел мъж би се уплашил от властната заповед на Уестклиф.

— Може да го обмисля — отговори студено Матю, — ако ми предложите правилното поощрение. Например ако обещаете да ме подкрепите за началник на целия клон и ми гарантирате позицията за най-малко, да кажем... три години.

Уестклиф го изгледа невярващо.

Напрегнатата тишина бе нарушена от Саймън Хънт, който се разсмя гръмогласно.

— За бога, този има здрави топки! — възкликна той. — Запомни ми думите, Уестклиф, ще го назнача в Обединението.

— Не съм евтин — каза Матю, което накара Хънт да се разсмее толкова силно, че едва не изпусна пурата си отново.

Дори Уестклиф се усмихна, макар и неохотно.

— По дяволите — промърмори той. — Няма да ви обезщетя толкова лесно... не и при такъв голям залог. Не и докато не се убедя, че сте правилният човек за позицията.

— Тогава изглежда сме в безизходно положение. — Матю направи дружелюбна физиономия. — Засега.

Двамата по-възрастни мъже размениха погледи, мълчаливо съгласявайки се да обсъдят ситуацията по-късно, не в негово присъствие. Това предизвика остро любопитство у Матю, но той го игнорира, знаейки добре, че прекалено малко неща зависят от него. Поне беше дал ясно да се разбере, че не може да бъде принуждаван, и оставяше отворени опциите си.

Освен това... трудно можеше да даде дума за нещо, за което Бауман все още не му беше споменал.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Явно Дейзи е изтърсачето в семейството — каза Томас Бауман по-късно същата вечер, като крачеше напред-назад в малката частна приемна към своята стая. Той и Матю се бяха разбрали да се срещнат след вечеря, докато другите гости се съберат долу. — Тя е дребна и лекомислена. „Дай ѝ сериозно, практично име, казах на съпругата ми, когато детето се роди. Джейн или Констанс, или нещо такова“. Вместо това тя избра Маргарит... *френско*, представете си!... Кръсти я на една своя братовчедка по майчина линия. А после то се изроди още, когато Лилиан, която беше само на четири по това време, научи, че Маргарит е френската дума за някакво проклето, незначително цвете. Но оттогава Лилиан започна да ѝ вика „Дейзи“ и така си и остана...

Докато Бауман продължаваше да се разхожда, Матю си мислеше колко идеално беше името, дребното цвете с бели венчелистчета, което изглеждаше толкова нежно и въпреки това беше забележително жилаво. То говореше, че в едно семейство с властни личности, Дейзи винаги бе оставала непреклонно вярна на собствената си природа.

— ... очевидно би трябвало да захаросам сделката — казваше Томас Бауман. — Познавам ви достатъчно добре, за да съм сигурен, че бихте избрали съвсем различен тип жена за себе си, по-практична жена, а не някакво вятърничаво момиче като Дейзи. Заради това...

— Захаросването няма да е необходимо — прекъсна го спокойно Матю. — Дейзи... искам да кажа мис Бауман, е напълно... — *Красива. Привлекателна. Пленителна.* — ... приемлива. Брак с жена като мис Бауман би бил награда сам по себе си.

— Добре — изсумтя Бауман, очевидно не напълно убеден. — Много джентълменско от ваша страна, че го казвате. Въпреки това ще ви предлага честна компенсация във формата на щедра зестра, повече дялове в компанията и така нататък. Колкото до уреждането на сватбата...

— Не съм казал „да“ — прекъсна го Матю.

Бауман спря да крачи и му хвърли въпросителен поглед.

— Да започнем с това — Матю продължи предпазливо, — че е възможно мис Бауман да си намери кандидат през следващите два месеца.

— Няма да намери кандидат от вашия калибър — каза Бауман самодоволно.

Матю отвърна сериозно, въпреки че го напушваше смях.

— Благодаря ви. Но не вярвам, че мис Бауман споделя високото ви мнение.

Възрастният мъж направи презрителен жест.

— Ба! Настроенията на жените се менят като английското време. Вие можете да я убедите да ви хареса. Дайте ѝ букет цветя, подхвърлете ѝ няколко комплимента... а още по-добре — цитирайте нещо от някоя от проклетите книги със стихове, които тя чете. Съблазняването на една жена е нещо леснопостижимо, Суифт. Единственото, което трябва да направите, е...

— Господин Бауман — прекъсна го отново Матю с внезапна нотка на тревога. Господ знаеше, че това, от което най-малко се нуждаеше, беше работодателят му да му обяснява техниките за ухажване. — Сигурен съм, че ще успея и без съвети. Не е там проблемът.

— Тогава какво... а-а-а. — Бауман се усмихна като мъж врял и кипял. — Разбирам.

— Какво разбирате? — попита Матю загрижено.

— Явно се страхувате от моята реакция, ако решите по-късно, че дъщеря ми не е адекватна на вашите нужди. Но стига да се държите прилично, аз няма да обеля и дума.

Матю въздъхна и разтърка очи, почувства се внезапно изтощен. Трябваше да понесе прекалено много за толкова малък период след слизането си в Бристол.

— Казвате, че ще си затваряте очите, ако кръшкам на съпругата си — произнесе той по-скоро като твърдение, отколкото като въпрос.

— Ние, мъжете, се сблъскваме с изкушения. Случва се да се отклоним от правия път. Такъв е светът.

— Не и моят — заяви Матю категорично. — Аз държа на думата си както в бизнеса, така и в личния си живот. Ако обещава да бъде верен на една жена, ще бъде. Независимо от всичко.

Гъстите мустаци на Бауман помръднаха с добродушна подигравателност.

— Съществува склонност някои скрупули да бъдат надценявани. Някой ден ще го откриете.

— Боже, надявам се да не стане. — Матю потъна в един стол и обхвана главата си в ръце, прокарайки пръсти през гъстите кичури на косата си.

След известно време Бауман се обади:

— Наистина ли ще бъде толкова ужасно да вземете Дейзи за съпруга? Все някога ще трябва да се ожените. А тя идва с някои облаги. Компанията, например. Ще получите контролния пакет акции от нея, преди да умра.

— Вие ще надживеете всички ни — промърмори Матю.

Бауман се засмя доволно.

— Искам вие да вземете компанията — настоя той. Това бе първия път, когато бе заговорил открито по темата. — Приличате повече на мен, отколкото синовете ми. Компанията ще бъде далеч по-добре във вашите ръце, отколкото в нечийи други. Вие имате дарба... способност да влезете в една стая и да я преобърнете надолу с главата, без да се страхувате от никого, и всички го знаят и ви уважават заради това. Оженете се за дъщеря ми, Суифт, и постройте моя завод. Когато дойде време да се приберете вкъщи, аз ще ви дам Ню Йорк.

— Може ли да включите Роуд Айлънд? Той не е много голям.

Бауман игнорира сардоничния въпрос.

— Имам амбиция за вас отвъд компанията. Свързан съм с могъщи мъже и не сте останали незабелязани. Ще ви помогна да постигнете всичко, което може да ви хрумне... и то на съвсем малка цена. Вземете Дейзи и станете баща на внуците ми. Това е всичко, за което ви моля.

— Това е всичко — повтори замаяно Матю.

Когато беше започнал да работи при Бауман преди десет години, никога не бе очаквал, че Бауман ще се превърне в сурогатен баща за него. Бауман беше като буре с барут, нисък, кръгъл и толкова избухлив, че човек можеше да предвиди отвратителната му тирада само като гледаше как голото му теме почервява. Но Бауман го биваше много с числата, и когато трябваше да се ръководят хора, той бе невероятно зъл и пресметлив. Но и щедър към онези, които харесваше; освен това

беше мъж, който държеше на обещанията и изпълняваше задълженията си.

Матю беше научил много от Томас Бауман, как да надушва слабостите на опонента си и да ги превръща в свои предимства, кога да натисне и кога да се отдръпне... беше научил, също така, че няма проблем да отпуснеш агресивността си в бизнеса, стига да не прекрачиш линията и да не преминеш в откровена грубост. Нюйоркските бизнесмени — истинските, не дилетантите от висшата класа — не те уважаваха, ако не проявиш известна заядливост.

В същото време Матю се беше научил да обуздава темперамента си с дипломация, след като научи, че печеленето на един спор не означава непременно, че трябва да стане по неговия начин. Да очарова не му се удаваше лесно при неговия предпазлив характер. Но той го постигна със старание като необходим инструмент, за да си върши работата добре.

Томас Бауман беше подкрепял по пътя всяка стъпка на Матю и го беше превел и напътствал през не една и две рисковани сделки. Матю му беше благодарен за ръководството. И не можеше да не харесва раздразнителния си шеф въпреки неговите недостатъци — защото в твърдението на Бауман, че си приличат, имаше голяма доза истина.

Как човек като Бауман беше създал дъщеря като Дейзи беше една от най-големите мистерии.

— Нуждая се от време да го обмисля — каза Матю.

— Какво има за мислене? — възрази Бауман. — Аз вече казах... — Той млъкна, когато видя изражението на Матю. — Хубаво. Хубаво. Предполагам, че не е нужен незабавен отговор. Ще го обсъдим по-късно.

* * *

— Говори ли с господин Суифт? — поиска да знае Лилиан, когато Маркърс влезе в тяхната спалня. Тя беше задрямала, докато се опитваше да го дочака и да остане в седнало положение.

— Ох, говорих с него — отвърна Маркърс мрачно, събличайки сакото си. Той наметна съвършено ушитата дреха върху облегалката на един стол в стил Луи IV.

— Бях права, нали? Той е отвратителен. Кажи ми какво каза.

Маркъс се взря в бременната си съпруга, която беше толкова красива с разпуснатата си дълга коса и подпухнали от съня клепачи, че накара сърцето му да пропусне един удар.

— Не веднага — промърмори той, отпускаяйки се на леглото. — Нека първо те погледам.

Лилиан се усмихна и прокара ръце през разбърканата си тъмна грива.

— Изглеждам ужасно.

— Не. — Той се приближи към нея и понижи глас. — Всичко в теб е красиво. — Ръцете му се плъзнаха нежно по щедрите извивки на тялото ѝ, по-скоро успокояващи, отколкото възбуждащи. — Какво мога да направя за теб? — прошепна ѝ.

Тя продължи да се усмихва.

— Един поглед към мен е достатъчен да ти разкрие, че вече си направил достатъчно, лорде. — Като го обгърна със слабите си ръце, тя го остави да облегне глава на гърдите ѝ. — Уестклиф — каза тя в косите му. — Никога не бих могла да износя дете от някого друго, освен от теб.

— Звучи успокоително.

— Чувствам се толкова уплашена... Лошо ли ще е да кажа, че не ми харесва да съм бременна?

— Разбира се, че не — отвърна Маркъс, гласът му прозвуча заглушен в цепката на бюста ѝ. — И на мен нямаше да ми харесва.

Това я накара да се усмихне. Тя го пусна и се облегна на възглавниците.

— Искам да чуя за господин Суифт. Кажи ми какво си казахте с онова ненавистно бостанско плашило.

— Не бих го описал точно като бостанско плашило. Изглежда се е променил, откакто си го виждала за последно.

— Хм. — На Лилиан очевидно ѝ стана неприятно от разкритието. — Независимо от всичко е грозен.

— Тъй като не се замислям много за мъжката привлекателност — каза Маркъс сухо, — наистина не мога да бъда квалифициран като компетентен съдия. Но смятам, че едва ли някой би описал господин Суифт като грозен.

— Да не би да казваш, че е привлекателен?

— Сигурен съм, че мнозина биха го нарекли така, да.

Лилиан вдигна ръка пред лицето му.

— Колко пръста виждаш?

— Три — каза Маркърс развеселен. — Скъпа моя, какво правиш?

— Проверявам зрението ти. Мисля, че отслабва. Хайде, следи движението на пръста ми...

— Защо ти не следваш движението на моя? — предложи той, пресягайки се към горната част на роклята ѝ.

Тя хвана ръката му и погледна в светналите му очи.

— Маркърс, дръж се сериозно. Бъдещето на Дейзи е заложено на карта!

Маркърс стана сериозен.

— Добре, добре.

— Кажете ми какво говорихте — подкани го тя.

— Информирах господин Суифт доста строго, че няма да позволя да направи Дейзи нещастна. И поисках да ми обещае, че няма да се жени за нея.

— О, слава богу! — каза Лилиан с въздишка на облекчение.

— Той отказа.

— Той... какво?! — Ченето ѝ увисна от смайване. — Но на теб никой не ти отказва!

— Очевидно това не е било съобщено своевременно на господин Суифт — каза той.

— Маркърс, ще направиш нещо, нали? Няма да позволиш Дейзи да бъде принудена да се омъжи за Суифт...

— Тихо, любов моя. Обещавам, Дейзи няма да бъде заставена да се омъжи за когото и да било против волята си. Както и да... — Маркърс се поколеба, питайки се колко от истината може да признае. — Мнението ми за Матю Суифт е доста различно от твоето.

Веждите ѝ се вдигнаха.

— Моето мнение е по-точно. Познавам го от по-дълго.

— Познавала си го преди години — каза Маркърс спокойно. — Хората се променят, Лилиан. И си мисля, че много от това, което баща ти твърди за Суифт, е вярно.

— *И ти ли, Бруте*^[1], Маркърс?

Той се ухили на драматичната ѝ физиономия и бръкна под завивките. Хвана босия ѝ крак, подпря го в скута си и започна да

масажира болезнения ѝ свод с палец. Тя въздъхна и се отпусна на възглавницата.

Маркъс се замисли за това, което бе научил за Матю Суифт досега. Той беше интелигентен млад мъж, съобразителен и с добри маниери. От тези, които мислят, преди да говорят. Маркъс винаги се бе чувствал добре сред такива хора.

На повърхността евентуалният съюз между Матю Суифт с Дейзи изглеждаше напълно несъвместим. Но Маркъс не беше напълно съгласен с мнението на Лилиан, че Дейзи трябвало да се омъжи за човек, който притежава същата романтична и чувствителна натура. В такъв съюз нямаше да има равновесие. Все пак всеки кораб имаше нужда от котва.

— Трябва да изпратим Дейзи в Лондон колкото е възможно по-скоро — развълнува се Лилиан. — Сега е пикът на сезона, а тя се е погребала в Хемпшир далеч от всички балове и соарета...

— Тя избра да дойде тук — напомни ѝ Маркъс, пресягайки се за другия ѝ крак. — Никога не би си простила да пропусне раждането на бебето.

— О, по дяволите. Бих предпочела Дейзи да пропусне раждането и да се среща с подходящи мъже, вместо да чака тук с мен, докато времето изтича и тя трябва да се омъжи за Матю Суифт, да замине с него в Ню Йорк и аз никога да не я видя отново...

— Вече го обмислях — каза Маркъс. — Затова реших да поканя неколцина подходящи мъже в Стоуни Крос парк на лов за сърни и елени.

— Направил си го? — Главата ѝ се надигна от възглавницата.

— Сейнт Винсът и аз съставихме списък и обсъдихме качествата на всеки кандидат надълго и на широко. Спряхме се на дузина. Всеки от тях става за сестра ти.

— О, Маркъс, ти си най-умният, най-чудесният...

Той прекъсна фразата като поклати глава с усмивка, спомняйки си оживените спорове.

— Нека ти кажа, че Сейнт Винсът е адски придирчив. Ако той беше жена, никой мъж нямаше да е достатъчно добър за него.

— Те никога не са — каза му дръзко Лилиан. Точно затова ние, жените, казваме: „Цели се високо, след това се кротни“.

Той изсумтя.

— Ти така ли направи?

Усмивка изви устните ѝ.

— Не, лорде. Целих се високо и получих много повече от това, за което се пазарих. — И тя се разсмя, когато той изпълзя върху проснатото ѝ тяло и я зацелува звучно.

* * *

Слънцето още не беше изгряло, когато една група гости, желаещи да ловят пъстърва, закусиха набързо на задната тераса и излязоха, облечени в туид и импрегниран лен. Сънените слуги последваха джентълмените до извора с пъстърви, понесли пръти, въдичарски кошници и дървени сандъчета, съдържащи мухи и инструменти. Мъжете нямаше да ги има през голяма част от сутринта, докато дамите спяха.

Всички дами, освен Дейзи. Тя обичаше да лови риба, но знаеше, без да пита, че няма да е добре дошла в група, изцяло състояща се от мъже. И докато двете с Лилиан често бяха ходили в миналото, по-голямата ѝ сестра определено не беше в състояние да го прави сега.

Дейзи бе сторила всичко възможно да убеди Еви или Анабел да я придружат до изкуственото езеро, което Уестклиф държеше щедро зарибено с пъстърва, но нито едната от тях не изглеждаше ентузиазизирана от перспективата.

— Ще прекарате страхотно — придумваше ги Дейзи. — Ще ви науча как да ловите... съвсем лесно е, наистина. Не казвайте, че се каните да киснете вътре в такава красива пролетна утрин.

Както се оказа, Анабел смяташе, че спането до късно е прекрасна идея. А тъй като съпругът на Еви, Сейнт Винсът беше решил да не ходи на риболов, Еви каза, че предпочита да остане в леглото с него.

— Ще се забавляваш много повече като ловиш риба с мен — каза ѝ Дейзи.

— Не — отказа Еви решително, — няма.

Ядосана и мъничко самотна, Дейзи закуси сама и тръгна към езерото, понесла любимата си въдица от тропическо дърво.

Беше чудесно утро, въздухът беше мек. Преживелият зимата конски босилек бе изникнал в яркосини и пурпурни шипове покрай

живия плет от трънка. Дейзи прекоси една ливада, осяяна с лютичета, бял равнец и яркорозовите венчелистчета на свиларка.

Когато заобиколи едно черничево дърво, Дейзи видя някаква суматоха покрай водата... две момчета с нещо между тях, някакво животно или птица... гъска? Създанието протестираше с гневни крясъци, пляскайки яростно с криле под смеха на момчетата.

— Хей, вие — извика Дейзи. — Какво е това? Какво става?

Виждайки натрапницата, момчетата изкрещяха и хукнаха да бягат, сякаш под петите им гореше огън.

Дейзи ускори крачка и се приближи до възмутения гъсок. Това беше огромен домашен гъсок, порода, позната със сивата си перушина, мускулест гръб и остра оранжева човка.

— Горкичкият — каза Дейзи, когато видя, че кракът му е вързан с нещо. Когато се приближи още, враждебната птица се хвърли към нея, сякаш да я нападне. Но рязко бе възпряна от онова, което стягаше крака ѝ. Спирайки, Дейзи остави риболовните си принадлежности. — Ще се опитам да ти помогна — информира тя агресивното създание. — Но такова отношение е неприемливо. Ако успееш да контролираш нрава си... — Придвижвайки се сантиметър по сантиметър към гъсока, Дейзи изследва източника на проблема. — О, миличък — каза тя. — Тези малки калпазани... карали са те да ловиш риба вместо тях, нали?

Гъсокът изкряка утвърдително.

* * *

Около крака му беше завързана дълга рибарска корда, водеща към тенекиена лъжица с пробита през нея дупка. Към дупката беше прикрепена една въдица. Ако не изпитваше състрадание за горката измъчвана птица, Дейзи щеше да се разсмее.

Това беше находчиво. Когато гъсокът влезеше във водата и трябваше да плува, за да се върне обратно, тенекиената лъжица щеше да блести като лещанка. Ако някоя пъстърва се хванеше на примамката, щеше да бъде хваната на кукичката и гъсокът щеше да я изтегли. Но кукичката се беше закачила за някакъв шубрак, пленявайки в резултат птицата.

Дейзи продължи да говори нежно и движенията ѝ бяха бавни, докато пълзеше към храста. Птицата замръзна и я погледна с ясно черно око.

— Така, чакай сега, миличък — успокои я Дейзи, внимателно пресягайки се към кордата. — Боже мили, много си голям. Ако потърпиш още мъничко, ще... ох! — Внезапно гъсокът се хвърли към нея и я клъвна по ръката със здравия си клюн.

Дейзи се дръпна назад и погледна малката вдлъбнатина върху кожата си, която започна да се зачервява.

— Неблагодарно създание! Само заради това трябва да те оставя да си стоиш така.

Тя разтърка болезненото място върху ръката си и се запита дали би могла да използва въдичарския си прът, за да откачи кордата от шубраците... но това все още не решаваше проблема с отстраняването на лъжицата от крака на птицата. Налагаше се да се върне обратно до къщата и да потърси някой да ѝ помогне.

Когато се наведе да вдигне риболовните си принадлежности, чу неочакван шум. Някой си подсвиркваше странно позната песничка. Дейзи се заслуша напрегнато, спомняйки си мелодията. Беше песен, популярна в Ню Йорк преди тя да дойде тук, казваше се „Краят на един прекрасен ден“.

Някой се приближаваше към нея откъм реката. Един мъж, облечен в мокри дрехи, с въдичарска кошница и нахлупил стара шапка с отпусната периферия. Беше облечен в спортно сако от туид и панталони от груб плат, и бе невъзможно да не забележи начина, по който слоевете дрехи прилепваха влажни към жилавите контури на тялото му. Сетивата ѝ се напрегнаха, когато го позна, карайки пулса ѝ да забърза.

Мъжът спря да си подсвирква, когато я видя. Очите му бяха посини от водата и от небето, изненадващи на фона на загорялото лице. Когато свали шапката си за поздрав, слънцето обля с ярки махагонови отблясъци гъстите тъмни кичури на косата му.

— Проклятие — промърмори Дейзи под нос. Не само защото той бе последният човек, когото искаше да види в момента, но и защото трябваше да признае, че Матю Суифт изглежда изключително добре. Тя не искаше да го намира за толкова привлекателен физически. Нито пък да изпитва такова любопитство към него, желание да надникне в

душата му и да открие неговите тайни, желания и страхове. Защо никога преди не бе проявявала такъв интерес към него? Може би е била прекалено незряла. Може би не той се беше променил, а тя.

Суифт се приближи към нея предпазливо.

— Мис Бауман.

— Добро утро, господин Суифт. Защо не сте на риболов с другите?

— Кошницата ми е пълна. А и налових толкова количество, че ще ги разстроя, ако продължа.

— Колко сте скромни. — Дейзи направи кисела физиономия. — Къде е въдицата ви?

— Уестклиф я взе.

— Защо?

Като остави кошницата на земята, Суифт свали шапката си.

— Донесох си я от Америка. Тя е от хикория^[2], с гъвкав връх от ясен и макара с балансирана многоманеврена огъната дръжка.

— Многоманеврените дръжки не работят — каза Дейзи.

— *Британските* не работят — поправи я Суифт. — Но в Щатите сме направили някои подобрения. Веднага щом Уестклиф осъзна, че мога да мятам директно от макарата, той едва ли не ми я измъкна насила от ръцете. И сега, докато си говорим, лови с нея.

Познавайки страстта на зет си към технологичните уреди, Дейзи се усмихна мрачно. Тя усети погледа на Суифт върху себе си и не искаше да го поглежда, но се хвана, че се взира в него въпреки всичко.

Беше дразнещо да помири спомените си за противния момък, когото познаваше, с този силен мъжки екземпляр. Той беше като току-що изсечено медно пени, лъскав и идеален. Утринната светлина се плъзгаше по кожата му и спираше върху дългите му мигли и дребните бръчици във външните ъгълчета на очите му. Тя искаше да докосне лицето му, да го накара да се усмихне и да почувства извивката на устните му под пръстите си.

Мълчанието се проточи, стана напрегнато и неловко, докато накрая не бе нарушено от властното кряскане на гъсока.

Суифт погледна едрата птица.

— Виждам, че имате компания. — Когато Дейзи обясни какво са правели двете момчета с птицата, Суифт се ухили:

— Съобразителни хлапета.

Коментарът не прозвуча на Дейзи особено състрадателно.

— Искам да помогна на този гъсок — каза тя. — Но когато се опитах да се доближа, той ме клъвна. Очаквах, че една домашна птица ще е по-отзивчива към близостта ми.

— Сивите гъски не са прочути с благия си характер — информира я Суифт. — Особено мъжките. Сигурно се е опитвал да ви покаже кой е шефът.

— И доказа мнението си — каза Дейзи, разтърквайки ръка.

Суифт се намръщи, когато видя разширяващата се червенина върху ръката ѝ.

— Там ли ви клъвна? Позволете да видя.

— Не, всичко е наред... — започна тя, но дългите му пръсти вече бяха обхванали китката ѝ, а палецът на другата му ръка нежно преминаваше близо до тъмночервената следа.

Сърцето на Дейзи произведе серия силни удари, преди да премине в бърз ритъм. Той ухаеше на природа — на слънце, на вода, на сладка трева. И дълбоко в аромата витаеше измъчващият дъх на топъл, изпотен мъж. Тя се бореше с инстинкта да отиде в прегръдките му, да се притисне в тялото му... да притисне ръцете му към гърдите си. Безмълвният копнеж я шокира.

Поглеждайки към наведеното му лице, Дейзи откри, че сините му очи се взират право в нейните...

— Аз... — Тя нервно се отдръпна от него. — Какво да направим?

— С гъсока ли? — Широките му рамене се вдигнаха нагоре. — Можем да му извием врата и да го занесем вкъщи за вечеря.

Предложението накара Дейзи и сивия гъсок да го погледнат гневно.

— Това беше много лоша шега, господин Суифт.

— Не се шегувах.

Дейзи застана решително между Суифт и гъсока.

— Ще се справя сама със ситуацията. Сега можете да ме оставите.

— Не бих ви съветвал да го вземате за домашен любимец. Накрая ще го намерите в чинията си, ако останете в Стоуни Крос парк достатъчно дълго.

— Не ме интересува дали това ме прави лицемерка — каза тя. — Предпочитам да не ям гъски, с които се познавам.

Въпреки че Суифт не се усмихна, Дейзи усети, че е развеселен от забележката ѝ.

— Изключвайки философските въпроси — каза той, — съществува практическият проблем как възнамерявате да освободите крака му. Ще бъдете накълвана до синьо заради усилията си.

— Ако го държите неподвижно, мога да се пресегна за лъжицата и...

— Не — каза твърдо Суифт, — дори за всички китайски чай на света.

— Този израз никога не е имал смисъл за мен — каза му тя. — От гледна точка на общото световно производство Индия отглежда далеч повече чай от Китай.

Устните на Суифт се извиха, докато обмисляше отговора ѝ.

— Тъй като Китай е водещият международен производител на коноп — каза той, — предполагам, че може да се каже „Нито дори за целия коноп в Китай“... но не звучи по същия начин. Както и да го казвате, няма да помогна на гъсока. — Той се наведе за кошницата си.

— Моля ви — каза Дейзи.

Суифт ѝ хвърли многострадален поглед.

— *Моля ви* — повтори тя.

Никой джентълмен не можеше да откаже на дама, която два пъти бе използвала думата.

Като промърмори нещо неразбираемо под нос, Суифт остави рибарската кошница.

Самодоволна усмивка изви устните на Дейзи.

— Благодаря.

Усмивката ѝ изчезна, обаче, когато той я предупреди:

— Задължена сте ми.

— Естествено — кимна Дейзи. — Никога не бих очаквала да направите нещо срещу нищо.

— И когато назова услугата, няма дори да помислите да откажете, независимо каква е.

— Стига да е разумна. Няма да се съглася да се омъжа за вас, само защото сте спасили един беден гъсок.

— Повярвайте ми — произнесе мрачно Суифт, — бракът няма да е част от това. — Той започна да съблича самото си, срещайки трудности при свалянето на мокрия туид от широките си рамене.

— К-какво правите? — Очите на Дейзи се разшириха.

Устата му остана мрачно отпусната.

— Няма да позволя на тази проклета птица да съсипе самото ми.

— Не е нужно да се безпокоите чак толкова заради няколко пера по самото ви.

— Не се безпокоя за перата — каза той кратко.

— О! — Дейзи се опита да сдържи внезапната си усмивка.

Тя го гледаше как съблича самото и жилетката си. Смачканата му бяла риза беше залепнала към широкия му гръден кош, цялата прогизнала и почти прозрачна на местата, където се допираше до мускулестата повърхност на корема му, и изчезваше под мокрия ръб на панталоните. Чифт бели тиранти се разтягаха над раменете и се кръстосваха на гърба му. Той остави грижливо съблечените дрехи върху кошницата си, като внимаваше да не се изкалят. Бризът играеше с косата му, за миг повдигайки един кичур от челото му.

Необичайността на ситуацията... опасният гъсок, подгизналият Матю Суифт, останал по долна фланелка, предизвикаха неудържим кикот у Дейзи. Тя бързо затисна с длан устата си, но не можа да го потуши.

Суифт поклати глава, на лицето му се появи ответна усмивка. Дейзи забеляза, че неговите усмивки никога не траеха дълго, те изчезваха така бързо, както се появяваха. Беше като да зърнеш някой рядък природен феномен, като падаща звезда, кратък и удивителен.

— Ако кажете на някого за това, малка палавнице... ще си платите. — Думите бяха заплашителни, но нещо в неговия тон... еротична нежност... изпрати една горещо-студена тръпка по гърба ѝ.

— Няма да кажа на никого — отговори тя задъхано. — Ситуацията би се отразила зле върху мен точно толкова, колкото и върху вас.

Суифт се пресегна за съблеченото си сако, извади малко джобно ножче и ѝ го подаде. Дали само си въобразяваше, или пръстите му се задържаха една допълнителна секунда върху повърхността на дланта ѝ?

— За какво е това? — попита тя несигурно.

— За да отрежете връвта от крака на птицата. Внимавайте, много е остро. Не искам да ви видя как случайно прерязвате някоя артерия.

— Не се безпокойте, няма да го нараня.

— Имах предвид себе си, не гъсока. — Той го изгледа преценяващо. — Ако ни затрудняваш — каза той на гъсока, — много бързо ще станеш на пастет.

Птицата надигна криле заплашително, за да изглежда по-голяма.

Суифт направи решителна крачка напред, настъпи с един крак кордата, съкращавайки обхвата на движение на гъсока. Горкото създание пляскаше с криле и съскаше, спирайки за миг, преди да вземе решение да се хвърли напред. Суифт го хвана, като проклинаше, докато се опитваше да избегне клюна му. Наоколо се разлетя перушина.

— Не го задушавайте — извика Дейзи, когато видя, че Суифт е стиснал шията на птицата.

Може би беше късмет, че отговорът на Суифт се изгуби в експлозията от движение, кряскане и гъши бой. По някакъв начин все пак успя да обуздае гневния гъсок, докато той се извиваше и го кълвеше по ръцете. Разрошен и обсипан с пух и перушина, Суифт погледна Дейзи.

— Елате и прережете кордата — каза рязко той.

Тя бързо се подчини, отпусчайки се на колене до него. Пресегна се предпазливо към заплетения крак на гъсока и той изкряка и го дръпна.

— За бога, не се страхувайте — чу тя Суифт да казва нетърпеливо. — Просто действайте.

Ако не беше огромният гъсок помежду им, Дейзи щеше да изгледа свирепо Матю Суифт. Вместо това тя хвана здраво вързания крак на гъсока и внимателно плъзна върха на ножа под кордата. Суифт беше прав — острието беше дяволски остро. С едно движение кордата беше разрязана на две.

— Готово — обяви тя триумфално, затваряйки ножчето. — Можете да пуснете пернатия си приятел, господин Суифт.

— Благодаря — последва сардоничният му отговор.

Но когато Суифт разтвори ръцете си и освободи птицата, тя реагира неочаквано. Наведе се отмъстително, обвинявайки го за всичките си злочестини, и го кълвна по лицето.

— Ох! — Суифт се отпусна в полулегнало положение, притискайки ръка към окото си, докато гъсокът се отдалечи с триумфален крясък.

— Господин Суифт! — Дейзи пропълзя до него разтревожена. Дръпна ръката му.

— Дайте да видя.

— Добре съм — каза той и разтърка окото си.

— Дайте да видя — повтори тя, обхващайки главата му с ръце.

— Ще *поискам* яхния от гъска за вечеря — промърмори той, позволявайки ѝ да обърне лицето му настрана.

— Няма да правите такова нещо. — Дейзи внимателно инспектира малката раничка на ръба на тъмната му вежда, и използва ръкава си, за да попие една капка кръв. — Лош стил е да се яде някой, след като си го спасил. — В гласа ѝ прозвуча смях: — За щастие, гъсокът не можа да се прицели добре. Не мисля, че окото ви ще почернее.

— Радвам се, че намирате това за забавно — промърмори той. — Цялата сте в перушина, да знаете.

— Както и вие. — Малки пухчета и сиви и бели перца бяха кацнали в лъскавата му кестенява коса. От гърлото ѝ се изплъзна още смях, като мехурчета, издигащи се към повърхността на езеро. Тя се зае да маха пуха от главата му, гъстите кичури бяха гъделичкащо меки срещу пръстите ѝ.

Суифт се надигна и се пресегна към нейната коса, която беше започнала да се измъква от фуркетите. Ръката му беше нежна, когато измъкваше перцата от черните и къдрици.

В продължение на една-две минути те мълчаха. Дейзи беше толкова съсредоточена в работата си, че в началото изобщо не осъзна неприличната си поза. За първи път беше достатъчно близко, за да забележи пъстрите петънца в сините му очи, оградени с кобалтово от външната страна на ирисите. И текстурата на кожата му, сатенена и загоряла от слънце, с намек за набола брада по челюстта.

Тя осъзна, че Суифт умишлено избягва погледа ѝ, съсредоточавайки се в намирането на малките перца в косата ѝ; осъзна внезапно кипналата връзка между двете им тела, монолитната му сила под нея, горещия му дъх срещу страните си. Дрехите му бяха мокри,

топлината на кожата му пареше на местата, където беше допряна в нейната.

Двамата притихнаха в един и същ миг, хванати в полупрегръдка, а всяка клетка от кожата на Дейзи беше като изпълнена с течен огън. Очарована и дезориентирана, тя се отпусна в нея, чувствайки как пулсът ѝ става все по-бърз. Перца вече нямаше, но Дейзи установи с изненада, че прокарва нежно пръсти през тъмните вълни на косата му.

Щеше да е толкова лесно за него да я търкулне под себе си, тежестта му да я притисне във влажната земя. Твърдите им колене се притискаха едни към други под слоевете плат, събуждайки в нея примитивния инстинкт да се разтвори за него, да му позволи да прави с крайниците ѝ каквото поиска.

Тя чу дъха на Суифт да спира. Той стисна раменете ѝ и безцеремонно я свали от скута си.

Стоварвайки се на тревата до него с решително тупване, Дейзи се опита да събере ума си. Тя мълчаливо намери джобното ножче върху земята и му го подаде.

След като го пусна обратно в джоба си, той се зае да изтупва перата и пръстта от крачолите на панталона си, а Дейзи се изправи, чудейки му се защо седи в такава странна, свита поза.

— Е — произнесе тя несигурно, — предполагам, че трябва да се промъквам в къщата през входа за слугите. Ако майка ме види, ще изпадне в истерия.

— Аз ще се върна на реката — каза Суифт с дрезгав глас. — Ще разбере докъде е стигнал Уестклиф с риболова. И може би ще остана малко.

Дейзи се намръщи, когато осъзна, че той умишлено я избягва.

— Мислех си, че за днес сте киснали достатъчно в студената вода — каза тя.

— Явно не — промърмори Суифт, продължавайки да стои с гръб към нея, докато се пресягаше за жилетката и сакото си.

[1] Прословутата фраза, приписвана на Юлий Цезар, когато видял сред убийците си своя приятел Брут. — Б.пр. ↑

[2] Твърдо дърво, известно още под името червено гумено дърво, използвано широко в мебелната промишленост. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

Озадачена и раздразнена, Дейзи се отдалечи от изкуственото езеро.

Нямаше да каже на никого какво се бе случило току-що, макар че щеше да ѝ бъде приятно да развесели Лилиан с историята за срещата с гъсока. Но не ѝ се искаше да разкрива, че е видяла друга страна на Матю Суифт, и че за кратко си е позволила да изпита опасно привличане към него. Това наистина не означаваше нищо.

Макар и все още невинна, тя разбираше достатъчно от сексуални въпроси, за да е наясно, че тялото може да реагира на мъж, без сърцето изобщо да е намесено. Както тя веднъж бе реагирала на Кам Роан. Смути се, когато осъзна, че е била привлечена от Матю Суифт по същия начин. Двамата бяха толкова различни, единият романтичен, другият сдържан. Единият красив млад циганин, който бе разпалил въображението ѝ с екзотични възможности... другият — човек на бизнеса, трезв, амбициозен и прагматичен.

Дейзи бе виждала безкрайно много търсеци власт мъже по Пето Авеню. Те искаха съвършенство, съпруга, която да е най-добрата домакиня, която да дава най-добрите вечери и соарета, да носи най-хубавите рокли и да ражда най-добрите деца, които да играят тихо на горния етаж в детската стая, докато бащите им водят бизнес преговори в кабинета долу.

А Матю Суифт с неговия огромен стремеж, този Матю Суифт, когото баща ѝ бе избрал заради неговия талант и блестящ ум, би бил възможно най-взискателният съпруг. Той щеше да желае съпруга, която да организира целия си живот около неговите цели, и да я критикува сурово, когато тя не успееше да го удовлетвори. Не можеше да има бъдеще с такъв човек.

Но все пак имаше едно нещо в полза на Матю Суифт: той бе *помогнал* на гъсока.

По времето, когато Дейзи влезе в къщата, изкъпана и облечена в чиста дневна рокля, приятелките ѝ и сестра ѝ се бяха събрали в сутрешната стая за чай и препечени филийки. Те седяха на една от кръглите маси до прозореца и вдигнаха очи при влизането на Дейзи.

Анабел държеше Изабел и разтъркваше малкото ѝ гръбче успокоително. Няколко от останалите маси бяха заети, предимно от жени, въпреки че имаше и пет-шест мъже, включително лорд Сейнт Винсът.

— Добро утро — поздрави Дейзи весело, отивайки при сестра си. — Как спа, скъпа?

— Прекрасно. — Лилиан изглеждаше възхитително, очите ѝ бяха ясни, черната ѝ коса бе опъната назад и хваната в копринена розова мрежичка на тила. — Спах на отворен прозорец и бризът откъм езерото беше толкова освежаващ. Ти ходи ли на риболов тази сутрин?

— Не. — Дейзи се опита да звучи небрежно. — Излязох да се разхождам.

Еви се наведе към Анабел да вземе бебето.

— Дай ми да я подържа — каза тя. Детето дъвчеше яростно малкото си юмруче и от устата му течеше слюнка. Еви обясни на Дейзи: — Горкичкото, никнат му зъбчета.

— Неспокойна е цялата сутрин — каза Анабел. Дейзи видя, че блестящите ѝ сини очи изглеждаха малко уморени, очи на млада майка. Намекът на изтощение само подчертаваше красотата на Анабел, омокотвяваше божественото съвършенство на чертите ѝ.

— Не е ли рано да ѝ никнат зъбки? — поинтересува се Дейзи.

— Все пак е дъщеря на Хънт — каза сухо Анабел. — А Хънтови са необикновено дръзки. Според съпруга ми всички в семейството му се раждали със зъби. — Тя погледна бебето с тревога. — Струва ми се, че трябва да я изнеса от стаята.

Към масата им бяха отправени неодобрителни погледи. Не беше прието за дете, особено бебе, да е в компанията на възрастни. Освен ако не беше доведено цялото в бели волани и панделки, за да бъде показано за всеобщо одобрение, а след това бързо върнато обратно в детската.

— Глупости — каза внезапно Лилиан, без да се старее да понижи глас. — Изабел нито плаче, нито се държи лошо. Само е малко възбудена. Мисля, че всеки може да прояви малко толерантност.

— Да опитаме отново с лъжицата — промърмори Анабел, гласът ѝ беше леко разтревожен. Тя измъкна една изстудена сребърна лъжица от малка купичка с натрошен лед и каза на Дейзи: — Майка ми предложи да ѝ даваме това... каза, че с брат ми Джеръми винаги помагало.

Дейзи седна до Еви, гледайки как бебето захапва лъжицата. Малкото кръгло личице на Изабел беше зачервено и от очите ѝ се бяха търкулнали няколко сълзи. Когато захленчи, болезнената, възпалена част от венците ѝ се показа, и Дейзи примигна съчувствено.

— Нужен ѝ е сън — каза Анабел. — Но я боли прекалено много, за да заспи.

— Горкичката.

Когато Еви се опита да успокои бебето, в другата част на стаята се чу леко раздвижване. Нечие влизане бе предизвикало силен интерес. Като се обърна в стола си, Дейзи видя високия, впечатляващ силует на Матю Суифт.

Значи не се беше върнал на реката. Сигурно беше изчакал Дейзи да се отдалечи достатъчно напред, и след това бе тръгнал към къщата сам.

И Суифт, като баща ѝ, не се интересуваше от чуждото мнение. Дейзи си каза, че не би трябвало да я интересува, но мисълта я бодна.

Той се бе преоблякъл в идеално изгладен тъмносив костюм и гълбова жилетка, черната му вратовръзка беше вързана консервативно. Въпреки че в Европа беше модерно мъжете да пускат бакенбардите си по-дълги и да носят косите си пуснати свободно, изглежда този стил още не бе стигнал до Америка. Матю Суифт беше гладко избръснат и лъскавата му кестенява коса беше оформена късо отстрани на главата и врата му, придавайки му привлекателен момчешки вид.

Дейзи гледаше крадешком представянето. Тя забеляза удоволствието върху лицата на по-възрастните джентълмени, докато говореха с него, и ревността на по-младите. Както и флиртуващия интерес на жените.

— Боже мили — прошепна Анабел, — кой е този?

Лилиан отвърна нацупено:

— Господин Суифт.

Очите на Анабел и на Еви се разшириха.

— Същият господин Суифт, когото описа като торба к-кокали?
— заекна Еви.

— Онзи, за когото каза, че бил вълнуващ, колкото спаружен спанак? — вдигна вежди Анабел.

Лилиан се намръщи. Откъсвайки очи от Суифт, тя пусна една бучка захар в чая си.

— Може би не е чак толкова отвратителен, колкото го описах — допусна тя. — Но не позволявайте на вида му да ви измами. След като опознаете вътрешния човек, ще промените мнението си за външния.

— Аз м-мисля, че има доста дами, които биха искали да опознаят всяка част от него — отбеляза Еви, с което накара Анабел да се изкиска в чашата си с чай.

— Цялото това суетене е защото е американец, поради което представлява новост — промърмори Лилиан. — Ако някой от братята ми беше тук, тези жени щяха бързо да забравят за господин Суифт.

Колкото и да искаше да се съгласи, Дейзи бе напълно сигурна, че братята им нямаше да имат същия ефект като господин Суифт. Въпреки че бяха наследници на огромно състояние, братята Бауман не притежаваха грижливо култивирания социален финес на Суифт.

— Гледа насам — докладва Анабел. Тревогата я накара леко да се напегне. — Мръщи се заедно с всички останали. Бебето предизвиква всеобщо недоволство. Ще го изнеса навън и...

— Няма да я носиш никъде — заповяда Лилиан. — Това е *моя* дом, а ти си *моя* приятелка и всички, на които не им харесва плача на бебето, могат да си тръгнат веднага.

— Той идва насам — прошепна Еви. — Тихо...

Дейзи забодя очи в чая си, напрежението стегна всичките ѝ мускули.

Суифт се приближи до масата и се поклони любезно.

— Милостива госпожо — обърна се той към Лилиан, — какво удоволствие е да ви видя отново. Разрешете да ви поднеса още веднъж поздравленията си за брака ви с лорд Уестклиф и... — Той се поколеба, защото макар тя да бе очевидно бременна, щеше да е нелюбезно да

споменава нейното състояние. — И за това, че изглеждате толкова добре — завърши той.

— Огромна съм като хамбар — каза решително Лилиан, прекъсвайки опита му за дипломация.

Устата на Суифт се сви, сякаш се мъчеше да потисне усмивка.

— Съвсем не — възрази той меко и погледна към Анабел и Еви. Те всички чакаха Лилиан да ги представи.

Лилиан се съгласи неохотно.

— Мистър Суифт — промърмори тя, като махна с ръка към него. — Госпожа Саймън Хънт и лейди Сейнт Винсът.

Суифт се наведе пъргаво над ръката на Анабел. Щеше да направи същото и с Еви, само че тя държеше бебето. Сумтенето на Изабел и хленченето ѝ ескалираха и скоро щяха да се превърнат в плач, ако не се направеше нещо.

— Това е дъщеря ми Изабел — произнесе извинително Анабел. — Никнат ѝ зъби.

Това ще го накара да се спаси бързо, помисли си Дейзи. Мъжете се ужасяваха от бебешки плач.

— А-а. — Суифт бръкна в джоба си и се разрови в него. Какво имаше вътре, по дяволите? Тя го видя как изважда джобното си ножче, малко рибарска корда и една чиста бяла кърпичка.

— Господин Суифт, какво правите? — попита Еви с озадачена усмивка.

— Импровизирам нещо. — Той изсипа малко натрошен лед в средата на кърпичката, върза плата стегнато около него, и го завърза за кордата. След като прибра ножчето в джоба си, се пресегна за бебето, без всякакъв намек за притеснение.

Ококорила очи, Еви му предаде бебето. Четирите жени гледаха смаяно как Суифт притисна умело бебето към гърдите си. Той му даде пълната с лед кърпичка, която то задъвка яростно, макар да продължаваше да хленчи.

Очевидно забравил за смаяните погледи на всички в стаята, Суифт отиде до прозореца, шепнейки тихо на малкото момиченце. Вероятно ѝ разказваше някаква приказка. След няколко минути детето притихна.

Когато Суифт се върна до масата, Изабел беше полузадрямала, а устата ѝ стискаше здраво импровизираната ледена торбичка.

— О, мистър Суифт — каза благодарно Анабел, вземайки бебето в ръцете си, — колко мило от ваша страна. Благодаря ви.

— Какво ѝ говорехте? — поиска да знае Лилиан.

Той я погледна и отвърна любезно:

— Мислех си, че ще я отвлека за достатъчно дълго, след като венците ѝ се вкочанят от леда. Така че ѝ разказах подробно за Батънуудското споразумение от 1792 г.^[1]

Дейзи му заговори за първи път:

— Какво е това?

Суифт я погледна, лицето му беше гладко и любезно, и за секунда Дейзи почти повярва, че е сънувала събитията от тази сутрин. Но кожата ѝ и нервите ѝ още пазеха усещането за него, твърдия отпечатък на тялото му.

— Батънуудското споразумение е довело до основаване на Нюйоркската борса и Валутния борд — каза Суифт. — Мислех си, че доста добре обяснявам, но явно госпожица Изабел изгуби интерес, когато започнах да разяснявам споразумението за определяне на тарифите на бизнеса при хонорироване на всяка дейност.

— Разбирам — кимна Дейзи. — Доскучали сте толкова много на горкото бебе, че е заспало.

— Трябваше да чуete обяснението ми за липсата на равновесие на пазарните сили, довела до кризата през 37-ма — каза Суифт. — Казаха ми, че е било по-добро от лауданум.

Взряна в блестящите му сини очи; Дейзи се засмя неохотно и той ѝ хвърли още една от онези бързи, поразителни усмивки. Лицето му стана необяснимо сърдечно.

Вниманието на Суифт остана върху нея малко по-дълго, сякаш той бе очарован от нещо, което е видял в очите ѝ. След това рязко откъсна погледа си от нейния и отново се поклони.

— Ще ви оставя да се насладите на чая си. За мен бе удоволствие, дами. — Като погледна към Анабел, той добави тържествено: — Имате прелестна дъщеря, мадам. Ще се направя, че не съм забелязал нейната липса на интерес към моята бизнес лекция.

— Много мило от ваша страна, сър — отвърна Анабел, очите ѝ блестяха весело.

Суифт се върна в другата част на стаята, докато младите жени внезапно се засуетиха и взеха да бъркат ненужно захарта в чая си и да

оправят кърпите в скутовете си.

Еви заговори първа.

— Ти беше права — каза тя на Лилиан. — Той наистина е ужасен.

— Да — съгласи се Анабел решително. — Когато човек го погледне, първите думи, които му идват на ум, са: *спаружен спанак*.

— Млъкнете и двете — каза Лилиан в отговор на саркастичните им забележки и отхапа от препечената филийка.

* * *

Лилиан настоя да изведе Дейзи на източната ливада следобеда, където повечето млади хора играеха на кегли. Дейзи обикновено не се включваше, но сега тъкмо бе стигнала до едно страшно интересно място в новия роман, който четеше, за една гувернантка на име Онория, която се бе натъкнала на призрак на тавана. „Кой си ти?“, беше попитала Онория с разтреперан глас, вперила очи в призрака, който приличаше неимоверно много на предишния ѝ любим, лорд Клейуорд. Призракът тъкмо щеше да ѝ отговори, когато Лилиан решително дръпна книгата от ръцете на Дейзи и я изведе от библиотеката.

— Проклятие — оплака се Дейзи. — Проклятие, *проклятие*... Лилиан, тъкмо стигнах до най-интересната част!

— Докато ние говорим тук, на ливадата навън има поне половин дузина подходящи мъже — каза сестра ѝ отсечено. — И да играеш с тях е далеч по-продуктивно, отколкото да четеш тук сама.

— Не знам как се играе на кегли.

— Хубаво. Помоли ги да те научат. Ако има нещо, което един мъж обича да прави, то е да инструктира една жена как да направи нещо.

Двете сестри отидоха до поляната, където бяха разположени столове и маси за зрителите. Една групичка играчи търкаляха големи кръгли дървени топки по тревата, като се смееха, когато топката или кеглата на някой играч паднеше в тясната изкопана дупка отстрани на тревата.

— Хм — изсумтя Лилиан, оглеждайки тълпата. — Имаме конкуренция. — Дейзи позна трите жени, за които говореше сестра ѝ: лейди Миранда Даудън и Елспет Хигинсън. — Предпочитах да не се канят неомъжени жени в Хемпшир — каза Лилиан, — но Уестклиф каза, че би било прекалено отявлено. За щастие, ти си по-красива от всички тях. Макар да си ниска.

— Не съм ниска — възрази Дейзи.

— Дребна, тогава.

— Тази дума също не ми се нрави. Кара ме да се чувствам незначителна.

— По-добре, отколкото недоразвита — каза Лилиан, — което е единствената друга дума, която ми хрумва, за да опиша ниския ти ръст. — Тя се ухили на намръщената Дейзи. — Не прави физиономии, скъпа. Ще те заведе до група ергени и можеш да си избереш, когото си искаш... *о, по дяволите!*

— Какво? Какво?

— *Той играе.*

Не беше нужно да пита за кого става дума... раздразнението в гласа на Лилиан говореше достатъчно ясно за идентичността му.

Като огледа групата, Дейзи видя Матю Суифт да стои в края на пътеката с още няколко млади мъже и да гледа как се измерва разстоянието между кеглите. Както и останалите, той бе облечен в светли панталони, бяла риза и пуловер без ръкави. Беше жилив и в добра форма, отпуснатата му поза излъчваше физическа увереност.

Погледът му не пропускаше нищо. Изглежда приемаше играта на сериозно. Матю Суифт беше мъж, който не можеше да не направи най-доброто, на което е способен, дори когато ставаше дума за една обикновена игра на открито.

Дейзи беше напълно сигурна, че всеки ден в живота си той се съревновава за нещо. А това никак не съвпаднаше с нейната представа за привилегированите млади мъже от старата бостънска или нюйоркска аристокрация, разглезените издънки, които винаги са знаели, че не е нужно да работят, ако не искат да го правят. Тя се запита дали Суифт някога е правил нещо просто за удоволствие.

— Опитват се да разберат на кого е изстрелът — каза Лилиан. — Това ще рече кой е успял да хвърли кеглите си най-близо до бялата топка в края.

— Откъде знаеш толкова много за играта? — попита Дейзи.

Лилиан се усмихна кисело.

— Уестклиф ме научи да играя. Толкова е добър на кегли, че обикновено не участва, защото никой друг не печели, когато той играе.

Те се приближиха до групата столове, където Уестклиф седеше с Еви и лорд Сейнт Винсът, и семейство Граддок, пенсиониран генерал-майор и неговата съпруга. Дейзи се насочи към един свободен стол, но Лилиан я побутна към затревеното игрище.

— Върви — изкомандва я Лилиан със същия тон, който би използвала, ако трябваше да изпрати куче да донесе пръчка.

Дейзи с въздишка си помисли за недовършения роман и се затътри напред. Тя се бе запознала с поне трима от джентълмените на предишни събития. Всъщност, перспективите не бяха лоши. Тук беше мистър Холингбъри, приятно изглеждащ мъж, приближаващ трийсетте, с кръгли бузи и малко дундест, но приятен въпреки всичко. И господин Мардлинг, с неговата атлетична фигура, гъсти руси къдрици и зелени очи.

Имаше двама мъже, които не беше виждала в Стоуни Крос преди, господин Алан Рикет, който приличаше повече на ученик с очилата си и леко омачкано сако... и лорд Ландриндън, красив тъмнокос джентълмен, среден на ръст.

Ландриндън отиде до Дейзи веднага, предлагайки услугите си да ѝ обясни играта. Дейзи се опитваше да не гледа над рамото му към господин Суифт, който бе заобиколен от останалите жени. Те си кискаха и флиртуваха, молеха го да им покаже как да държат кеглата правилно и колко крачки да направят; преди да я хвърлят на тревата

Суифт изглежда не забеляза Дейзи. Но когато тя се обърна да си избере дървена топка от купчината на земята, усети тила си да изтръпва. Знаеше, че той я гледа.

Тя горчиво съжаляваше, че го е помолила да ѝ помогне с онзи глупав гъсок. Случката беше отключила нещо, което бе извън нейния контрол, някакво тревожно чувство, което тя изглежда не можеше да прогони. *Не ставай смешна*, каза си Дейзи. *Започвай да играеш*. След което се насили да изслуша внимателно съвета на лорд Ландриндън за стратегията на играта.

Наблюдавайки действията на ливадата, Уестклиф коментира деликатно:

— Както изглежда, тя добре се разбира с Ландриндън. А той е една от най-обещаващите възможности. На правилната възраст, добре образован и с приятен характер.

Лилиан погледна далечния силует на Ландриндън замислено. Той беше с точния ръст, не прекалено висок за Дейзи, която не обичаше, когато хората се извисяваха над нея.

— Името му е странно — унесено произнесе Лилиан. — Питам се откъде ли е.

— От Търсоу^[2] — отвърна лорд Сейнт Винсът, който седеше от другата страна на Еви.

Между Лилиан и Сейнт Винсът се бяха създали неловки отношения след предишните събития. Въпреки че никога нямаше да го хареса истински, Лилиан прозаично бе решила, че все пак трябва да приеме Сейнт Винсът, тъй като с Уестклиф бяха приятели от години.

Лилиан знаеше, че ако помоли съпруга си да прекрати приятелството, той щеше да го направи заради нея, но тя го обичаше прекалено много, за да изисква подобно нещо. А и Сейнт Винсът се отразяваше благотворно върху Маркъс. С неговото остроумие и прозорливост той внасяше равновесие в претоварения живот на Маркъс. Маркъс, като един от най-влиятелните мъже в Англия, се нуждаеше силно от хора, които да не го вземат прекалено на сериозно.

Другото, в полза на Сейнт Винсът беше, че той изглежда бе добър съпруг на Еви. Всъщност, я обожаваше. Човек никога не би си помислил да ги събере — Еви, срамежливата девойка, която подпираше стената на всеки бал, и Сейнт Винсът — разбивачът на женски сърца — и въпреки това те се бяха обикнали и привързали силно един към друг.

Сейнт Винсът беше самоуверен и изтънчен, притежаваше толкова ослепителна мъжка красота, че хората понякога затаяваха дъх, когато го погледнеха. Но беше нужна само една дума от Еви, за да го накара да дотича. Макар че отношенията им бяха по-спокойни, не чак толкова демонстративни като тези в семействата на Хънт и Уестклиф, между Еви и Сейнт Винсът съществуваше загадъчна и силна страст.

А щом Еви беше щастлива, Лилиан щеше да се държи сърдечно към Сейнт Винсът.

— Търсоу, значи — повтори Лилиан подозрително, като местеше очи от Сейнт Винсът към съпруга си. — Това не ми звучи английско.

Двамата мъже се спогледаха и Маркъс отвърна спокойно:

— Всъщност се намира се в Шотландия.

Очите на Лилиан се присвиха.

— Ландриндън е шотландец? Но той няма акцент.

— Прекарал е повечето от годините на учението си в английски училища, а след това в Оксфорд — каза Сейнт Винсът.

— Хм. — Познанията на Лилиан върху шотландската география бяха оскъдни, но тя никога не бе чувала за Торсоу. — И къде точно е този град? На самата граница?

Уестклиф не срещна очите ѝ.

— Някъде още по на север. Близо до островите Оркни.

— *На северния край на континента?* — Лилиан не можеше да повярва на ушите си. Отне ѝ огромно усилие да сдържи гласа си до ядосан шепот. — Защо просто не си спестим време и не изпратим Дейзи в изгнание в Сибир? Там вероятно ще е по-топло! Мили боже, как изобщо можете да гледате на Ландриндън като на евентуален кандидат?

— Трябваше да го включа — възрази Сейнт Винсът. — Човекът притежава три имения и цяла редица чистокръвни предци. И всеки път, когато дойде в клуба, нощните ми печалби достигат най-малко пет хиляди паунда.

— Значи тогава е прахосник — заключи мрачно Лилиан.

— Което го прави още по-подходящ за Дейзи — каза Сейнт Винсът. — Един ден ще има нужда от парите на семейството ви.

— Не ме интересува колко е подходящ, целта е да задържи сестра ми в *тази* страна. Колко често ще мога да виждам сестра си, ако е в тази проклета Шотландия?

— Все пак е по-близо от Северна Америка — изтъкна Уестклиф.

Лилиан се обърна към Еви с надежда да я спечели за поддръжник.

— Еви, кажи нещо!

— Няма значение откъде е лорд Ландриндън. — Еви се пресегна да оправи една тъмна къдрица над ухото на Лилиан. — Дейзи няма да се омъжи за него.

— Защо мислиш така? — попита Лилиан предпазливо.

Еви ѝ се усмихна.

— О-о... просто чувство.

* * *

В желанието си да завърши играта и да се върне към романа си, Дейзи схвана доста бързо правилата за игра на кегли. Първият играч търкулваше бялата топка, наречена „мишена“, към края на коридора от трева, без да излиза от ръба. Целта беше да се търкулнат три дървени топки, наречени кегли, които да стигнат колкото се може по-близо до „мишената“.

Единствената трудност се състоеше в това, че дървените топки бяха умишлено по-малко кръгли от едната страна, така че да не се търкалят по права линия. Дейзи скоро се научи да компенсира асиметрията им, като хвърляше малко по-наляво или по-надясно, отколкото трябваше. Игрицето беше с ниско окосена трева и сбита почва, което беше добре, защото Дейзи бързаше да свърши и да се върне към Онория и призрака.

Тъй като имаше еднакъв брой жени и мъже, играчите бяха разделени на отбори от по двама. Дейзи си партнираше с Ландриндън, който беше опитен играч.

— Много сте добра, мис Бауман — възкликна Ландриндън. — Сигурна ли сте, че не сте играли никога преди?

— Никога — отвърна Дейзи весело. Вземайки една дървена сфера, тя обърна плоската страна надясно. — Сигурно се дължи на вашите инструкции, лорде. — Тя направи две стъпки напред към ръба на разрешената линия, изтегли се назад и изстреля топката, която се завъртя бясно и изби една от топките на противниковия играч от пътя, завършвайки точно на два инча от „мишената“. Бяха спечелили рунда.

— Браво — поздрави я господин Рикет, спирайки, за да избърше очилата си. Като ги върна върху носа си, той се усмихна на Дейзи и добави: — Движете се с такава грация, мис Бауман. Удоволствие е човек да наблюдава сръчността ви.

— Това няма нищо общо със сръчността — каза Дейзи честно. — Боя се, че става дума за късмета на начинаещия.

Лейди Миранда, стройно русокосо момиче с порцеланов тен, оглеждаше изящните си ръце с тревога.

— Мисля, че съм си счупила нокътя — обяви тя.

— Нека ви придружа до стола — каза Рикет с мигновена загриженост, сякаш си беше счупила ръка, а не нокът, и двамата се отдалечиха от игрището.

Дейзи си помисли печално, че трябваше умишлено да изгуби играта и тогава нямаше да се налага да играе още един рунд. Но беше нечестно спрямо съотборника ѝ. А лорд Ландриндън определено беше доволен от успеха им.

— А сега — каза лордът, — нека видим с кого ще се срещнем на финалния рунд.

Те гледаха двата останали отбора как се състезават, господин Суифт и мис Лейтън срещу господин Мардлинг и мис Хигинсън. Господин Мардлинг беше неравен играч, чиито брилянтни изстрели бяха следвани от несръчни, докато мис Хигинсън беше далеч по-последователна. Касандра Лейтън беше направо безнадеждно зле и силно развеселена от факта, като се кискаше и хихикаше неконтролируемо по време на цялата игра. Този продължителен смях бе силно дразнещ, но явно това не безпокоеше Матю Суифт.

Суифт беше агресивен и изкусен състезател, обмисляше всеки изстрел внимателно, демонстрирайки приятна пестеливост в движенията, докато играеше. Дейзи забеляза, че той не изпитваше никакви угризения за това че избива топките на другите играчи, или че мести „мишената“ в тяхна вреда.

— Страхотен играч — коментира лорд Ландриндън пред Дейзи, очите му блестяха. — Мислите ли, че можем да го надиграем?

Дейзи внезапно забрави за романа, който я чакаше в къщата. Перспективата да играе срещу Матю Суифт я изпълни с очакване.

— Съмнявам се. Но можем да опитаме, нали?

Ландриндън се засмя одобрително.

— Със сигурност.

Суифт и мис Лейтън спечелиха играта, а другите напуснаха игрището с добродушни възклицания.

Четиримата останали играчи събраха топките и „мишената“, и се върнаха към фал линията. Всеки отбор щеше да получи общо четири топки, по два изстрела за всеки играч.

Когато Дейзи се обърна към Матю Суифт, той я погледна за първи път, откакто беше дошла. Погледът му, директен и предизвикателен, накара сърцето ѝ да забие силно в гърдите и кръвта

да препусне бясно по вените ѝ. Разрешената му коса падаше върху челото му, а загорялата му от слънцето кожа блестеше от малки капчици пот.

— Ще хвърлим монета да видим кой пръв да започне — предложи лорд Ландриндън.

Суифт кимна, погледът му се отмести от Дейзи.

Касандра Лейтън изписка от удоволствие, когато тя и Суифт спечелиха правото да са първи. Суифт изкусно търкулна „мишената“ до началото на игрището в перфектна позиция.

Мис Лейтън взе една топка, вдигна я близо до гърдите си, което според Дейзи беше умишлено, за да привлече внимание към надареното си деколте.

— Трябва да ме посъветвате, господин Суифт — каза тя, като му хвърли безпомощен поглед изпод извитите си мигли. — Как да хвърлям топката — с плоската страна надясно или наляво?

Суифт се приближи до нея, като премести топката в ръцете ѝ. Мис Лейтън излъчваше задоволство от вниманието, което той ѝ оказваше. Той ѝ даде някакъв съвет, посочвайки най-добрата пътека за топката, а мис Лейтън се навеждаше все по-близо, докато накрая главите им почти се докоснаха. В гърдите на Дейзи се надигна раздражение, стягайки мускулите на гърлото ѝ като тирбушон.

Най-после Суифт се дръпна назад. Мис Лейтън направи няколко грациозни стъпки напред и хвърли топката. Но замахът беше слаб и топката се заклатушка, като се търкулна и спря по средата на тревния улей. Останалата част от играта щеше да е далеч по-трудна с тази топка на пътя, освен ако някой не пожертваше един от своите изстрели, за да я избута встрани.

— По дяволите! — промърмори на себе си Дейзи.

Мис Лейтън едва не се свлече от смях.

— Боже мой, обърках нещата ужасно, нали?

— Съвсем не — успокои я Суифт. — Не е забавно, ако няма предизвикателства.

Дейзи раздражено се запита защо той бе толкова любезен към мис Лейтън. Не го смяташе, че е от мъжете, които харесват глупави жени.

— Ваш ред е — подкани я лорд Ландриндън, като ѝ подаде една топка.

Тя обвини пръсти около очуканата дървена повърхност на сферата и я обръща, докато я почувства правилно в ръцете си. Вперила очи в далечната бяла фигура на мишената, тя си представи траекторията, по която искаше да мине топката ѝ. Три стъпки, замахване назад с ръка и бързо движение напред. Топката се понесе по игрището, почти избягвайки тази на мис Лейтън, после кривна в последната секунда и спря точно пред мишената.

— Блестящо! — възкликна Ландриндън, а зрителите се развикаха одобрително и изръкопляскаха.

Дейзи хвърли бърз поглед към Матю Суифт. Той гледаше с лека усмивка, инспектирайки я, и погледът му пронизваше костите ѝ. Времето спря, сякаш приковано с диамантени топлийки. Рядко някой мъж беше гледал Дейзи по този начин. Всъщност, никога.

— Умишлено ли го направихте? — попита тихо Суифт. — Или беше просто късмет?

— Умишлено — отвърна Дейзи.

— Съмнявам се.

Дейзи настръхна:

— Защо?

— Защото няма новак, който може да планира и да осъществи такъв изстрел.

— В честността ми ли се съмнявате, господин Суифт? — Без да дочака отговора му, Дейзи извика на сестра си, която ги гледаше откъм групата, която се бе разположила на столовете. — Лилиан, знаеш ли някога, преди да съм играла на кегли?

— Категорично не — дойде недвусмисленият отговор.

Обръщайки се отново към Суифт, Дейзи го изгледа предизвикателно.

— За да се направи такъв изстрел — каза Суифт, — би трябвало да предвидите скоростта, изискуемия ъгъл, под който ще се отклони топката и точката на намаляване на скоростта, при която траекторията на топката ще се обърне. А също така да вземете предвид вероятността от насрещен вятър. И да имате опита да я хвърлите.

— Вие така ли играете? — попита Дейзи безгрижно. — Аз просто си представям къде искам да отиде топката, и после я търкувам.

— Късмет и интуиция? — Той я изгледа с превъзходство. — Така не се печели игра.

Вместо отговор Дейзи отстъпи и скръсти ръце пред гърдите си.

— Ваш ред е — каза тя.

Суифт се наведе и взе една топка. Когато нагласи пръсти около нея, той отиде до фал линията и изгледа преценяващо игрището. Макар и раздразнена, Дейзи усети тръпка на удоволствие в корема, докато го гледаше. Изследвайки усещането, тя се запита как той бе придобил такова ужасяващо физическо влияние върху нея. Видът му, начинът, по който се движеше, я изпълваха с объркващо трепетно чувство.

Суифт изстреля топката със силен удар. Тя се завъртя покорно по тревата, идеално възпроизвеждайки изстрела на тази на Дейзи, макар да се движеше с по-пресметнато движение. Измествайки топката на Дейзи от тревата, тя зае нейното място точно пред мишената.

— Той събори топката ми в дупката — възрази Дейзи. — Това законно ли е?

— О, да — каза лорд Ландриндън. — Малко безскрупулно, но напълно законно. Известно е като „мъртва топка“.

— Топката ми е мъртва? — попита Дейзи с негодувание.

Суифт отвърна на намръщената ѝ физиономия с неумолим поглед.

— Никога не подценявай врага.

— Само вие можете да цитирате Макиавели по време на *боулинг на открито* — произнесе Дейзи през стиснати зъби.

— Пардон — каза любезно лорд Ландриндън, — но мисля, че е мой ред. — Виждайки, че никой от тях не му обръща внимание, той сви рамене и отиде до фал линията. Топката му се затъркаля по игрището и спря точно отвъд мишената.

— Винаги играя, за да печеля — каза Суифт на Дейзи.

— Мили боже — раздразнено каза Дейзи, — звучите досущ като баща ми. Да ви е минавала мисълта, че някои хора играят просто заради удоволствието от играта? Като начин за приятно прекарване на времето? Или всичко трябва да бъде сведено до борба на живот и смърт?

— Ако не сте излезли, за да спечелите, тогава играта е безсмислена.

Виждайки, че напълно се е изплъзнала от вниманието на Суифт, Касандра Лейтън направи опит да се намеси:

— Мисля, че сега аз съм на ред, господин Суифт. Ще бъдете ли така добър да ми донесете една топка?

Суифт се подчини, без да я погледне, вниманието му беше приковано върху дребното, напрегнато лице на Дейзи.

— Заповядайте — каза той отсечено, подавайки топката в ръцете на мис Лейтън.

— Може би ще ме посъветвате... — започна мис Лейтън, но гласът ѝ секна, когато Суифт и Дейзи продължиха да се препират.

— Добре, господин Суифт — рече Дейзи хладно. — Ако не можете да се наслаждавате на една проста игра на кегли, без да я превръщате във война, нека бъде война. Ще играем за точки. — Тя не беше съвсем сигурна дали тя е отишла напред, или пък той, но внезапно двамата се оказаха много близко, неговата глава беше наведена над нейната.

— Не можете да ме победите — произнесе Суифт с нисък глас. — Новачка сте, и жена, освен това. Няма да е честно, освен ако не бъде поставен в неизгодна позиция.

— Ваша съотборничка е мис Лейтън — прошепна тя остро. — Според мен това е достатъчно неизгодно. Да не би да намеквате, че жените не могат да играят кегли така добре като мъжете?

— Не намеквам. Казвам направо, че не могат.

Дейзи усети пристъп на гняв, подсилен от яростно желание да го тръшне на земята.

— *Война* — повтори тя, връщайки се наперено от нейната страна на игрището.

* * *

Години по-късно това щеше да бъде споменавано като най-кръвожадната игра на боулинг на открито, наблюдавана някога в Стоуни Крос. Играта беше удължена до трийсет точки, после до петдесет, след което Дейзи им загуби броя. Те се сражаваха за всеки инч от игрището и за всяко правило. Обмисляха всеки изстрел, сякаш

съдбата на нацията зависеше от това. И се опитваха с всички сили да съборят топките един на друг в канавката.

— Мъртва топка! — злорадстваше Дейзи след изпълнението на един перфектен изстрел, който изпрати топката на Суифт вън от игрището.

— Мис Бауман, може би трябва да ви се напомни, — каза Суифт, — че целта на играта не е да ме държите вън от игрището. Предполага се, че трябва да приземите топката си колкото е възможно по-близо до мишената.

— Това не е много вероятно, при положение, че ги избутвате непрекъснато от пътя, по дяволите! — Дейзи чу мис Лейтън да ахва при дръзкия ѝ език. Това наистина не беше в нейния стил — тя никога не ругаеше — просто в настоящата ситуация беше невъзможно да разсъждава трезво.

— Ще спра да избутвам топките ви — предложи Суифт, — ако вие спрете да избутвате моите.

Дейзи обмисли предложението за част от секундата. Но за съжаление, фактът беше, че беше далеч по-забавно да изпраща неговите топки в канавката.

— Не и за целия китайски коноп, мистър Суифт.

— Много добре. — Като вдигна една очукана топка, Суифт я търкулна със замах и тя се блъсна в нейната с такава сила, че се чу оглушителен пукот.

Ченето на Дейзи увисна, когато тя видя двете нещастни половини на топката ѝ да се търкулват в канавката.

— Но вие я счупихте! — възкликна тя, нахвърляйки се върху него със стиснати юмруци. — Освен това прередихте! Трябваше да хвърля мис Лейтън, негодник такъв!

— О, не — каза нехайно мис Лейтън, — аз нямам нищо против да отстъпя на господин Суифт реда си... неговите умения са далеч по-големи от... — Гласът ѝ секна, когато осъзна, че никой не я слуша.

— Ваш ред е — каза Суифт на лорд Ландриндън, който изглеждаше смаян от новото ниво на свирепост, което играта беше взела.

— О, не, не е! — Дейзи дръпна топката от ръцете на Ландриндън. — Той е прекалено джентълмен, за да избута вашата топка. Но аз не съм.

— Наистина — съгласи се Суифт, — вие определено не сте джентълмен.

Отивайки с едри крачки до фал линията, Дейзи замахна и хвърли топката с всички сили. Тя се търкулна по земята и изблъска тази на Суифт до ръба на игрището, където тя се поколеба несигурно, преди да цопне в канавката. Дейзи хвърли отмъстителен поглед на Суифт, а той ѝ кимна подигравателно за поздрав.

— Бих казал — отбеляза Ландриндън, — че представянето ви на боулинг е изключително, мис Бауман. Никога не съм виждал начинаещ да се справя толкова добре. Как успявате всеки път да изпълните удара перфектно?

— Там, където желанието е голямо, трудности няма — отвърна тя и видя устата на Суифт да се стяга във внезапна усмивка, когато той разпозна цитата от Макиавели.

Играта продължи. После още. Следобедът премина в привечер. Дейзи постепенно осъзна, че са останали без лорд Ландриндън, мис Лейтън и повечето от зрителите. Беше ясно, че лорд Уестклиф също би искал да се прибере вътре, но Дейзи и Суифт продължаваха да го карат да съдийства или да прави измервания, тъй като неговото решение беше единственото, на което двамата вярваха.

Мина един час, после още един, играчите бяха прекалено погълнати от играта, за да си помислят за глад, жажда или слабост. В някакъв момент, Дейзи не беше сигурна кога точно, тяхното съперничество се обърна в неохотни взаимни похвали. Когато Суифт я поздрави за определен майсторски изстрел, или когато тя се улови, че се наслаждава на вида му, докато мълчаливо обмисля, на начина, по който очите му се присвиваха и главата му се накланяше леко на една страна... тя бе очарована. На пръсти се брояха случаите, когато реалният живот на Дейзи е бил по-забавен от фантазиите ѝ. Но това бе един от тях.

— Деца. — Сардоничният глас на Уестклиф накара и двамата да го погледнат объркано. Той беше станал от стола си и разтягаше схванатите си мускули. — Боя се, че това трая прекалено дълго за мен. Вие можете да продължите играта, но ми разрешете да тръгна.

— Но кой ще ни съдийства? — възрази Дейзи.

— Тъй като и без това никой не брой точки от най-малко половин час — каза графът сухо, — няма нужда от моето съдийство.

— Напротив, има — възрази Дейзи и се обърна към Суифт. — Какъв е резултатът?

— Не знам.

Когато погледите им се срещнаха и останаха заковани един в друг, Дейзи едва успя да сдържи нервния кикот от внезапно обхваналото я смущение.

В очите на Суифт блестяха весели искрици.

— Мисля, че вие спечелихте — каза той.

— О, не бъдете снизходителен към мен — каза Дейзи. — Вие спечелихте. Мога да понеса една загуба. Това е част от играта.

— Не съм снизходителен. Точките ни са равни от най-малко... — Суифт бръкна в джоба на жилетката си и извади часовник — ... два часа.

— Което означава, че по всяка вероятност сте запазили преднината си от преди това.

— Но вие я настигнахте и задминахте след третия рунд...

— О, по дяволите! — дойде гласът на Лилиан отстрани. Тя прозвуча силно раздражено, беше отишла в къщата да подремне и сега, излязла отново, ги заварваше все още на игрището. — Цял следобед се дърлите като две порчета, а сега се карате кой е спечелил. Ако някой не сложи край на това, сигурно ще продължите да спорите до среднощ. Дейзи, цялата си в прах, а косата ти прилича на птиче гнездо. Ела вътре и се оправи. *Веднага.*

Суифт се зае да събере дървените топки.

— Оставете ги — каза Уестклиф. — Слугите ще сложат всичко в ред. По-добре идете да се пригответе за вечерята, която ще е след около час.

Матю покорно пушна топките и тръгна към къщата с Уестклиф. Той гледаше дребната, изящна фигурка на Дейзи, докато тя се скри от поглед.

Уестклиф не пропусна очарования поглед на Матю.

— Имате уникален подход в ухажването — направи коментар той. — Не бих допуснал, че да победите Дейзи в игра на открито би привлякло интереса ѝ, но изглежда трикът успя.

Матю заби очи в тревата пред краката си, придавайки на тона си хладно безразличие.

— Аз не ухажвам мис Бауман.

— Тогава изглежда съм изтълкувал неправилно явната ви страст към боулинга.

Матю го изгледа отбранително.

— Ще призная, че я намирам за забавна. Но това не означава, че искам да се оженя за нея.

— Сестрите Бауман са направо опасни. Когато някоя от тях привлече интереса ви, единственото, което знаете, е, че тя е най-предизвикателното създание, което някога сте срещали. Но след това откривате, че колкото и да е влудяваща, едва можете да дочакате следващия път, за да я видите. Като прогресирането на нелечима болест, която се разпространява от един орган към друг. Появява се страстен копнеж. В сравнение с тях всички останали жени започват да ви изглеждат безцветни и отегчителни. Толкова я желаете, че си мислите, че ще полудеете. Не можете да спрете да мислите...

— Нямам представа за какво говорите — прекъсна го Матю, пребледнявайки. Той *нямаше* да се поддаде на нелечима болест. Човек имаше избори в живота. И независимо какво смяташе Уестклиф, това не беше нищо повече от физически импулс. Ужасно силен, усукващ вътрешностите, безумен физически импулс... но той можеше да бъде победен със силата на волята.

— Щом така казвате — произнесе Уестклиф, но не прозвуча убеден.

[1] Споразумение между 24 борсови акционери и бизнесмени в Ню Йорк за основаване на инвестиционна общност, която по-късно става Нюйоркската стокова борса. — Б.пр. ↑

[2] Град в Шотландия. — Б.пр. ↑

ШЕСТА ГЛАВА

Взирайки се в огледалото над тоалетната масичка от черешово дърво, Матю внимателно завърза официалната си колосана бяла вратовръзка за вечерта със сръчно извиване и подръпване. Беше гладен, но мисълта да слезе за дългата официална вечеря в салона за хранене го изпълваше с безпокойство. Чувстваше се, сякаш щеше да върви по тясна дъска, закачена високо във въздуха, и една погрешна стъпка би го обрекла на смърт.

Не биваше изобщо да си позволява да приема предизвикателството на Дейзи, не биваше да остава и да играе тази проклета игра часове наред.

Само дето Дейзи беше толкова очарователна и докато играеха, вниманието ѝ беше фокусирано изцяло върху него, нещо, което беше прекалено изкусително, за да му се противопостави. Тя беше най-предизвикателната жена, която някога бе срещал. Порои с гръмотевици и дъги след буря, опаковани в подходящ джобен пакет.

По дяволите, колко много искаше да спи с нея. Матю се удивляваше как Ландриндън и другите мъже могат да функционират рационално в нейно присъствие.

Беше време да поеме контрол над ситуацията. Щеше да направи каквото е нужно, за да я тласне към Ландриндън. В сравнение с другите ергени, шотландският лорд беше върхът. Ландриндън и Дейзи щяха да имат спокоен, добре подреден живот, и въпреки че Ландриндън можеше да кръшка от време на време, както правеха повечето незаети мъже, Дейзи щеше да е прекалено заета със семейството и книгите си, за да забележи. А ако забележеше, щеше да се научи да се прави, че не вижда неговите авантюри и да търси убежище във фантазиите си.

А Ландриндън никога нямаше да оцени невероятния дар да има Дейзи в живота си.

Потиснат, Матю слезе долу и се присъедини към елегантната тълпа, която се беше събрала в очакване на процесията към салона за

хранене. Жените бяха облечени в цветни рокли с бродерии, общити с мъниста и украсени с дантела. Мъжете бяха в строго черно и блестящо бяло, простотата на дрехите им трябваше да служи като подходящ фон за парада на жените.

— Суифт — долетя сърдечният глас на Томас Бауман. — Елате при нас — искам да цитирате последните сметки на тези приятели тук. — За Бауман не съществуваше такова нещо като неподходящ момент за обсъждане на бизнес. Матю покорно се присъедини към групата от пет-шест мъже, които стояха в ъгъла, и изрецитира числата, които шефът му искаше.

Едно от най-полезните качества на Матю беше способността му да държи дълги колони от цифри в главата си. Той обичаше числата, техните тайни, начина, по който нещо сложно можеше да бъде сведено до нещо просто. В математиката, за разлика от живота, винаги имаше решение, определен отговор.

Но докато говореше, Матю забеляза Дейзи и нейните приятелки заедно с Лилиан, и половината от мозъка му веднага се изключи.

Дейзи носеше маслено-жълта рокля, обвита плътно около тънкия ѝ кръст, и избутваща малките ѝ красиви гърди нагоре към ниско изрязаното деколте на горнището от лъскав, украсен с къдрички сатен. Жълти сатенени панделки, сплетени в изкусни шнурове, държаха горнището на място. Черната ѝ коса беше вдигната нагоре, а няколко спираловидни къдрици падаха на врата и раменете ѝ. Тя изглеждаше нежна и перфектна, като изкусна захарна украса върху плато за десерт, който не беше предназначен за ядене.

Матю искаше да смъкне горнището ѝ надолу и тези сатенени шнурове да ограничат движението на ръцете ѝ. Искаше да прокара уста по нежната ѝ бледа кожа, да намери връхчетата на гърдите ѝ, карайки я да се извива...

— Но наистина ли мислите... — дойде гласът на господин Мардлинг, — че пазарът има накъде още да се разширява? Все пак обсъждаме по-нисшите класи. Независимо от националността им, всеизвестен факт е, че те не предпочитат да се къпят често.

Матю насочи вниманието си към високия, добре облечен джентълмен, чиято руса коса блестеше под ярката светлина на полилеите. Преди да отговори, той си напомни, че по всяка вероятност зад въпроса не стоеше злоумисъл. Тези от привилегированите класи

често искрено не разбираха бедните, ако изобщо си даваха труд да помислят за тях.

— Всъщност — каза Матю благо, — наличните числа индикират, че стига сапунът да се произвежда масово на цена, която хората могат да си позволят, пазарът ще нараства приблизително с десет процента годишно. Хората от всички класи искат да бъдат чисти, господин Мардлинг. Проблемът е, че хубавият, качествен сапун винаги е бил луксозна стока, и заради това трудно достъпен.

— Масово производство — произнесе замислено Мардлинг и сухото му лице се набръчка. — Има нещо неприятно във фразата... все едно да се даде възможност на по-нисшите класи да подражават на по-високопоставените.

Матю изгледа кръга мъже и забеляза, че върхът на главата на Бауман се зачервява... което никога не беше добър знак... и че Уестклиф пазеше мълчание, черните му очи бяха непроницаеми.

— Точно така, господин Мардлинг — каза сериозно Матю. — Масовото производство на стоки като дрехи и сапун ще даде на бедните шанс да живеят със същите стандарти за здраве и достойнство, като нас, останалите.

— Но тогава как човек ще разбере кой кой е? — възрази Мардлинг.

Матю го изгледа въпросително.

— Боя се, че не ви разбирам.

Ландриндън се включи в дискусията:

— Мисля, че Мардлинг пита — каза той — как човек ще може да направи разлика между продавачка в магазин и състоятелна жена, ако и двете са чисти и облечени по един и същ начин. А ако един джентълмен не е в състояние да каже какви са, съдейки по външния им вид, как ще знае по какъв начин да се отнася към тях?

Шокиран от снобизма на въпроса, Матю обмисли отговора си внимателно.

— Аз винаги съм мислил, че към всички жени трябва да се отнасяме с уважение, независимо от положението им.

— Добре казано — съгласи се сърдито Уестклиф, когато Ландриндън отвори уста да възрази.

Никой не искаше да противоречи на графа, но Мардлинг се опита да го притисне:

— Уестклиф, нищо вредно ли не виждате в окуражаването на бедните да се издигнат над тяхното положение? Позволявайки им да се преструват, че няма разлика между тях и нас?

— Единствената вреда, която виждам — отвърна тихо Уестклиф, — е в обезкуражаването на хората, които искат да подобрят материалното си положение, от страх, че ще изгубим превъзходството си.

Изявлението накара Матю да хареса графа още повече.

Зает с въпроса за хипотетичната продавачка, Ландриндън заговори на господин Мардлинг:

— Не се бойте, Мардлинг... независимо как е облечена жената, джентълменът няма как да не долови знаците, които издават нейния истински статус. Дамата има винаги добре модулиран глас, докато продавачката говори с пронизителен тон и просташки акцент.

— Разбира се — каза с облекчение Мардлинг. Той се престори, че потръпва, когато добави: — Продавачката ще се облече натруфено, ще говори на кокни... ноктите ѝ ще са черни.

— Да — засмя се Ландриндън. — Или ще изглежда като маргаритка^[1], пъхната в букет от рози.

Коментарът беше неволен, разбира се. Настъпи внезапна тишина, когато Ландриндън осъзна, че без да иска е обидил дъщерята на Бауман, или по-скоро името на дъщеря му.

— Маргаритката... цвете, подходящо за всичко — коментира Матю, нарушавайки тишината. — Красиво със своята свежест и простота. Винаги съм смятал, че подхожда добре на всякаква украса.

Цялата група побърза да се съгласи незабавно:

— Наистина.

— Точно така.

Лорд Уестклиф погледна одобрително Матю.

Малко по-късно, дали по предварителен план, или поради разместване на местата в последния момент, Матю установи, че е сложен да седне на главната маса от лявата страна на Уестклиф. По лицата на много гости премина явна изненада, когато регистрираха, че едно от почетните места е било дадено на обикновен млад мъж.

Прикривайки собствената си изненада, Матю видя, че Томас Бауман му се усмихва лъчезарно с бащинска гордост... а Лилиан

хвърли дискретен поглед на съпруга си, който сигурно изпълни с ужас сърцата на не малко мъже.

След спокойната вечеря гостите се разпръснаха в различни групи. Някои от мъжете пожелаха портвайн и пури на задната тераса, неколцина жени пожелаха чай, докато други се насочиха към салона за игри и разговори.

Когато Матю тръгна към терасата, усети, че някой го потупва по рамото. Обърна се и срещна дяволитите очи на Касандра Лейтън. Тя беше решително създание, чието основно умение изглежда бе способността да привлича внимание към себе си.

— Господин Суифт — рече тя. — Настоявам да се присъедините към нас в салона. Няма да ви позволя да откажете. Двете с лейди Миранда сме планирали някои игри, които според мен ще ви бъдат доста забавни. — Тя му намигна. — Имаме скрит план, разбирате ли.

— Скрит план — повтори Матю предпазливо.

— О, да. — Тя се изкиска. — Решихме да сме малко палави тази вечер.

Матю никога не бе харесвал салонните игри, изискващи лекомислие, каквото той никога не бе в състояние да се осмели да демонстрира. Още повече, че в снизходителната атмосфера на британското общество тези игри често включваха хитрости и потенциално скандално поведение. Матю имаше вродено и силно отвращение към скандалите. И ако някога се забъркаше в скандал, то причината щеше наистина да си заслужава. Не в резултат на някаква слабоумна игра.

Преди да отговори, обаче, той забеляза нещо с периферното си зрение... проблясък на жълто. Беше Дейзи, ръката ѝ бе отпусната леко върху ръката на лорд Ландриндън, докато се движеха по коридора, който водеше към салона.

Логичната половина от мозъка на Матю изтъкна, че ако Дейзи иска да се държи скандално с Ландриндън, това си беше нейна работа. Но една по-дълбока, по-примитивна част от съзнанието му реагира собственически, което накара краката му да започнат да се движат.

— О, чудесно — пропя Касандра Лейтън, като го хвана под ръка. — Хубавичко ще се позабавляваме.

Това бе ново и неприятно откритие, че един първичен импулс можеше внезапно да поеме контрол над останалата част на тялото на

Матю. Като се намръщи, той тръгна с мис Лейтън, докато тя не спираше да бълва поток от глупости.

В салона се беше събрала група от млади мъже и жени, които се смееха и бълбреха. Във въздуха витаеше очакване. И неуловимо чувство за измама, сякаш някои от участниците бяха предупредени, че ще участват в нещо нередно.

Матю застана до прага, погледът му мигновено откри Дейзи. Тя седеше близо до камината, а лорд Ландриндън се беше подпрял на облегалката на стола ѝ.

— Първата игра — произнесе с усмивка лейди Миранда, — ще бъде един рунд „Животни“. Тя изчака вълната от сподавен смях да заглъхне, преди да продължи: — За онези от вас, които не са запознати с правилата, трябва да кажа, че те са съвсем прости. Всяка дама ще си избере мъж за партньор, а на всеки джентълмен ще бъде възложено да имитира определено животно — куче, свиня, магаре и т.н. Дамите ще бъдат изпратени в друга стая със завързани очи, а когато се върнат, ще се опитат да намерят своите партньори. Джентълмените ще помагат на дамите, като издават правилните животински звуци. Последната, която намери партньора си, ще трябва да плати глоба Матю простена вътрешно. Той *мразеше* игрите, които нямаха никаква друга цел, освен да накарат участниците да изглеждат глупаво. Като човек, който не обичаше да се чувства неловко, съзнателно или не, би направил всичко, за да избегне такава ситуация.

Поглеждайки към Дейзи, той видя, че тя не се киска като останалите жени тук. Вместо това изглеждаше решителна. Това беше нейният опит да бъде една от тълпата, да се държи като празноглавките около нея. По дяволите. Нищо чудно, че вечно нямаше кавалер, ако това беше, което се очакваше от възнамеряващите да се омъжат млади жени.

— Вие ще сте мой партньор, господин Суифт — извика мис Лейтън.

— За мен е чест — отвърна любезно Матю и тя се изсмя, сякаш беше казал нещо безкрайно смешно. Досега не беше срещал жена, която да хихика толкова и почти се страхуваше, че тя може да получи удар, ако не спре.

Наоколо започнаха да подават шапка, пълна със сгънати листчета, и Матю си взе едно и го прочете.

— Крава — информира той мис Лейтън с каменно изражение, и тя се разсмя.

Чувствайки се като идиот, Матю се дръпна настрана, когато мис Лейтън и всички останали дами напуснаха стаята.

Мъжете се разположиха стратегически, като се смееха сподавено, очаквайки да прекарат забавно, докато жените, с превръзки на очите, ги опипват проучващо.

Из стаята се разнесоха викове:

— Кря-кря!

— Мяу!

— Грух!

След малко влязоха жените и мястото се изпълни с животински звуци. Приличаше на зоологическа градина. Жените се пръснаха да търсят своите партньори, блъскайки се в ревящи, чуруликащи, грухтящи мъже.

Матю се надяваше, че Уестклиф, Хънт или — да пази господ, Бауман — няма да влязат в стаята и да го видят по този начин. Той нямаше да може да го преживее.

Чувството му за достойнство беше отнесено, когато чу гласа на Касандра Лейтън:

— Къде е господин Крава?

Матю изпусна една въздишка.

— Му-у — измуча той мрачно. Кикотът на мис Лейтън изпълни въздуха. Тя се показа, ръцете ѝ опипваха преценяващо всяка мъжка фигура, която ѝ се изпречеше. Чуха се няколко непланирани изписквания и крякания, докато тя си проправяше път в тълпата.

— Ох, господин Крава — извика мис Лейтън, — нуждая се от повече помощ от ваша страна.

Матю се намръщи.

— Му-у.

— Още веднъж — извика треперливо тя.

Беше късмет, че превръзката върху очите на Касандра Лейтън я скриваше от убийствения поглед на Матю.

— Му-у.

Кикот. Кикот. Още кикот. Мис Лейтън се приближи с разперени ръце и пръстите ѝ зашариха из въздуха. Тя го доближи, ръцете ѝ

заопипваха жилетката му и се спуснаха надолу. Матю стисна юмруци и ги изнесе напред.

— Открих ли господин Крава? — попита тя лукаво, притискайки се в него.

Той я отблъсна решително.

— Да.

— Ура за мен! — извика тя, сваляйки превръзката от очите си.

Другите двойки също се бяха събрали, животинските звуци замираха един след друг. Накрая остана само един... неловък опит за жужене на някакво насекомо. Може би щурец?

Матю опъна врат да види кой издава този звук и коя е злочестата му партньорка. Някой възкликна и се разнесе дружески смях. Тълпата се разцепи и показа Дейзи Бауман как си сваля превръзката, докато лорд Ландриндън сви рамене извинително.

— Щурецът *не* издава такъв звук — каза Дейзи изчервена, като се засмя. — Звучите така, сякаш си прочиствате гърлото!

— Това е най-доброто, което мога да направя — каза Ландриндън безпомощно.

О, боже. Матю затвори очи за миг. Това *щеше да е* Дейзи.

Касандра Лейтън изглеждаше необикновено доволна.

— Много лошо — каза тя.

— Никакви кавги — каза радостно лейди Миранда, която дойде и застана между Дейзи и Ландриндън. — На вас се падна да плащате глобата, скъпа!

Усмивката на Дейзи повехна.

— Каква е глобата?

— Нарича се „дама без кавалер“ — обясни лейди Миранда. — Трябва да застанете до стената и да извадите едно от листчетата с имена на джентълмени от шапката. Ако той откаже да ви целуне, ще останете до стената и ще продължите да вадите имена, докато някой се съгласи на предложението ви.

Усмивката на Дейзи продължи да стои върху лицето ѝ, въпреки че лицето ѝ преbledня, оставяйки две червени петна върху страните.

По дяволите, помисли си ядосано Матю.

Това беше сериозна дилема. Инцидентът щеше да предизвика слухове, които лесно можеха да доведат до скандал. Той не можеше да

го позволи. Заради нейното семейство и заради нея самата. И заради него... но това бе нещо, за което не искаше да мисли.

Той автоматично тръгна напред, но мис Лейтън го хвана за ръката. Дългите ѝ нокти се забиха в ръкава му.

— Никакво месене — предупреди тя. — Всеки, който играе, трябва да е готов да приеме глобата! — Тя се усмихваше, но в очите ѝ имаше студенина, която не хареса на Матю. Мис Лейтън възнамеряваше да се наслаждава на всяка секунда от падението на Дейзи.

Жените бяха опасни същества.

Оглеждайки стаята, Матю видя очакване върху лицата на джентълмените. Нито един от тях нямаше да се откаже от възможността да целуне Дейзи Бауман. Прииска му се да им удари главите една в друга и да изведе Дейзи оттук. Вместо това можеше само да гледа как ѝ подават шапката и тя бръква вътре с несигурни пръсти.

Като измъкна едно листче, Дейзи го прочете мълчаливо, красивите ѝ тъмни вежди се свъсиха. В стаята се възцари мълчание, неколцина затаиха дъх в очакване... и Дейзи произнесе името, без да поглежда нагоре.

— Господин Суифт. — Тя върна листчето обратно в шапката, преди това да може да бъде потвърдено.

Матю усети как сърцето му започва да бие яростно в гърдите. Не беше сигурен дали ситуацията току-що се е подобрила драстично, или е станала още по-лоша.

— Това е невъзможно — просъска мис Лейтън. — Не може да сте вие.

Матю я погледна разсеяно.

— Защо?

— Защото не съм сложила името ви в шапката!

Той направи неразбираема физиономия.

— Явно го е сложил някой друг — каза той и измъкна ръката си от нейната хватка.

В стаята надвисна тежко мълчание, когато Матю се приближи до Дейзи и през групата премина възбудено хихикане. Дейзи владееше изражението си възхитително, но по лицето ѝ плъзна силна червенина. Тънкото ѝ тяло беше напрегнато като тетива. Тя успя да изобрази

безгрижна усмивка. Матю можеше да види яростното пулсиране на шията ѝ. Искаше му се да допре уста до него и да го погали с език.

Спирайки пред нея, той задържа погледа ѝ в своя, като се опитваше да прочете мислите ѝ.

Кой точно имаше превъзходство в тази ситуация?

На пръв поглед той... но Дейзи беше тази, която извика името му.

Тя го беше избрала. *Защо?*

— Чух ви по време на играта — каза Дейзи съвсем тихо, така че никой друг да не чуе думите. — Звучахте като крава с храносмилателни проблеми.

— Съдейки по резултата, моята крава беше по-добра от щуреца на Ландриндън — изтъкна Матю.

— Той изобщо не звучеше като щурец. А сякаш прочистваше храчки от гърлото си.

Матю преглътна напирания внезапен смях. Тя изглеждаше толкова раздразнена и прелестна, че той едва се сдържаше да не я притисне към себе си. Вместо това произнесе:

— Да приключваме с това, става ли?

Искаше му се Дейзи да не беше толкова изчервена. Светлият ѝ тен правеше това още по-видимо, страните ѝ грееха като алени макове.

Откъм групата се чу колективно поемане на дъх, когато Матю се приближи още до нея и телата им почти се допряха. Дейзи отметна глава назад, затвори очи, устните ѝ леко се разтвориха. Матю се пресегна за ръката ѝ, вдигна я до устните си и остави една целомъдрена целувка върху пръстите ѝ.

Очите на Дейзи се отвориха. Изглеждаше объркана.

Откъм групата се разнесоха смях и подигравателни викове.

След като размени няколко остроумни забележки с двама-трима джентълмени, Матю се обърна към Дейзи и произнесе с приятен, но решителен тон:

— Мис Бауман, бяхте споменали по-рано, че искате да се отбиете при сестра си по това време. Да ви придружа ли до нея?

— Не можете да тръгвате! — възкликна Касандра Лейтън от дъното на стаята. — Ние току-що започнахме!

— Не, благодаря ви — каза Дейзи на Матю. — Сигурна съм, че сестра ми ще почака, докато се забавлявам тук.

Матю я изгледа с твърд, пронизващ поглед. От внезапната промяна в изражението ѝ видя, че е разбрала.

Той ѝ връщаше услугата.

Остани с мен, заповядваше погледът му, и недей да спориш.

Той видя също, че Дейзи искаше отчаяно да му откаже, но собственото ѝ чувство за чест нямаше да ѝ го позволи. Дългът си беше дълг.

Тя преглътна мъчително.

— От друга страна... — Тя почти се задави с думите... — Обещах да поседя със сестра си, докато пие чая си.

Матю ѝ подаде ръка.

— На вашите услуги, мис Бауман.

Чуха се няколко възражения, но докато прекрачат прага навън, групата вече организираше нова игра. Един господ знае какъв скандал се замисляше в салона. Но стига да не бяха замесени нито той, нито Дейзи, Матю не даваше пукната пара.

Дейзи измъкна ръката си от неговата още щом излязоха в коридора. Те продължиха няколко метра и стигнаха до отворената врата на библиотеката. Виждайки, че е празна, Дейзи се вмъкна вътре, без да казва дума.

Матю влезе след нея и затвори вратата за уединение. Не беше уместно, но в коридора нямаше никого.

— Защо го направихте? — поиска да знае Дейзи, нахвърляйки му се веднага.

— Защо съм ви отвлякъл от игрите? — Смутен, Матю прие сериозен тон. — Не трябваше да сте там, и го знаете.

Дейзи беше толкова бясна, че тъмните ѝ очи сякаш хвърляха искри.

— А къде трябваше да бъда, господин Суифт? Да чета сама в библиотеката?

— Това щеше да е за предпочитане пред един скандал.

— Не, нямаше. Бях точно там, където трябваше, правейки това, което правят останалите. И всичко беше идеално, докато не го съсипахте!

— Аз? — Матю не можеше да повярва на ушите си. — Аз съм ви съсипал вечерта?

— Да.

— Как!?

Тя го погледна обвинително.

— Не ме целунахте.

— Аз... — Обезоръжен, Матю я погледна невярващо.

— Целунах ви.

— По ръката — каза Дейзи презрително, — което не означава абсолютно нищо.

Матю не беше сигурен как така рязко бе дерайлирал от самодоволно превъзходство до обиден протест.

— Трябва да сте благодарна.

— За какво?

— Не е ли очевидно? Спасих репутацията ви.

— Ако ме бяхте целунали — сопна се Дейзи, — това можеше само да подобри репутацията ми. Но вие ме отхвърлихте публично, което означава, че Ландриндън, Мардлинг и всички останали знаят, че нещо не ми е наред.

— Не съм ви отхвърлил.

— Определено изглеждаше като отхвърляне, мерзавец такъв!

— Не съм мерзавец. Ако ви бях целунал на публично място, *тогава* щях да съм мерзавец. — Матю спря, преди да добави със смаяно раздражение: — А и няма нещо, което да не ви е наред. Защо, по дяволите, го казвате?

— Аз съм стара мома. Никой не иска да ме целуне.

Това вече беше прекалено. Дейзи Бауман беше ядосана, защото той не беше направил това, за което жадуваше и мечтаеше от години. Беше се държал *благородно*, мътните да го вземат, а вместо да оцени това, тя беше ядосана.

— ... толкова ли съм нежелана? — нареждаше високопарно Дейзи. — *Толкова* ли щеше да е противно?

Желаеше я от толкова дълго. Беше си напомнял хиляди пъти всички причини, поради които не може да я има. И беше дяволски полесно да понесе мисълта, че тя го ненавижда и че няма защо да се надява. Но вероятността, че нейните чувства може да са се променили, че тя може да отговаря на чувствата му, го изпълни с трепетна омая.

Още една такава минута и той щеше да откачи.

— ... Не знам как да правя това, което жените правят, за да привличат мъжете — говореше ядосано Дейзи. — И когато най-последно

имам шанс да събера малко опит, вие...

— Тя прекъсна и се намръщи, когато видя лицето му. — Защо гледате така?

— Как?

— Сякаш ви боли.

Болеше го. Да. Онази болка, която един мъж чувства, когато е желал страстно определена жена години наред и след това се е оказал насаме с нея и е трябвало да понася оплакванията ѝ за това, че не я е целунал... при положение, че единственото, което е искал, е да разкъса дрехите ѝ и да я обладае на пода в същия миг.

Тя искаше опит? Матю беше готов да ѝ даде опита на един цял човешки живот. Тялото му беше станало толкова непоносимо твърдо, че само докосването на плата на панталоните му бе достатъчно, за да го накара да примижи от болка. Като се бореше да се овладее, той се концентрира върху дишането. Дишането. Но само още повече се възбуди, и накрая червена мъгла затъмни краищата на зрителното му поле.

Не беше осъзнал, че се е пресегнал, но внезапно ръцете му се оказаха върху нея, свити под мишниците ѝ, където жълтия сатен се беше просмукал с топлината на тялото ѝ. Тя беше лека и гъвкава, като котка... можеше да я повдигне съвсем лесно, да я прикове срещу стената...

Тъмните очи на Дейзи бяха разширени и смаяни.

— Какво правите?

— Искам да ми отговорите на един въпрос — успя да каже Матю. — Защо в салона произнесохте моето име?

По лицето ѝ в бърза последователност преминаха емоции... изненада, вина, смущение. Всеки милиметър от кожата ѝ порозовя.

— Не знам какво имате предвид. На листчето беше написано вашето име. Нямах избор, освен...

— Лъжете — каза кратко Матю. Сърцето му спря, когато тя отказа да отговори. Червенината ѝ се сгъсти.

— На онази хартийка не беше моето име — продължи той с огромно усилие. — Но въпреки това го произнесохте. *Защо?*

И двамата знаеха, че може да има само една причина. Матю затвори очи за миг. Пулсът му беше толкова горещ и бърз, че безразсъдната му сила причиняваше болка вътре във вените му.

Той чу колебливия глас на Дейзи:

— Само исках да знам какво... как... само исках...

Това беше изкушение в неговия най-животински вид. Матю се опита да се накара да се отдалечи от нея, но ръцете му не пускаха стройните извивки, скрити в жълт сатен. Беше толкова хубаво да я държи. Той се взря в изящната ѝ уста, в едва доловимата, но възхитителна вдлъбнатина в средата на долната ѝ устна. *Една целувка*, помисли си отчаяно. Сигурно можеше да има поне това. Но веднъж започнал... не беше сигурен, че ще е в състояние да спре.

— Дейзи... — Той се опита да намери думи за ситуацията, но бе трудно да говори логично. — Ще кажа на баща ви... при първа възможност... не мога да се ожения за вас при никакви обстоятелства.

Тя продължаваше да не го гледа.

— Защо не му казахте веднага?

Защото беше искал да я накара да го забележи.

Защото беше искал да се преструва, само за малко, че това, за което никога не бе дръзвал да мечтае, е достижимо.

— Исках да ви подразня — каза той.

— Ами, направихте го!

— Но никога не съм го мислил сериозно. Не мога да се ожения за вас.

— Защото съм вечно без кавалер — каза тя сърдито.

— Не. Това не е...

— Неприятна съм.

— Дейзи, ще спрете ли...

— Не заслужавам дори една целувка.

— *Хубаво* — сопна се Матю, изгубил най-последно здравия си разум. — По дяволите, спечелихте. Ще ви целуна.

— Защо?

— Защото ако не го направя, никога няма да спрете да се оплаквате.

— Вече е прекалено късно! Трябваше да ме целунете тогава в салона, но вие ме отхвърлихте, и сега, когато обрекохте на неуспех всеки шанс да бъда целуната от другото, няма да се успокоя от някаква утешителна половинчата награда.

— *Половинчата?*

Това беше грешка. Матю можеше да види, че Дейзи го е осъзнала в мига, в който го казва.

Тя току-що бе решила съдбата си.

— А-аз исках да кажа *лишена от ентусиазъм* — произнесе тя задъхано, опитвайки се да се отскубне от него. — Очевидно е, че не искате да ме целунете, и заради това...

— Казахте *половинчата*. — Той я дръпна силно към себе си. — Което означава, че трябва да докажа нещо.

— Не, не трябва — рече тя бързо. — Наистина. Не е нужно... — Тя извика тихо, когато той обхвана с ръка тила ѝ, привлече главата ѝ към своята и всеки звук беше заглушен.

[1] На англ. Дейзи (Daisy) означава маргаритка. — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

Матю знаеше, че това не е правилно в мига, в който устните им се срещнаха. Защото нищо не би могло да се сравни някога със съвършенството на Дейзи в неговите ръце. Той беше съсипан за цял живот. Господ да му е на помощ, не го интересуваше.

Устата ѝ беше мека и гореща, като слънчева светлина, като белия пламък на сърцевината на дърво. Тя ахна, когато той докосна долната ѝ устна с върха на езика си. Ръцете ѝ бавно се вдигнаха към раменете му, след което той усети пръстите ѝ на тила си, плъзгаха се в косата му и не му позволяваха да се отдръпне. Вече нищо не можеше да го накара да спре.

Тръпка премина през пръстите му, когато обхвана изящната извивка на челюстта ѝ в отворената рамка на ръката си, леко повдигайки лицето ѝ нагоре. Вкусът на устата ѝ, сладък и неуловим, захрани глад, който заплашваше да излезе от контрол... той претърси влажната коприна отвъд устните ѝ, по-дълбоко, по-силно, докато тя започна да диша бавно и дълбоко, и тялото ѝ се отпусна срещу неговото.

Накара я да усети колко е по-силен, по-тежък, притисна с мускулестата си ръка гърба ѝ, разтвори крака, за да я държи между силните си дълги бедра. Горната част на тялото ѝ беше стегната от подплатен корсет с връзки. Той бе почти пометен от дивашкото желание да свали корсета и подплатата, и да открие нежната плът отдолу.

Вместо това зарови пръсти във вдигнатата ѝ с фуркети коса, дръпна я назад и тежестта на главата ѝ се отпусна в неговата длан, разкривайки бледата ѝ шия. Той затърси пулса, който бе видял по-рано, устните му се спуснаха леко по тайната пътека от нерви под кожата ѝ. Когато стигна до едно чувствително място, усети вибрацията на потиснатия ѝ стон срещу устата си.

Значи това беше да правиш любов с нея, помисли си той замаяно... сладкото потръпване на нейната плът, когато влезеше в нея,

задъханото ѝ дишане, безпомощните звуци, които напиреха в гърлото ѝ. Кожата ѝ, топла и женствена, ухаеше на чай и пудра, и на лек дъх на сол. Той намери устата ѝ отново, отвори я, ровейки във влажната коприна, топлина и интимен аромат, който го подлудяваше.

Тя трябваше да се съпротивлява, но налице беше само отстъпчивост и още мекота, които го караха да преминава всички граници. Започна да плякосва устата ѝ с дълбоки, въртеливи целувки, карайки тялото ѝ да се движи ритмично срещу неговото. Почувства как краката ѝ се разтварят под роклята ѝ и бедрата му се наместиха между тях. Тя се гърчеше от невинно желание, лицето ѝ разцъфтя с цвета на късни летни макове. Ако беше разбрала какво точно иска той от нея, щеше да направи повече, отколкото да се изчерви. Щеше да припадне на място.

Откъсвайки уста от нейната, Матю притисна лице към главата ѝ.

— Мисля — произнесе той накъсано, — че това прекратява всички въпроси за това дали ви намирам за желана, или не.

Дейзи събра сила да се извърти в хватката му, взирайки се невидящо в редиците книги с кожени подвързии пред нея. Малките ѝ ръце се подпряха на махагоновата полица, докато се мъчеше да успокои ритъма на дишането си.

Матю застана зад нея, протегна се да покрие ръцете ѝ със своите. Тесните ѝ рамене се стегнаха срещу гърдите му, когато потърси нежния ръб на ухото ѝ.

— Недейте — каза тя пресипнало и се отдръпна от него.

Матю не можеше да спре. Следвайки движението на главата ѝ, той заби нос в пухкавата извивка на тила ѝ. Пусна едната ѝ ръка, за да сложи дланта си върху откритата кожа над деколтето ѝ, точно над гърдите. Свободната ръка на Дейзи се вдигна и притисна още по-силно ръката му, сякаш комбинираниите им усилия бяха необходими, за да обуздаят биенето на неразумното ѝ сърце.

Матю напрегна всичките си мускули срещу непреодолимия порив да я грабне и да я занесе на близката кушетка. Искаше да я люби, да се зарови в нея, докато горчивите спомени се разтворят в нейната сладост. Но този шанс бе откраднат от него много преди да се срещнат.

Той нямаше какво да ѝ предложи. Неговият живот, неговото име, неговата самоличност... всичко това беше илюзия. Той не беше мъжът,

за когото тя го мислеше. И бе само въпрос на време тя да разбере.

За свое разочарование, той осъзна, че несъзнателно е стиснал ръка в полата ѝ, сякаш готвейки се да я повдигне. Сатенът се разсипа в блестящи вълни между пръстите му. Помисли си за тялото ѝ, обвито във всичките тези одежди и връзки, и нечестивото удоволствие да я съблече гола. Да разчертае тялото ѝ с уста и пръсти, научавайки всяка извивка и вдлъбнатина, всяко скрито местенце.

Загледан в ръката си, сякаш принадлежеше на някого другиго, Матю разтвори пръстите си един по един, докато жълтият сатен се свлече. Той обърна Дейзи към себе си, взирайки се в наситените кафяви дълбини на очите ѝ.

— Матю — произнесе тя пресипнало.

За първи път се обръщаше към него по име. Той се опита да скрие реакцията си.

— Да?

— Начинът, по който се изразихте по-рано... не казахте, че *няма* да се ожените за мен при никакви обстоятелства... Казахте, че *не можете*. Защо?

— Тъй като няма да се случи — каза той, — причините са без значение.

Дейзи се намръщи, устните ѝ се изкривиха по начин, който го накара да копнее да ги целуне.

Но не стори нищо такова, а се отдръпна, за да я пусне да си тръгне.

Подчинявайки се на мълчаливия сигнал, тя понечи да направи крачка.

Но когато ръката ѝ се блъсна в него, Матю я хвана и внезапно тя отново се озова в прегръдките му. Той не можеше да се спре, целуваше я, сякаш му принадлежеше, сякаш беше вътре в нея.

Това е, което изпитвам към теб, каза ѝ той с пламенни целувки. *Това е, което искам*. Почувства новото опъване на крайниците ѝ, позна възбудата ѝ и осъзна, че може да я докара до кулминация още сега, тук, ако бръкне под роклята ѝ и...

Не, възпря се сам. Това бе стигнало прекалено далеч. Давайки си сметка колко близко е да изгуби контрол, Матю откъсна устата си от нейната с тих стон и отблъсна Дейзи от себе си.

Тя излетя мигновено от библиотеката. Краят на жълтата ѝ рокля се повлече след нея, извивайки се около вратата, преди да изчезне, както последният лъч слънце се плъзва зад хоризонта.

И Матю се запита безрадостно как ще общува с нея нормално отсега нататък.

* * *

Беше почитана традиция за господарката на едно провинциално имение да се държи като лейди Щедрост към арендаторите и местните селяни. Това означаваше да оказва помощ и да дарява необходими неща като храна и дрехи на онези, които се нуждаят най-много. Лилиан досега беше изпълнявала задълженията си с желание, но нейното състояние го правеше невъзможно.

Въпросът Мерседес да направи това вместо нея не стоеше — Мерседес беше прекалено дразнеща и нетърпелива при такива задачи. Тя не обичаше да е между болни хора. Караше възрастните да се чувстват неудобно и нещо в тона ѝ неотменно предизвикваше плача на бебетата.

Заради това Дейзи беше логичният избор. Дейзи нямаше нищо против деня за посещения. Тя обичаше да кара теглената от пони количка сама, да разнася пакети и буркани, да чете на тези, които имаха влошено зрение, и да събира новини от селяните. И което беше още по-добре, неофициалният характер на задължението означаваше, че не се налага да се облича модерно или да се притеснява за етикета.

Имаше и друга причина Дейзи да е доволна от ходенето до селото... това я държеше заета и далеч от къщата, така че да може да фокусира мислите си върху нещо друго, освен Матю Суифт.

Бяха минали три дена от онази ужасна салонна игра и нейните последици — а именно: да бъде целувана до полуда от Матю. Сега той се държеше с нея както винаги, хладно и вежливо.

Дейзи почти можеше да повярва, че е било сън, с изключение на случаите, когато беше близо до Суифт, тогава нервите ѝ започваха да хвърлят искри, а стомахът ѝ се вдигаше и спускаше рязко надолу като пияно врабче.

Искаше ѝ се да обсъди това с някого, но щеше да е прекалено унижително, а и някак ѝ приличаше на предателство, макар да не знаеше към кого точно. Единственото, което знаеше, беше, че нищо не ѝ се струваше правилно. Не беше спала добре и в резултат беше несръчна и разсеяна през деня.

С мисълта, че може да е болна, Дейзи отиде при икономката и ѝ описа състоянието си, след което получи лъжица отвратително рициново масло. То не ѝ помогна ни най-малко. А най-лошото беше, че тя не можеше да задържи съзнанието си върху своите книги. Четеше едни и същи страници отново и отново, без да успеят да я заинтригуват.

Дейзи нямаше представа как да се оправи. Но си мислеше, че ще е добре да престане да мисли за себе си и да направи нещо за някого друго.

Тя излезе късно сутринта в голямата открита каруца, теглена от едно яко кафяво пони, на име Хубърт. Каруцата беше натоварена с китайски буркани, пълни с храна, топове бархет, пити сирене, овнешко с ряпа, бекон и чай, и бутилки портвайн.

Посещенията като цяло бяха доста приятни, селяните изглежда се радваха на веселото присъствие на Дейзи. Някои от тях я разсмиваха, когато подигравателно описваха как е било в старите дни, когато майката на лорд Уестклиф е ходела при тях.

Овдовялата графиня беше раздавала даровете си с неохота, очаквайки огромна проява на благодарност. Ако реверансите на жените не били достатъчно дълбоки, графинята питала кисело дали коленете им не са схванати. Тя очаквала също така да се консултират с нея какви имена да дават на децата си и ги инструктирала какви трябва да бъдат възгледите им върху религията и хигиената. И нещо още по-вбесяващо — графинята носела храната, смесена в някакъв миш-маш, месо, зеленчуци и сладкиши, всичко наблъскано в една и съща кутия.

— Колко приятно — възкликна Дейзи, слагайки бурканите и топовете с плат върху масата. — Ама че проклета вещица! Точно като във вълшебните приказки... — И тя разказа на децата с драматичен тон за Хензел и Гретел, като ги накара да се кискат и да пицят под масата, поглеждайки я изотдолу с радост.

В края на деня Дейзи беше изпълнила цяла една тетрадка с бележки... ще може ли да се намери специалист, който да прегледа

отслабналите очи на стария господин Хърнсли, ще може ли да се даде още едно шише от тоника на икономката срещу храносмилателните проблеми на господин Блънт...

Обещавайки, че ще предаде всички въпроси директно на лорд и лейди Уестклиф, Дейзи се качи във вече празната каруца и се насочи към Стоуни Крос парк.

Вече почти се бе здрачило, дъбовете и кестените хвърляха дълги сенки по непавирания път, извеждащ от селото. Тази част от Англия все още не беше обезлесена, за да захрани флотата и фабриките, които никнеха в големите градове. Горите бяха още девствени и като от друг свят, пресечени от коларски пътища, полускрити от надвисналите клони, обрасли с листа. В събралата се сянка дърветата бяха обвити в пара и мистерия, като воини-пазители на свят на друиди, вълшебници и еднорози. Една кафява сова се плъзна над пътя, като нощна пеперуда в потъмняващото небе.

Пътят беше тих, като се изключи тракането на колелата на каруцата и чаткането на подкованите копита на Хубърт. Дейзи хвана здраво поводителите, когато понито ускори. Хубърт изглеждаше неспокоен, въртеше глава от една страна на друга.

— Кротко, момче — успокояваше го Дейзи, забавяйки насила хода му, когато осите на каруцата затрополиха по неравния път. — Не харесваш гората, така ли? Не е нужно да се притесняваш — скоро ще излезем на открито.

Въртенето на кончето продължи, докато растителността се разреде и листакът отгоре изчезна. Те навлязоха в сух отъпкан коловоз, заобиколен от едната страна от гора, и ливада от другата.

— Ето, нервно пони — каза Дейзи весело. — Няма от какво да се страхуваш, видя ли?

Както се оказа, увереността ѝ е била прибързана.

Тя чу няколко силни пропуквания откъм гората, чупене на клони и съчки. Хубърт стана неспокоен, обръщайки глава към звука. Силно животинско грухтене накара косъмчетата върху тила на Дейзи да настръхнат.

Господи боже, какво беше това?

С изненадваща внезапност от прикритието на гората към тях се втурна огромен, тежък силует.

Всичко се случи за Дейзи прекалено бързо, за да разбере. Тя хвана поводите, когато Хубърт се дръпна напред с паникьосано цвилене, каруцата затрополи и заподскача, сякаш беше детска играчка.

Дейзи се опита да се задържи на седалката, но когато каруцата хлътна в един дълбок коловоз, тя направо беше изхвърлена от возилото. Хубърт продължи да препуска лудешки, докато Дейзи се приземи на коравата земя с изненадваща сила.

Дъхът ѝ изскочи и тя се задави и задиша хрипливо. Стори ѝ се, че някакво едро животно, чудовище, се носи към нея, но звукът от изстрел процепи въздуха и ушите ѝ писнаха.

Смразяващ животински писък... и после нищо.

Дейзи се опита да седне, но се плъсна тежко по корем, когато дробовете ѝ се сгърчиха. Сякаш гърдният ѝ кош беше хванат в менгеме. Имаше чувството, че ще повърне, но мисълта колко щеше да е неприятно, бе достатъчна, за да я накара да държи стомаха си на място.

В един миг тътенът на копита — няколко чифта — накара земята да завибрира под бузата на Дейзи. Най-последно способна да си поеме въздух, тя се подпря на лакти и вдигна брадичка.

Трима ездаци — не, четирима — галопираха срещу нея, копитата вдигаха облаци прах по пътя. Един от мъжете скочи от коня си, преди още той да е спрял, и се втурна към нея бързо.

Дейзи примига изненадано, когато той се отпусна на колене и в същия миг я повдигна. Главата ѝ падна върху ръката му и тя се хвана, че гледа замаяно в тъмното лице на Суифт.

— *Дейзи*. — Това беше тон, какъвто никога не бе чувала от него преди, грапав и неотложен. Държейки я в едната си ръка, той прокара другата по тялото ѝ, за да провери бързо за наранявания. — Боли ли ви?

Дейзи се опита да обясни, че просто си е изкарала въздуха.

— Добре — каза той. — Не се опитвайте да говорите. Дишайте бавно. — Усетил как се е притиснала към него, той я премести в ръцете си. — Облегнете се на мен. — Ръката му мина по косата ѝ, отхвърляйки назад падналите върху лицето ѝ кичури. Леки тръпки разтърсиха крайниците ѝ и той я притисна по-близо към себе си. — Спокойно, миличка. Отпуснете се. Сега сте в безопасност.

Дейзи затвори очи, за да скрие учудването си. Матю Суифт шепнеше нежности и я държеше в коравите си, силни ръце, а костите ѝ сякаш се топяха като бучка захар в чай.

Годините лудешки боричкалия и игри с братята ѝ бяха научили Дейзи да се възстановява бързо от падане. При други обстоятелства тя вече щеше да е скочила и да е изтупала праха от себе си. Но всяка просмукала от удоволствие клетка в тялото ѝ се опитваше да запази момента колкото е възможно по-дълго.

Нежните пръсти на Матю я погалиха отстрани по лицето.

— Погледнете ме, скъпа. Кажете ми къде ви боли.

Миглите ѝ потрепнаха и се вдигнаха нагоре. Лицето му беше точно над нейното. Докато изключителните му сини очи я държаха, тя се почувства така, сякаш се носеше по вълни от цвят.

— Имате хубави зъби — каза му тя уморено, — но знаете ли, очите ви са още по-хубави...

Суифт се намръщи и прокара палец по скулата ѝ. Докосването му накара кожата ѝ да порозовее.

— Можете ли да ми кажете името си?

Тя примига срещу него.

— Забравили сте го?

— *Не*, искам да знам дали вие не сте го забравили.

— Не съм чак толкова глупава, че да забравя името си — каза тя.

— Казвам се Дейзи Бауман.

— Кога е рожденият ви ден?

Тя не можа да потисне усмивката си.

— Няма как да знаете, дори да ви кажа погрешната дата.

— Рожденият ви ден — настоя той.

— Пети март.

Устните му леко се извиха.

— Не си играйте игрички, палавнице.

— Добре. Дванайсети септември. Откъде знаете рождения ми ден?

Вместо да отговори, Суифт погледна нагоре и се обърна към придружителите си, които се бяха събрали около тях.

— Зениците ѝ са с нормален размер — каза той. — Вниманието ѝ е устойчиво. Няма и счупени кости.

— Слава богу. — Гласът на Уестклиф.

Поглеждайки над широките рамене на Матю Суифт, Дейзи видя зет си да стои над тях. Господин Мардлинг и лорд Ландриндън също бяха тук със състрадателни изражения.

Уестклиф държеше пушка в ръката си. Той се отпусна на колене до нея.

— Тъкмо се връщаме от следобеден лов — каза графът. — Беше чист късмет, че се появихме точно когато бяхте нападната.

— Бих се заклела, че беше диво прасе — каза Дейзи учудено.

— Но няма как да е — отбеляза лорд Ландриндън с покровителствен смях. — Въображението ви се движи по-бързо от вас, мис Бауман. В Англия няма диви прасета от стотици години.

— Но аз видях... — започна Дейзи оправдателно.

— Всичко е наред — прошепна Суифт, стягайки хватката си. — Аз също го видях.

Изражението на Уестклиф беше мрачно.

— Мис Бауман не грехи напълно — каза той на Ландриндън. — Имали сме проблеми с избягали домашни прасета, които след това подивяват. Миналия месец един коняр беше нападнат от едно такова.

— Искате да кажете, че току-що съм била нападната от ядосано прасе? — попита Дейзи, като се опитваше да седне. Суифт подпря гърба ѝ с ръка и я придърпа към себе си. — На хоризонта проблесна последен лъч слънчева светлина и за миг я заслепи. Извърщайки лице, Дейзи усети брадичката на Суифт да се докосва до косата ѝ.

— Не се ядосвайте — каза Уестклиф, говорейки за прасето. — Диви са, затова са опасни. Домашните прасета, пуснати на свобода в дивата природа, могат лесно да станат агресивни и доста едри. Бих казал, че това, което видяхме току-що, тежи най-малко триста паунда.

Суифт помогна на Дейзи да се изправи на крака, като я подпираше в силното си тяло.

— Бавно — прошепна той. — Замаяна ли сте? Гади ли ви се?

Дейзи се чувстваше съвсем добре. Но беше толкова приятно да стои тук с него, така че каза задъхано:

— Може би малко.

Ръката му се вдигна към главата ѝ, накланяйки я нежно към твърдото му рано. Температурата ѝ се покачи, когато почувства покровителствената му прегръдка, чудесната монолитност на тялото

му. И всичко това от Матю Суифт, най-неромантичния мъж, когото познаваше.

Досега това посещение в селото поднасяше една изненада след друга.

— Аз ще ви върна обратно — произнесе Суифт в ухото ѝ. Кожата ѝ настръхна от удоволствие. — Мислите ли, че можете да яздите пред мен?

В какъв безпорядък беше станало всичко, помисли си Дейзи, когато почувства безсрамна тръпка на очакване от перспективата. Тя можеше да се облегне назад в прегръдката му, докато я носеше към коня си, можеше да се отдаде тайно на една-две фантазии. Например да си представя, че е авантюристка, отвлечена от дързък смел злодей...

— Боя се, че това не би било особено мъдро — намеси се със смях лорд Ландриндън. — Като се има предвид ескалацията на отношенията между двама ви...

Дейзи пребледня, мислейки си първоначално, че той говори за онзи горещ момент в библиотеката. Но нямаше начин Ландриндън да знае. Тя не беше казала на никого, а Суифт мълчеше като риба по отношение на частния си живот. Не, Ландриндън трябва да имаше предвид тяхното съревнование на играта на боулинг навън.

— Мисля, че ще е по-добре аз да придружа мис Бауман до вкъщи — каза Ландриндън, — за да предотвратя всеки шанс за насилие.

Дейзи хвърли поглед към усмихващото се лице на виконта и ѝ се прииска той да млъкне. Тя отвори устни да възрази, но Суифт отговори преди нея:

— Може би сте прав, лорде.

О, по дяволите. Дейзи се почувства раздразнена и кисела, когато Суифт я отдалечи от топлия приют на тялото си.

Уестклиф огледа групата с мрачно изражение.

— Аз ще трябва да намеря животното и да го ликвидирам.

— Не заради мен, надявам се — каза Дейзи разтревожено.

— На земята има кръв — отвърна графът. — Животното е ранено. По-хуманно е да го убия, отколкото да го оставя да се мъчи.

Господин Мардлинг тръгна да вземе собствената си пушка, като каза нетърпеливо:

— Ще дойда с вас, графе!

Междувременно лорд Ландриндън се беше качил на коня си.

— Подайте ми я — каза той на Суифт, — а аз ще ви я върна благополучно в къщата.

Суифт насочи лицето на Дейзи нагоре и извади една бяла кърпичка от джоба си.

— Ако продължавате да се чувствате замаяна, когато се приберете вкъщи — каза той, внимателно избърсвайки мръсните петна от лицето ѝ, — ще изпратя за доктор. Разбрахме ли се?

Въпреки маниера му да се държи с превъзходство, в погледа му имаше неуловима нежност, което накара Дейзи да иска да се сгуши в сакото му и да се притисне до сърцето му.

— И вие ли се връщате — попита тя, — или ще останете с лорд Уестклиф?

— Ще се движа непосредствено след вас. — Прибирайки кърпичката отново в джоба си, Суифт се наведе и я повдигна с лекота. — Дръжте се за мен.

Дейзи обви ръце около врата му, китката ѝ тръпнеше там, където се притискаше срещу горещата кожа на тила му и хладните копринени къдрици на косата му. Той я понесе, сякаш беше лека като перце, гърдният му кош беше солиден като скала, дъхът му лек и равен срещу страната ѝ. Кожата му лъхаше на слънце и на зеленина. Тя едва се съдържаше да не зарови нос във врата му.

Изумена от силата, с която я привличаше, Дейзи остана мълчалива, когато Суифт я повдигна към лорд Ландриндън, яхнал един дорест кон. Виконтът я настани пред себе си, където ръбът на седлото потъна в бедрото ѝ.

Ландриндън беше красив мъж, елегантен и тъмнокос, с тънки черти. Но усещането за ръцете му около нея, жилавият му гърден кош, ароматът му... нещо не беше *правилно*. Стискането на ръката му отстрани на кръста ѝ беше чуждо и досадно.

Доплака ѝ се от безсилие, когато се запита защо не може да пожелае него, вместо мъжа, който беше неподходящ за нея.

* * *

— Какво стана? — попита Лилиан, когато Дейзи влезе в салона Марсдън. Тя се беше облегла на канапето с един вестник. —

Изглеждаш така, сякаш те е прегазил файтон.

— Всъщност, имах сблъсък с едно прасе с лоши маниери.

Лилиан се усмихна и остави настрана вестника.

— За кого говориш?

— Не говоря метафорично. Наистина беше прасе. — Сядайки на близкия стол, тя разказа на сестра си за злополучното приключение, представяйки го в хумористична светлина.

— Наистина ли си добре? — попита загрижено Лилиан.

— Напълно — увери я Дейзи. — И Хубърт е добре. Пристигна в конюшната по същото време, по което и ние с лорд Ландриндън.

— Било е късмет.

— Да, добре стана, че Хубърт успя да намери пътя за вкъщи...

— Не, не проклетото пони. Говоря за ездата ти с лорд Ландриндън. Не че те окуражавам да гледаш на него като на евентуален съпруг, но от друга страна...

— Той не беше човекът, с когото исках да се прибера. — Дейзи заби очи в калните петна по полата си и се зае да маха един конски косъм от финия муселинен плат.

— Човек не може да те обвинява за това — каза Лилиан. — Ландриндън е приятен, но по-скоро безвреден. Сигурна съм, че би предпочела да се върнеш с господин Мардлинг.

— Не — каза Дейзи. — Много съм доволна, че не се наложи да се връщам с него. Онзи, с когото исках да се прибера, беше...

— *Не.* — Лилиан затисна ушите си. — Не го казвай. Не искам да чувам това!

Дейзи я изгледа мрачно.

— Наистина ли го мислиш?

Лилиан направи физиономия.

— По дяволите... — промърмори тя. — Гръм и мълнии.

— Когато бебето се роди — каза Дейзи с лека усмивка, — наистина ще трябва да престанеш да използваш този неприличен език.

— Тогава ще си дам пълна свобода, докато той не се роди.

— Сигурна ли си, че ще е син?

— По-добре да е, тъй като Уестклиф се нуждае от наследник, а аз не смятам да преживявам отново подобно нещо. — Лилиан разтърка с длани уморените си очи. — Тъй като остава единствено Матю Суифт

— каза тя нацупено, — предполагам, че той е човекът, с когото си искала да се върнеш.

— Да. Защото... той ме привлича. — Беше облекчение да го изрече на глас. Гърлото на Дейзи, което до този момент беше стегнато, най-после се отпусна и ѝ позволи да си поеме дълга, бавна глътка въздух.

— Физически, имаш предвид?

— Както и по всякакъв друг начин.

Лилиан притисна буза към ръката ѝ, която се беше свила в юмрук с изпъкнали кокалчета.

— Затова ли, защото татко го иска за зет? — попита тя. — Надяваш се така да спечелиш одобрението му?

— О, не. По-скоро татковото одобрение би ме накарало да съм *против* господин Суифт. Не се старая да му угодя... знам много добре, че е невъзможно.

— Тогава не разбирам защо искаш мъж, който е толкова откровен неподходящ за теб. Ти не си луда, Дейзи. Импулсивна, да. Романтична, със сигурност. Но си също така практична и достатъчно интелигентна, за да разбираш последиците от обвързване с него. Мисля, че проблемът е, че си отчаяна. Ти си последната от нас, останала неомъжена, и когато татко ти даде този идиотски ултиматум...

— Не съм отчаяна!

— Щом обмисляш да се омъжиш за Матю Суифт, бих казала, че това е знак за безкрайно отчаяние.

Дейзи никога не бе обвинявана, че е избухлива... тази черта винаги бе свързвана с Лилиан. Но възмуцението закипя в гърдите ѝ като чайник и тя трябваше да се бори, за да не му позволи да се пръсне.

Погледът към издутия корем на сестра ѝ ѝ помогна да се успокои. Лилиан се справяше с много нови неудобства и несигурност. Сега и Дейзи добавяше към проблема.

— Не съм казала, че искам да се омъжа за него — отвърна Дейзи. — Просто искам да разбера повече за него. Като например що за човек е. Не виждам вреда в това.

— Но няма да разбереш — възрази Лилиан твърдо убедена. — Точно там е проблемът. Той няма да ти покаже кой е в действителност,

ще те излъже. Умението му в живота е да разбира какво искат хората и да им го фабрикува, всичко това за негова полза. Виж как се накара да заприлича на сина, който татко винаги е искал. Сега ще се престори, че е мъжа, когото ти винаги си искала.

— Той не може да знае... — опита се да каже Дейзи, но Лилиан я прекъсна, без да я е грижа, разпалена до такава степен, че не можеше да разсъждава рационално.

— Той не се интересува от теб, от сърцето и ума ти, от личността, която си... той иска да контролира дяловете в компанията и те вижда като начин да ги получи. Разбира се, опитва се да те накара да го харесаш... ще те очарова до деня на сватбата, когато ще разбереш, че всичко това е било илюзия. Той е точно като татко, Дейзи! Ще те смачка, или ще те превърне в някой като майка. Това ли е животът, който искаш?

— Разбира се, че не.

За първи път в живота си Дейзи осъзна, че не може да говори с по-голямата си сестра за нещо важно.

Имаше толкова много неща, които искаше да каже... че не всичко, което Матю Суифт е казал и направил, може да е било пресметнато. Че той можеше да настоява да я вземе върху своя кон, но вместо това я беше предал на Ландриндън, без да възрази. Искаше ѝ се да сподели също, че Суифт я е целунал и че е било страхотно, и колко много я притеснява то.

Но нямаше смисъл да се спори, когато Лилиан беше в едно от тези настроения. Само щяха да се въртят в кръг.

Мълчанието се разгъна като задушавашо одеяло.

— Е? — поиска да знае Лилиан. — Какво ще правиш?

Ставайки, Дейзи се зае да изгърка калта по ръцете си и каза мрачно:

— Като начало мисля, че ще е най-добре да си взема една вана.

— Знаеш какво имам предвид!

— Какво искаш да направя? — попита Дейзи с любезност, която накара Лилиан да се намръщи.

— Кажи на Матю Суифт, че е отвратителен гадняр и че няма шанс, по дяволите, някога да се омъжиш за него!

ОСМА ГЛАВА

— ... и тогава тя си тръгна — каза Лилиан възбудено, — без да ми каже какво се кани да прави, или какво наистина мисли... а аз знам много добре, че има неща, които пропуска...

— Скъпа — прекъсна я внимателно Анабел, — сигурна ли си, че си й дала възможност да ти каже всичко?

— Какво имаш предвид? Седях право срещу нея. Бях в съзнание и имах две уши. Каква друга възможност й е била нужна?

Нервна и неможеща да спи, Лилиан беше открила, че Анабел също е будна, след като бебето я бе вдигнало. Видяха се една друга от съответните балкони на стаята си и си направиха знак да се срещнат на долния етаж. Беше полунощ. По предложение на Анабел отидоха да се разходят в галерията Марсдън, дълга правоъгълна стая с подредени от двете страни мрачни семейни портрети и ценни произведения на изкуството. Облечени в халати, приятелките вървяха през галерията, сплели ръце, крачките им бяха ограничени от бавното тътрене на Лилиан.

Лилиан бе установила, че с напредването на бременността все по-често търси Анабел. Приятелката й я разбираше през какво преминава, тъй като бе преживяла същото съвсем скоро. А и самото присъствие на Анабел бе винаги утешително.

— Това, което имам предвид — каза Анабел, — е, че може толкова да си искала да кажеш на Дейзи как се чувстваш, че да си забравила да я попиташ как тя се чувства.

Лилиан заекна възмутено:

— Но тя... но аз... — Тя спря и обмисли въпроса. — Права си — призна рязко. — Не съм. Бях толкова ужасена от идеята, че Дейзи е привлечена от Матю Суифт, че предполагам не съм искала да я обсъждам. Искях да й кажа какво да прави и да се приключва с това.

Те завиха в края на галерията и продължиха покрай редица от пейзажи.

— Мислиш ли, че има някаква интимност между тях? — попита Анабел. Виждайки тревогата на Лилиан, тя поясни: — Като например целувка... прегръдка...

— О, боже. — Лилиан поклати глава. — Не знам. Дейзи е толкова невинна. Ще бъде толкова лесно за тази змия да я съблазни.

— Той наистина е очарован от нея, според мен. Кой млад мъж не би бил? Тя е мила, прелестна и умна...

— И богата — каза мрачно Лилиан.

Анабел се усмихна.

— Богатството никога не вреди — призна тя. — Но в този случай смятам, че има нещо повече от това.

— Как може да си толкова сигурна?

— Скъпа, то е очевидно. Виждала си начина, по който се гледат един друг. То просто... витае във въздуха.

Лилиан се намръщи.

— Може ли да спрем за момент? Гърбът ме боли.

Анабел се подчини веднага, помогна ѝ да седне на една тапицирана пейка, която стигаше до центъра на галерията.

— Не мисля, че ще мине много, преди да се роди бебето — прошепна Анабел. — Смея да допусна, че той ще се появи малко по-рано, отколкото докторът предрече.

— Слава богу. Никога не съм искала нещо толкова много, както да съм *небрежна*. — Лилиан направи опит да види върховете на чехлите си над извивката на корема си. Умът ѝ продължаваше да се върти около Дейзи. — Ще бъда честна с нея за мнението си — каза тя рязко. — Виждам какъв е Матю Суифт дори тя да не го вижда.

— Мисля, че сестра ти вече знае мнението ти — каза сухо Анабел. — Но в края на краищата тя е тази, която трябва да вземе решение. Допускам, че когато ти си се опитвала да определиш чувствата си към лорд Уестклиф, Дейзи не се е мъчила да ти влияе по един или друг начин.

— Тази ситуация е съвсем различна — възрази Лилиан. — Матю Суифт е влечуго! Нещо повече, ако Дейзи се омъжи за него, той накрая ще я отведе в Америка и аз повече няма да я видя.

— И би предпочела тя да стои под крилото ти вечно — прошепна Анабел.

Лилиан се обърна и я погледна опасно.

— Да не би да намекваш, че съм толкова егоистична, че да я възпра да живее собствения си живот, само за да я държа близо до себе си?

Без да се засяга от гнева ѝ Анабел се усмихна състрадателно.

— Винаги сте били двете, нали? Винаги сте били една за друга единствения извор на любов и другарство. Но всичко се променя, скъпа. Ти сега имаш свое собствено семейство, съпруг и дете — и не би трябвало да искаш нищо по-малко от това за Дейзи.

Лилиан усети, че носът започва да я щипе. Тя се извърна от Анабел и за нейно огорчение очите ѝ запариха и се замъглиха.

— Обещавам, че ще харесвам *следващия* мъж, от когото тя се интересува. Независимо от това кой е. Стига само да не е господин Суифт.

— Няма да харесаш никой, от когото тя се интересува. — Ръката на Анабел се плъзна около раменете ѝ и тя добави нежно: — Ти имаш силно развито собственическо чувство, скъпа.

— А ти си невероятно дразнеца — каза Лилиан, отпусайки глава върху мекото рамо на приятелката си. Тя продължи да сумти, докато Анабел я държеше в плътна, успокояваща прегръдка, на каквато собствената майка на Лилиан не беше способна. Беше облекчение да поплаче, но и малко неловко също така. — Мразя да съм градинарска лейка.

— От състоянието ти е — успокои я Анабел. — Напълно нормално. Ще се оправиш веднага щом бебето се роди.

— Ще е момче — каза ѝ Лилиан, като бършеше очите си с пръсти. — А след това ще уредим брак между нашите деца, така че Изабел да бъде виконтеса.

— Мислех, че не вярваш в уредените бракове.

— Не вярвах досега. Но не можем да поверим на децата си вземането на такова важно решение като например за кого да се оженят.

— Права си. Ще трябва да го направим вместо тях.

Те се засмяха едновременно и Лилиан усети, че настроението ѝ леко се разведрява.

— Имам идея — каза Анабел. — Да отидем до кухнята и да погледнем в шкафа за храна. Обзалагам се, че е останало цариградско грозде от десерта. Да не споменаваме ягодилия сладкиш със сметана.

Лилиан вдигна глава и попи мокрия си нос с ръкава си.

— Наистина ли мислиш, че малко сладко ще ми се отрази добре?
Анабел се усмихна.

— Няма да навреди, нали?

Лилиан обмисли предложението.

— Да вървим — каза тя и позволи на приятелката си да я издърпа от пейката.

* * *

Утринното слънце хапеше през прозорците, когато прислужниците дръпнаха завесите на главния салон и ги завързаха с копринени шнурове. Дейзи тръгна към стаята за закуска, знаейки, че има малък шанс някой от гостите да се е събудил. Тя се беше опитала да спи колкото е възможно по-дълго, докато неспокойната енергия, протичаща през нея и търсеца изход, най-накрая я беше принудила да стане и да се облече.

Слугите се занимаваха да лъскат месинга и дървото, да постилат килими, да носят кофи и кошове с чаршафи. Отдалече се чуваше дрънченето на метални тенджери и звънът на чинии, докато в кухнята се приготвяше храната за закуска.

Вратата към частния кабинет на лорд Уестклиф беше отворена и Дейзи надникна вътре, докато минаваше. Беше красива стая, проста и пестеливо обзаведена с редица стъклописи по прозорците, които хвърляха дъга от светлина по застлания с килим под. Дейзи спря с усмивка, когато видя, че някой седи зад масивното бюро. Очертанията на тъмната му глава и широки рамене го идентифицираха като господин Хънт, който често използваше кабинета на Уестклиф, когато беше в Стоуни Крос.

— Добро утро... — започна тя, спирайки, когато той се обърна да я види.

Гърдите я пронизаха от възбуда, когато осъзна, че това не е господин Хънт, а Матю Суифт.

Той се надигна от стола и Дейзи произнесе стеснително:

— Не, моля ви, съжалявам, че ви прекъснах...

Гласът ѝ секна, когато тя забеляза, че той е някак различен. Носеше очила с тънки стоманени рамки.

Очила, на това лице със силни черти... а косата му беше разрошена, сякаш е дърпал разсеяно предните кичури. Всичко това, комбинирано с изобилието от мускули и мъжественост беше удивително... еротично.

— Откога ги носите? — успя да попита Дейзи.

— От преди една година. — Той се усмихна и свали очилата с една ръка. — Необходими са ми за четене. Прекалено много късни нощи взирание в договори и отчети.

— Те... те много ви приличат.

— Така ли? — Като продължаваше да се усмихва, Суифт поклати глава, сякаш не му бе хрумвало да се замисли за външността си. Той пъхна очилата в джоба на жилетката си и я попита тихо: — Как се чувствате? — Мина време, преди Дейзи да осъзнае, че говори за падането ѝ от каруцата.

— О, много добре, благодаря. — Той се взираше в нея по начина, по който винаги го правеше, концентрирано и твърдо. Това винаги я караше да се чувства неловко. Но точно сега погледът му не изглеждаше критичен. Всъщност, гледаше я сякаш тя бе единственото нещо на света, което заслужаваше да се гледа. Тя се засуети и взе да оправя полите на муселинената си рокля, розова, на цветчета.

— Рано сте станали — отбеляза Суифт.

— Обикновено съм ранобудна. Нямам представа защо някои хора остават да се излежават до толкова късно сутрин. В леглото няма какво толкова да правиш, освен да спиш. — Когато спря да говори, внезапно ѝ хрумна, че имаше и друго, което хората правеха в леглото, освен да спят, и тя се изчерви.

Слава богу, Суифт не ѝ се подигра, макар в угълчетата на устните му да се появи едва доловима усмивка. Изоставяйки рискованата тема за навиците за спане, той посочи към купчината документи зад него.

— Подготвям се за пътуване до Бристол скоро. Някои неща трябва да се уредят, преди да решим да разположим фабрика там.

— Лорд Уестклиф се е съгласил вие да ръководите проекта?

— Да. Макар да изглежда, че ще трябва да маневрирам около консултативната комисия.

— Зет ми може да бъде доста контролиращ — призна Дейзи. — Но след като види колко много може да се разчита на вас, сигурна съм, че ще отпусне значително юздите.

Той я погледна с любопитство.

— Това звучи почти като комплимент, мис Бауман.

Тя сви рамене със заучена безучастност.

— Каквито и недостатъци да имате, вашата надеждност е легендарна. Баща ми винаги е казвал, че човек може да сверява часовника си по вашето идване и тръгване.

В гласа му прозвуча сардонична нотка.

— Надежден. Това е описанието за интересен и вълнуващ субект.

Някога Дейзи би се съгласила със саркастичното изявление. Да се кажеше за някого, че е „надежден“ или „приятен“, беше все едно да го дамгосат. Но тя бе прекарала три сезона, наблюдавайки капризите на джентълмени, които бяха разпуснати, разсеяни или безотговорни. Надеждността беше чудесно качество за един мъж. Тя се запита защо никога не го е оценявала преди.

— Господин Суифт... — Дейзи се опита да звучи безгрижно, но не й се удаде особено. — Питам се нещо...

— Да? — Той отстъпи половин крачка назад, когато тя се приближи към него, сякаш съществуваше императив да се поддържа определена дистанция между тях.

Дейзи го погледна напрегнато.

— Тъй като няма вероятност вие и аз... този брак е вън от... питам се кога *наистина* планирате да се ожените?

Той изглеждаше объркан, после пребледня.

— Не мисля, че бракът е за мен.

— Изобщо?

— Изобщо.

— Защо не? — поиска да знае тя. — Защото цените прекалено много свободата си? Или се каните да станете фустогонец?

Суифт се засмя, звукът беше толкова топъл, че Дейзи го почувства като милувка на кадифе по гърба си.

— Не. Винаги съм смятал, че би било загуба на време да преследваш орди жени, когато една добра би била напълно достатъчна.

— Какво разбирате под „добра“ жена?

— Питате ме за какъв тип жена бих искал да се оженя? — Усмивката му се задържа върху устните малко по-дълго от обикновено, карайки косъмчетата на врата на Дейзи да настръхнат. — Предполагам, че бих разбрал, когато я срещна.

Като правеше усилие да изглежда безразлична, Дейзи отиде до прозорците със стъклописи. Тя повдигна ръка, загледана в мозайката от цветна светлина върху бледата си кожа.

— Мога да предскажа как ще изглежда. — Тя продължи да стои с гръб към Суифт. — Със сигурност по-висока от мен.

— Повечето жени са по-високи от вас — посочи той.

— Освен това изискана и оправна — продължи Дейзи. — Не някоя мечтателка. Умът ѝ ще е съсредоточен върху практични неща и ще ръководи прислугата перфектно, също така никога няма да бъде надхитряна от продавача на риба, купувайки развалена треска.

— Дори да са ми минавали някога мисли за брак — каза Суифт, — вие току-що ми ги избихте напълно от главата.

— Няма да ви е трудно да я намерите — продължи Дейзи, звучейки още по-печално, отколкото ѝ се искаше. — Има стотици такива в Манхатънвил. Може би дори хиляди.

— Какво ви кара да сте толкова сигурна, че бих искал конвенционална съпруга?

Нервите ѝ изтръпнаха, когато го усети да се приближава към нея изотзад.

— Защото сте като баща ми — каза тя.

— Не напълно.

— А ако се ожените за някоя различна от жената, която току-що описах, накрая ще започнете да мислите за нея като за... паразит.

Лекият натиск на ръцете на Суифт се затвори върху раменете ѝ. Той обърна Дейзи с лице към себе си. Сините му очи бяха топли, когато потърси нейните, и тя имаше смущаващото подозрение, че той чете мислите ѝ прекалено точно.

— Предпочитам да мисля — произнесе той бавно, — че никога няма да съм толкова жесток. Или да се държа така идиотски. — Погледът му падна върху голата кожа на гърдите ѝ. С върховна нежност той прокара палци по ключицата ѝ, докато ръцете ѝ настръхнаха под бухнатите ръкави. — Всичко, което бих искал от една

съпруга — прошепна той, — е тя да изпитва към мен обич. Да е щастлива, когато ме види в края на деня.

Дъхът ѝ се учести под докосването на неговите пръсти.

— Това не е чак толкова много.

— Не е ли?

Върховете на пръстите му бяха достигнали до основата на шията ѝ и тя преглътна с усилие. Той примигна и отмести ръцете си изведнъж, явно не знаейки какво да прави с тях, след което ги пъкна в джобовете на самото си.

Но въпреки това не се отдръпна. Дейзи се запита дали е усетил същото неустойимо привличане, което и тя, смущаваща нужда, която можеше да бъде укротена само от още по-голяма близост.

Прочиствайки гърлото си делово, Дейзи изправи гръб и се изпъна в целия си ръст от метър и петдесет и пет.

— Господин Суифт?

— Да, мис Бауман?

— Искам да ви помоля за една услуга.

Погледът му се изостри.

— Каква е тя?

— Когато кажете на баща ми окончателно, че няма да се ожените за мен, той ще бъде... разочарован. Знаете го какъв е.

— Да, знам — каза Суифт сухо. Всеки, познаващ Томас Бауман, знаеше добре, че разочарованието беше кратка спирка по пътя към дълбоко възмущение.

— Боя се, че това ще доведе до неприятни последици за мен. Татко вече и без това е недоволен, че не съм си намерила съпруг. Ако предположи, че умишлено съм направила нещо, за да осуетя неговите планове за вас и... ами, това ще усложни... положението ми.

— Разбирам. — Суифт познаваше баща ѝ може би дори по-добре, отколкото самата Дейзи. — Няма да му кажа нищо — каза той тихо. — И ще сторя, каквото мога, за да направя нещата по-лесни за вас. Отивам в Бристол за два, най-много три дни. Ландриндън и останалите мъже... те не са идиоти, знаят чудесно защо са поканени тук, и не биха дошли, ако не се интересуваха. Така че няма да мине много време, преди да получите предложението от някой от тях.

Дейзи би трябвало да оцени неговото нетърпение да я предаде в ръцете на друг мъж. Вместо това ентузиазмът му я раздразни.

А когато някой беше раздразнен като оса, проявяваше склонност да жили.

— Оценявам това — каза тя. — Благодаря ви. Бяхте много услужлив, господин Суифт. Особено, осигурявайки ми толкова необходимия ми опит. Следващият път, когато целувам мъж... лорд Ландриндън, например... ще знам много повече за това какво да правя.

Дейзи се изпълни с отмъстително задоволство, когато видя начина, по който устата му се присвива.

— Пак заповядайте — изръмжа той.

Забелязвайки, че ръцете му са полувдигнати, сякаш се кани да я удуши или да я разтърси, Дейзи му отправи най-слънчевата си усмивка и излезе.

* * *

С напредването на деня утринната светлина бе задушена в облаци, които се развиха в голям сив килим по небето. Заваля дъжд, който превърна непавираните улици в тиня, напоявайки тучните ливади и блата, и карайки хора и животни да изтичат на завет.

Такъв беше Хемпшир през пролетта, лукав и променлив, правеше си шеги с доверчивите. Ако човек излезе с чадър във влажна сутрин, Хемпшир ще го облее с щедро слънце. Ако излезе да се разхожда без чадър, небето със сигурност ще се продъни от дъжд.

Гостите се събираха в различни непрекъснато променящи се групички... някои в музикалната стая, други в билиардната, трети в салона за игри и чай, или любителски пиеси. Много дами се отдадоха на бродериите си или на плетене на дантела, докато джентълмените четяха, говореха и пиеха в библиотеката. Никой от разговорите не избегна поне незначителна дискусия за това кога може да спре бурята.

Дейзи обикновено обичаше дъждовните дни. Да се свие близо до някоя камина с книга беше най-голямото удоволствие, което можеше да си представи. Но тя още не беше излязла от раздразненото си настроение, в което написаната дума беше изгубила магията си. Тя бродеше от стая в стая, дискретно наблюдавайки заниманията на гостите.

Тя спря до прага на билиардната и загледа как джентълмените обикалят лениво около масата с питиета и стикове за билиард в ръка. Тракането на топките от слонова кост добавяше аритмичен полутон към жуженето от мъжките разговори. Вниманието ѝ беше привлечено от вида на Матю Суифт по риза, наведен над масата, готов да изпълни перфектен удар.

Ръцете му бяха пъргави върху стика, сините му очи се присвиха, когато се фокусира върху разположението на топките върху масата. Онези вечно непокорни кичури коса бяха паднали върху челото му отново и на Дейзи ѝ се прииска да ги прибере назад. Когато Суифт бутна една топка в една странична дупка, се чу ръкопляскане, нисък смях и няколко монети смениха притежателите си. Изправяйки се, Суифт хвърли една от своите неуловими усмивки и направи бележка на опонента си, който се оказа лорд Уестклиф.

Уестклиф се засмя на коментара и заобиколи масата, стиснал незапалена пура между зъбите си, докато обмисляше опциите. Атмосферата на отморяващо мъжко забавление в стаята се усещаше ясно.

Озовал се от другата страна на масата, графът забеляза Дейзи до касата на вратата. Намигна ѝ. Тя се дръпна назад като костенурка, която се прибира в черупката си. Беше смешно от нейна страна да се мотае из къщата, опитвайки се да открадне някой поглед към Матю Суифт.

Като се намръщи на себе си, Дейзи се отдалечи от билиардната зала и тръгна към главния коридор и голямото стълбище. Тръгна по стъпалата нагоре, без да спира, докато стигна до салона Марсдън.

Анабел и Еви бяха с Лилиан, която беше полуизлегната на канапето. Лицето ѝ беше бледо и напрегнато, челото — набраздено с тънки бръчки. Слабите ѝ ръце лежаха върху издутината на корема ѝ.

— Двайсет минути — каза Еви, погледът ѝ беше фиксиран върху часовника на полицата над камината.

— Още не са на равни интервали — отбеляза Анабел. Тя среса косата на Лилиан и я плете, пръстите ѝ сновяха ловко в тежките черни къдрици.

— Какво не е на равни интервали? — попита Дейзи с пресилена веселост, като прекрачи прага. — И защо гледате часов... — Тя

пребледня, когато изведнъж разбра. — Боже мили. Да не би да имаш родилни болки, Лилиан?

Сестра ѝ поклати глава, изглеждаше обърквана.

— Не съвсем. Усещам само някакво стягане на корема. Започна след обяд, след това се появи отново час по-късно, после половин час по-късно, а сега е на двайсет минути.

— Уестклиф знае ли? — попита Дейзи. — Да отида ли да му кажа?

— *Не!* — извикаха трите жени в един глас.

— Не е нужно да го тревожим все още — добави Лилиан смутено. — Да оставим Уестклиф да се забавлява следобеда с приятелите си. Щом разбере, ще дотърчи, ще започне да раздава команди и никой вече няма да има спокойствие. Особено аз.

— Ами майка? Да я доведа ли? — Дейзи трябваше да попита, макар да бе сигурна за отговора. Мерседес не беше от хората, които действаха успокоително, и въпреки че бе родила пет деца, тя се гнусеше само при споменаването на някоя телесна функция.

— И без това ме боли достатъчно — каза сухо Лилиан. — Не, още не казвай на майка нищо. Ще се чувства задължена да седи тук с мен за пред хората, а това ще ме изнерви адски. Точно сега единственото, от което се нуждая, сте вие трите.

Въпреки сардоничния ѝ тон, тя се пресегна за ръката на Дейзи и я стисна здраво. Раждането беше плашеща работа, особено за първи път, и Лилиан не беше изключение.

— Анабел казва, че това може да се случва от време на време в продължение на дни — каза тя на Дейзи, като кривеше очи комично. — Което означава, че може да не съм толкова добросърдечна, колкото обикновено.

— Всичко е наред, скъпа. Ако трябва, навикай ни се. — Като задържа ръката на Лилиан, Дейзи седна на покрития с килим под в краката ѝ.

Стаята беше тиха, с изключение на тиктакането на часовника над камината и прокарването на четката през косата на Лилиан. В сплетените ръце на сестрите пулсът им се смеси в силно туптене. Дейзи не беше сигурна дали дава спокойствие на сестра си, или получава от нея. Времето за раждане беше настъпило и Дейзи се

страхуваше за нея, за болката, за възможни усложнения, и заради факта, че животът никога след това няма да бъде същият.

Тя погледна Еви, която ѝ се усмихна, и Анабел, чието лице беше успокояващо невъзмутимо. Те щяха да си помагат една на друга през всички изпитания, радости и страхове в живота си, помисли си Дейзи, и внезапно бе изпълнена с любов към всички тях.

— Не искам да живея далеч от вас — каза тя. — Искам ние четирите да бъдем винаги заедно. Не мога да понеса да изгубя някоя от вас.

Тя усети обутите в чехли крака на Анабел да я побутват нежно.

— Дейзи... никога не можеш да изгубиш истински приятел.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато следобедът се изниза и премина в ранна вечер, бурята ескалира отвъд обичайното пролетно буйство в истински щурм. Носещият дъжд вятър блъскаше прозорците и връхлиташе подрязания жив плет и дървета, докато светкавици раздираха небето. Четирите приятелки стояха в салона Марсдън, пресмятаха времето между контракциите на Лилиан, докато интервалите между тях станаха на всеки десет минути. Лилиан беше разтревожена, въпреки че се опитваше да го скрие. Дейзи предположи, че на сестра ѝ е трудно да капитулира пред неизбежното събитие, което вземаше контрол над тялото ѝ.

— Сигурно не ти е удобно на канапето — каза накрая Анабел, като дръпна Лилиан нагоре. — Хайде, скъпа. Време е да легнеш.

— Да отида ли... — започна Дейзи, мислейки, че Уестклиф най-после трябва да бъде уведомен.

— Да, така мисля — кимна Анабел.

Облекчена от перспективата да върши нещо, вместо да седи безпомощно, Дейзи попита:

— И после какво? Нужни ли са ни чаршафи? Хавлиени кърпи?

— Да, да — потвърди Анабел през рамо, обвиняйки уверена ръка около гърба на Лилиан. — И ножица също така, както и бутилка гореща вода. Кажи на икономката да изпрати валерианово масло и чай от изсушен майчин лист и овчарска торбичка.

Докато другите помагаха на Лилиан да отиде до спалнята, Дейзи забърза надолу по стълбището. Тя отиде до билиардната зала, но я завари празна, после изтича до библиотеката и един от главните салони. Уестклиф не се виждаше никъде. Потискайки нетърпението си, Дейзи се насили да мине спокойно покрай гостите в коридора и се насочи към кабинета на Уестклиф. За нейно облекчение той беше там с баща ѝ, господин Хънт и Матю Суифт. Мъжете бяха погълнати от интересен разговор, който включваше фрази като „недостатъчна мрежа за дистрибуция“ и „печалба от една производствена единица“.

Осъзнавайки присъствието ѝ до вратата, мъжете вдигнаха очи. Уестклиф стана от полуседналата си позиция на бюрото.

— Господарю — каза Дейзи, — дали мога да разменя няколко думи с вас?

Макар да говореше спокойно, нещо в изражението ѝ трябва да го беше разтревожило. Той не губи и секунда и отиде при нея.

— Да, Дейзи?

— Отнася се до сестра ми — прошепна тя. — Изглежда раждането започна.

Тя никога не бе виждала графа толкова слисан.

— Прекалено рано е — каза той.

— Очевидно бебето не мисли така.

— Но... това не е по план. — Графът изглеждаше дълбоко разстроен, че детето му би пропуснало да се консултира с календара, преди да дойде на бял свят.

— Не е задължително — отвърна Дейзи. — Възможно е докторът да е сбъркал датата на раждане. Все пак е въпрос на предположения.

Уестклиф се намръщи.

— Очаквах много по-голяма точност от тази! Почти с цял месец е по-рано от планираното... — Хрумна му нова мисъл и той пребледня. — Недоносено ли е бебето?

Въпреки че самата Дейзи имаше своите тайни страхове за това, тя поклати веднага глава:

— На някои жени им личи много повече, отколкото на други. А сестра ми е много слаба. Сигурна съм, че бебето е добре. — Тя му се усмихна окуражително. — Лилиан има болки през последните четирипет часа, а сега станаха на десет минути, което според Анабел...

— Тя ражда от часове, а никой не ми е казал? — извика побеснял Уестклиф.

— Ами, технически погледнато това не е раждане, докато интервалите между контракциите не станат равни, а тя каза, че не искала да ви безпокои, докато...

Уестклиф пусна една ругатня, което шокира Дейзи. Той се обърна да размаха заповеднически, но несигурен пръст към Саймън Хънт.

— Доктор — излая той и хукна.

Саймън Хънт не изглеждаше изненадан от първичната реакция на Уестклиф.

— Горкичкият — каза той със слаба усмивка, пресягайки се над бюрото да върне една писалка обратно на поставката ѝ.

— Защо ви нарече „доктор“? — попита Томас Бауман, все още под въздействието на следобедната чашка бренди.

— Сигурен съм, че иска от мен да *изпратя* да повикат доктор — отвърна Хънт. — Което възнамерявам да сторя веднага.

За съжаление, срещнаха трудности при довеждането на доктора, достопочтен старец, който живееше в селото. Слугата, изпратен да го доведе, се върна със злочестото съобщение, че докато е съпровождал доктора до чакащата карета на Уестклиф, старецът се е наранил.

— Как? — поиска да знае Уестклиф, който бе излязъл от спалнята, за да чуе новините от слугата. Малка групичка от хора, включваща Дейзи, Еви, Сейнт Винсът, господин Хънт и господин Суифт, чакаха в коридора. Анабел беше вътре с Лилиан.

— Милорд — каза с разкаяние слугата на Уестклиф, — докторът се подхлъзна на един мокър камък и падна на земята, преди да успее да го хвана. Кракът му е контузен. Той казва, че не вярва да е счупен, но така или иначе, не може да дойде да помага на лейди Уестклиф.

В тъмните очи на графа просветна див пламък.

— Защо не си държал ръката на доктора? За бога, той е изкопаемо! Очевидно е, че не може да му се вярва, че ще върви сам по мокър паваж.

— Щом е толкова немощен — намеси се логично Саймън Хънт, — как тогава се предполага, че тази реликва ще е от полза на лейди Уестклиф?

Графът се намръщи.

— Докторът е наясно с раждането повече от всички между Стоуни Крос и Портсмут. Изражда е поколения Марсдън.

— При тази скорост — каза лорд Сейнт Винсът, — последният потомък на Марсдън ще се появи на бял свят сам. — Той се обърна към слугата. — Освен ако докторът има някакви предложения от кого да бъде заместен.

— Да, милорд — каза неловко слугата. — Той ми каза, че в селото има една акушерка.

— Тогава иди и я доведи веднага — излая Уестклиф.

— Вече опитах, милорд. Но... тя е малко... подпийнала.

Уестклиф се намръщи.

— Независимо от това я доведи. В момента и аз изпитвам непреодолимо желание да обърна една-две чаши вино.

— Ъ-ъ-ъ... милорд... всъщност тя е *повече* от подпийнала.

Графът го изгледа невярващо.

— По дяволите, колко е пиана?

— Мисли си, че е кралица. Развика ми се, че съм настъпил шлейфа ѝ.

Настъпи кратка тишина, докато групата смели информацията.

— Ще убия някого — произнесе графът, без да се обръща конкретно към някого, но викът на Лилиан откъм спалнята го накара да побледнее.

— Маркърс!

— Идвам — извика Уестклиф и се обърна да изгледа слугата заплашително. — Намери някого — изстреля той. — Доктор. Акушерка. Проклетата долнопробна гадателка. *Просто доведи... някого... веднага!*

Когато Уестклиф изчезна в спалнята, въздухът сякаш потрепери и запуши след него като последица от удар на мълния. От небето навън отекна силен тътен, от който полилеите изтракаха и подът потрепери.

Слугата беше на път да се разплаче.

— Десет години в служба на господаря, а сега ще ме уволни...

— Върни се при доктора — каза Саймън Хънт — и разбери дали кракът му не е по-добре. Ако не е, попитай го дали няма някой чирак или ученик... който може да го замести. Междувременно аз ще отида с коня до съседното село да потърся някого.

Матю Суифт, който беше мълчал до този момент, попита тихо:

— По кой път ще поемете?

— На изток — отвърна Хънт.

— Тогава аз ще тръгна на запад.

Дейзи се взря в Суифт с изненада и благодарност. Бурята щеше да затрудни изпълнението на задачата, да не споменаваме, че щеше да го направи неудобно. Фактът, че той искаше да я поеме заради Лилиан, която не беше крила неприязънта си към него, го издигна с няколко степени нагоре в очите на Дейзи.

Лорд Сейнт Винсът каза сухо:

— Предполагам, че за мен остава да се отправя на юг. Тя би трябвало да роди бебето по време на потоп с такива библейски размери.

— Може би предпочиташ да останеш с Уестклиф? — попита Саймън Хънт със сардоничен тон.

Сейнт Винсът му хвърли поглед, изпълнен със сдържана веселост.

— Отивам да си взема шапката.

* * *

Минаха два часа след тръгването на мъжете, докато раждането на Лилиан продължаваше. Болките се усилиха толкова, че я оставяха без дъх. Тя стискаше ръката на съпруга си със съкрушителна сила, която той сякаш не усещаше изобщо. Беше търпелив и успокояващ, бършеше лицето ѝ с влажна кърпа, даваше ѝ да отпива от билковата отвара, разтриваше гърба и краката ѝ, за да ѝ помогне да се отпусне.

Анабел се прояви като толкова компетентна, че Дейзи се съмняваше, че акушерка би се справила по-добре. Тя слагаше бутилката с гореща вода на гърба на Лилиан и върху стомаха ѝ и ѝ говореше по време на болките, напомняше ѝ, че щом тя, Анабел, е успяла да мине през това, значи и Лилиан ще може.

След всяка силна контракция Лилиан трепереше.

Анабел държеше здраво ръката ѝ.

— Не трябва да си толкова тиха, скъпа. Викай или ругай, ако това ти помага.

Лилиан поклати леко глава.

— Нямам енергия да викам. Имам повече сила, ако я сдържам.

— При мен беше по същия начин. Макар че те предупреждавам, хората няма да ти съчувстват много, ако го понасяш стоически.

— Не искам съчувствие — каза Лилиан, затваряйки очи, когато започна нова контракция. — Искам само... това да *свърши*.

Гледайки опънатото лице на Уестклиф, Дейзи си помисли, че независимо дали Лилиан иска съчувствие, или не, съпругът ѝ беше преизпълнен с такова.

— От теб не се очаква да си тук — каза му Лилиан, когато контракцията премина. Тя стискаше ръката му, сякаш беше спасително въже. — Очаква се да си долу, да крачиш напред-назад и да пиеш.

— Господи боже, жено — промърмори Уестклиф, като попи потното ѝ лице със суха кърпа, — аз съм този, който ти причини това. И няма да те оставя да посрещнеш последиците сама.

Това предизвика слаба усмивка върху пресъхналите устни на Лилиан.

На вратата се почука бързо и силно и Дейзи изтича да отвори. Открехвайки я с няколко сантиметра, тя видя Матю Суифт, прогизнал и изкалян, да диша задъхано. Испита облекчение.

— Слава богу — възкликна тя. — Досега никой не се е върнал. Намерихте ли някого?

— И да, и не.

Опитът бе научил Дейзи, че когато отговорът е „и да, и не“, резултатът рядко е този, който човек е искал.

— Какво искате да кажете?

— Човекът всеки момент ще се качи горе... сега се мие. Пътищата са разкаляни... направо като тресавища... адски гръмотевици... беше чудо, че конят не побягна и не си счупи крак. — Суифт свали шапката си и избърса чело с ръкав, оставяйки мръсни ивици по лицето си.

— Но все пак намерихте доктор? — притисна го Дейзи, като извади чиста кърпа от една кошница до вратата и му я подаде.

— Не. Съседите казаха, че докторът заминал за Брайтън за две седмици.

— Ами акушерка...

— Заета е — отвърна кратко Суифт. — Помагаше на други две жени в селото, които раждаха, докато говорехме. Тя каза, че това понякога се случвало по време на силна буря... нещо във въздуха го предизвиквало.

Дейзи го погледна объркано.

— Тогава кого сте довели?

Отстрани на Суифт се появи плешив мъж с меки кафяви очи. Той беше мокър и чист... по-чист от Суифт, във всеки случай — и прилично изглеждащ.

— Добър вече, госпожице — поздрави непознатият стеснително.

— Името му е Мерит — каза Суифт на Дейзи. — Той е ветеринар.

— К-какво?!

Въпреки че вратата беше почти затворена, разговорът можеше да бъде чул от хората в стаята. Откъм леглото се чу резкият глас на Лилиан.

— Довели сте ми *конски доктор*?!

— Препоръчаха го силно — каза Суифт.

Тъй като Лилиан бе покрита с чаршафите, Дейзи отвори вратата по-широко, за да ѝ позволи да види мъжа.

— Какъв опит имате? — поиска да знае Лилиан.

— Вчера изродих кутретата на един булдог. А преди това...

— Напълно достатъчно — каза Уестклиф прибързано, когато Лилиан стисна ръката му при започването на пореден спазъм. — Влезте.

Дейзи пропусна мъжа в стаята, а тя излезе навън с друга чиста кърпа.

— Бих отишъл в друго село — каза Суифт, в гласа му прозвуча извинителна нотка. — Не знам дали Мерит ще е от полза. Но мочурищата и реките са прелели и пътищата са непроходими. А не исках да се връщам без помощ. — Той затвори очи за миг, лицето му беше измъчено, и тя осъзна колко изтощителна е била ездата през бурята.

Човек, на когото може да се разчита, помисли си Дейзи. Като навнi ъгълчето на една хавлиена кърпа около пръстите си, тя избърса калта от лицето му и попи дъждовните капки, хванати в едnodневната му брада. Тъмните косъмчета на челюстта му я очароваха. Прииска ѝ се да прокара пръсти по тях.

Суифт стоеше неподвижно, той наведе глава, за да ѝ е по-лесно да стига до него.

— Надявам се другите да имат повече успех от мен в намирането на доктор.

— Може да не успеят да го направят навреме — отвърна Дейзи. — Нещата прогресираха бързо в последния час.

Той дръпна главата си назад, сякаш нежните ѝ потупвания с кърпата по лицето му го дразнеха.

— Няма ли да се върнете там?

Дейзи поклати глава.

— Присъствието ми ще дойде в повече, както се казва. Лилиан не обича да бъде заобиколена от прекомерно много хора, а Анабел е далеч по-способна да ѝ помогне, отколкото аз. Но ще чакам наблизко, в случай че... в случай, че тя ме повика.

Вземайки кърпата от нея, Суифт избърса главата си отзад, където дъждът бе проникнал в гъстата му коса и я беше направил черна и лъскава като тюленова кожа.

— Ще се върна скоро — каза той. — Ще се измия и ще се преоблека в сухи дрехи.

— Родителите ми и лейди Сейнт Винсът чакат в салона Марсдън — каза Дейзи. — Можете да стоите с тях... далеч по-удобно е, отколкото да чакате тук.

Но когато Суифт се върна, той не отиде в салона. Отиде при Дейзи.

Тя седеше в коридора, облежната на стената. Потънала в мислите си, не забеляза неговото появяване, докато той не се изправи до нея. Облечен в чисти дрехи, с все още мокра коса, той стоеше и я гледаше.

— Може ли?

Дейзи не беше сигурна какво я пита, но се улови, че независимо от това кима. Суифт се отпусна на пода и седна по турски като нея. Никога не ѝ се беше случвало да седи така с джентълмен, и определено никога не бе очаквала да го направи с Матю Суифт. Той услужливо ѝ подаде малка чашка, пълна с гъста, сливово-червена течност.

Поемайки я с изненада, Дейзи я поднесе към носа си и вдъхна предпазливо.

— Мадейра — каза тя с усмивка. — Благодаря. Въпреки че празнуването е малко преждевременно, тъй като бебето още не се е родило.

— Това не е за празнуване. А да ви помогне да се отпуснете.

— Откъде знаете кое е любимото ми вино? — попита тя.

Той сви рамене.

— Щастлива случайност.

Но тя някак си знаеше, че не е щастлива случайност.

Разговорите между тях бяха малко, повече беше странното, съучастническо мълчание.

— Колко е часът? — питаше Дейзи от време на време и той изваждаше часовника си.

Заинтригувана от подрънкването в джоба на самото му, Дейзи поиска да види какво има вътре.

— Ще бъдете разочарована — каза Суифт, когато извади колекцията от предмети. Той ги изсипа в скута ѝ, а Дейзи се зае да ги сортира.

— По-лош сте от порче — рече тя с усмивка. Имаше сгъваемо ножче и влакно за въдица, няколко дребни монети, почти изписан молив, чифт очила, малка кутийка сапун — от тези на Бауман, разбира се — и сгънато листче восъчна хартия, съдържащо прах от върбова кора. Стиснала хартиятката между палеца и показалеца си, Дейзи попита: — Главоболие ли имате, господин Суифт?

— Не. Но баща ви има, когато получи лоши новини. А обикновено аз съм този, който му ги носи.

Дейзи се засмя и вдигна малка сребърна кутийка с кибритени клечки от скута си.

— А защо кибритени клечки? Мислех, че не пушите.

— Човек не знае кога ще има нужда от огън.

Дейзи взе едно пакетче с топлийки и повдигна вежди въпросително.

— Използвам ги да прикрепвам документи — обясни той. — Но са полезни и в други случаи.

Тя пусна една дразнеща нотка в гласа си:

— Има ли *изобщо* някакъв непредвиден случай, за който да не сте подготвени, господин Суифт?

— Мис Бауман, ако имах достатъчно джобове, можех да спася света.

Именно начинът, по който го произнесе, с изпълнена с копнеж арогантност, предназначена да я развесели, срина защитата на Дейзи. Тя се засмя и усети топлина, макар да осъзнаваше, че това, че го харесва, нямаше да подобри ни най-малко нейното положение. Наведена над скута си, тя изследва една шепа миниатюрни картички, свързани с конец.

— Казаха ми да нося бизнес картички и визитни картички в Англия — каза Суифт. — Макар да не съм сигурен каква точно е разликата.

— Не трябва никога да оставяте бизнес картичка, когато посещавате англичанин — посъветва го Дейзи. — Тук това се смята за лош стил — намеква, че се опитвате да събирате пари за нещо.

— Обикновено го правя.

Дейзи се усмихна. Тя откри друг интригуващ предмет и го вдигна, за да го разгледа.

Копче.

Челото ѝ се набръчка, докато гледаше копчето, върху което бе гравирана вятърна мелница. Задната му част съдържаше малък кичур черна коса зад тънко стъкло, притиснато с медна скоба.

Суифт пребледня и понечи да го вземе, но Дейзи го дръпна и го стисна.

Пулсът ѝ се ускори.

— Виждала съм го преди — каза тя. — Беше част от серия. Майка ми беше направила жилетка за татко с пет копчета. Върху едното беше гравирана вятърна мелница, имаше едно с дърво, върху трето имаше гравирани мост... майка взе кичурче от косата на братята и сестра ми и го сложи в отделно копче. Спомням си как отрязва от косата ми отзад, където нямаше да се вижда.

Без да я гледа, Суифт започна да събира разхвърляните дреболии и да ги връща в джоба си.

Дейзи напразно чакаше обяснение. Най-после тя не издържа, пресегна се и го хвана за ръкава. Ръката му застина и той се взря в пръстите ѝ, стискащи плата на сакото му.

— Как го взехте? — прошепна тя.

Суифт мълча толкова дълго, че тя си помисли, че може да не отговори.

Накрая той заговори с такава горчивина, че това направо ѝ късаше сърцето.

— Баща ви беше облякъл жилетката в офиса. Всички много я харесваха. Но късно същия ден той беше ядосан и докато хвърляше една мастилница, разля мастило върху себе си. Жилетката беше съсипана. Вместо да дава обяснения на майка ви, той ми даде жилетката и ми каза да се отърва от нея.

— Но сте задържали едно копче. — Дробовете ѝ се разшириха в гръдния кош и сърцето ѝ започна да бие трескаво. — Вятърната

мелница. С моята коса. Носили сте... носили сте кичур от косата ми през всичките тези години?

Поредна дълга тишина. Дейзи нямаше представа как и дали изобщо Суифт ще отговори, защото моментът бе нарушен от гласа на Анабел в коридора:

— Дей-й-зи-и-и!

Без да изпуска копчето, Дейзи скочи на крака. Суифт се изправи с едно плавно движение, подкрепяйки я, след това стисна китката ѝ. Той вдигна свободната си ръка под нейната и я погледна със загадъчен поглед.

Искаше си копчето обратно, осъзна тя, и се засмя невярващо.

— Мое е — възрази тя. Не защото искаше проклетото копче, а защото ѝ беше странно да осъзнае, че той е държал тази миниатюрна част от нея години наред. Беше леко уплашена какво трябва да означава това.

Суифт не помръдна, нито заговори, само чакаше с упорито търпение, докато Дейзи разтвори пръстите си и остави копчето да падне в дланта му. Той прибра дрънкулката като крадлива сврака и едва тогава я пусна.

Смутена, Дейзи забърза към стаята на сестра си. Когато чу звука от бебешки плач, дъхът ѝ спря от тревожна радост. Беше само на метри от вратата на сестра си, а въпреки това звучеше като на мили.

Анабел я посрещна на прага, изглеждаше напрегната и изморена, но с лъчезарна усмивка на лицето. В ръцете си държеше малко вързопче с пелени. Дейзи притисна пръсти към устата си и поклати леко глава, смеейки се, докато очите я смъдяха от сълзи.

— О, боже — каза тя, вперила очи в червеното личице на бебето, ясните тъмни очи, кичурчетата черна коса.

— Кажы здравей на племенницата си — каза Анабел и ѝ подаде бебето.

Дейзи го пое внимателно, изненадана колко е леко.

— Сестра ми...

— Лилиан е добре — отвърна веднага Анабел. — Справи се великолепно.

Като гукаше на бебето, Дейзи влезе в стаята. Лилиан беше облежната на купчина възглавници, беше със затворени очи. Изглеждаше съвсем малка в огромното легло, косата ѝ беше сплетена

на две плитки като на малко момиченце. Уестклиф беше от едната ѝ страна, изглеждаше така, сякаш току-що е спечелил сам битката при Ватерлоо.

Ветеринарят беше на умивалника, сапунисваше ръцете си. Той хвърли на Дейзи дружелюбна усмивка и тя му се усмихна в отговор.

— Поздравления, господин Мерит — каза тя. — Изглежда сте добавили нова специалност към репертоара си.

Лилиан се размърда при звука от гласа ѝ.

— Дейзи?

Дейзи се приближи с бебето в ръце.

— О, Лилиан, тя е най-красивото нещо, което съм виждала някога.

Сестра ѝ се усмихна сънливо.

— И аз мисля така. Би ли... — Тя прекъсна, за да се прозее. — Би ли я показала на майка и татко?

— Да, разбира се. Как е името ѝ?

— Мерит.

— Кръстили сте я на ветеринаря?

— Той ни помогна много — отвърна Лилиан. — И Уестклиф каза, че мога да го направя.

Графът подпъхна по-стегнато завивките около тялото на съпругата си и я целуна по челото.

— Все пак не е наследник — прошепна му Лилиан и върху устните ѝ се появи усмивка. — Предполагам, че ще трябва да си имаме още едно.

— Не, няма — отвърна дрезгаво Уестклиф. — Не искам да преживявам отново такова нещо.

Развеселена, Дейзи погледна малката Мерит, която спеше в ръцете ѝ.

— Ще я покажа на останалите — каза тя тихо.

Но когато излезе в коридора, бе изненадана, че го намира празен. Матю Суифт го нямаше.

* * *

Когато се събуди на следващата сутрин, Дейзи научи с облекчение, че господин Хънт и лорд Сейнт Винсът са се върнали благополучно в Стоуни Крос парк. Сейнт Винсът беше установил, че южният път е непроходим, но господин Хънт бе извадил по-голям късмет. Той беше намерил доктор в едно съседно село, но мъжът отказвал да язди в опасната буря. Очевидно Хънт се беше държал достатъчно грубиянски, за да го принуди да дойде все пак. След като пристигнаха в къщата в Стоуни Крос, докторът прегледа Лилиан и Мерит и обяви, че са в отлично състояние. Според преценката му бебето беше малко, но перфектно оформено, с добре развити бели дробове.

Гостите в къщата научиха новината за раждането и само неколцина промърмориха съжаления за пола на бебето. Но виждайки лицето на Уестклиф, когато донесе новородената си дъщеря, и чувайки прошепнатите му обещания, че ще купи понита, замъци и цяло кралство за нея, Дейзи знаеше, че той нямаше да е по-щастлив, ако Мерит беше момче.

По време на закуската с Еви, Дейзи изпитваше най-странни емоции. Освен радостта, че племенницата ѝ се е родила и сестра ѝ е добре, тя се чувстваше... нервна. Не на себе си. Горяща от нетърпение.

И всичко това заради Матю Суифт.

Беше благодарна, че още не го е виждала днес. След откритието, което беше направила снощи, не беше сигурна как да се държи с него.

— Еви — каза ѝ тя поверително, — има нещо, за което искам да говоря с теб. Ще излезеш ли в градината с мен? — Сега, когато бурята бе отминала, от небето се стичаше слаба сивкава светлина.

— Разбира се. Макар че навън е доста кално...

— Ще се разхождаме по павираните пътеки. Но трябва да сме навън. Прекалено лично е, за да го обсъждаме вътре.

Очите на Еви се разшириха и тя изпи чая си толкова бързо, че сигурно си беше изгорила езика.

Градината беше опустошена от бурята, навсякъде се виждаха листа и зелени пъпки, вейки и клони лежаха по обикновено безукорните алеи. Но въздухът ухаеше на мокра пръст и на окъпани от дъжд цветя. Вдъхвайки дълбоко свежия мирис, двете приятелки тръгнаха по покритата с чакъл алея. Бяха завързали наметнатите върху

раменете и ръцете си шалове, докато бризът ги връхлиташе с нетърпеливостта на дете, карайки ги да забързат крачка.

Дейзи не бе предполагала какво безкрайно облекчение е да се разтовари пред Еви. Тя ѝ каза всичко, което бе станало между нея и Матю Суифт, включително целувката, завършвайки с откриването на копчето, което той носеше в джоба си. Еви бе най-добрият слушател от всички, които Дейзи познаваше, може би защото се бореше със заекването си.

— Не знам какво да мисля — завърши Дейзи тъжно. — Не знам как да се чувствам. И не знам защо господин Суифт сега изглежда различен от преди, нито защо съм толкова привлечена от него. Беше толкова по-лесно да го мразя. Но снощи, когато видях проклетото копче...

— Дотогава никога не ти е хрумвало, че той всъщност може да има чувства към теб — прошепна Еви.

— Да.

— Дейзи... възможно ли е действията му да са пресметнати? Да те лъже и копчето в джоба му да е своего р-рода тактика?

— Не. Само ако беше видяла лицето му. Той отчаяно се опитваше да не ми позволи да разбера какво е това. О, Еви... — Дейзи подритна мрачно едно камъче. — Имам ужасното подозрение, че Матю Суифт може да се окаже всичко, което някога съм искала в един мъж.

— Но ако се омъжиш за него, той ще те върне обратно в Ню Йорк — каза Еви.

— Да, рано или късно... а аз *не мога*. Не искам да живея далеч от сестра ми и от всички вас. Освен това обичам Англия — тук съм много повече себе си, отколкото някога съм била в Ню Йорк.

Еви се замисли над проблема.

— Ами ако господин Суифт поиска да о-остане тук за постоянно?

— Няма. Възможностите са далеч по-големи в Ню Йорк... а ако остане тук, винаги ще е в неизгодна позиция, щом не е благородник.

— Но ако все пак е склонен да опита... — притисна я Еви.

— Няма да мога да бъда съпругата, от която ще се нуждае.

— Двамата с него трябва да проведете един откровен разговор — каза Еви решително. — Господин Суифт е зрял и интелигентен мъж —

със сигурност не би очаквал от теб да се превърнеш в нещо, което не си.

— Все пак се съмнявам — промърмори мрачно Дейзи. — Той даде ясно да се разбере, че не желае да се ожени за мен при никакви обстоятелства. Това са точните му думи.

— Против теб конкретно ли е, или против концепцията за брак изобщо?

— Не знам. Знам само, че трябва да изпитва *нещо* към мен, щом носи кичур от косата ми в джоба си. — Спомняйки си начина, по който пръстите му се бяха затворили над копчето, тя усети бърза, приятна тръпка да се спуска по гърба ѝ. — Еви — попита тя, — откъде човек знае, че обича някого?

Еви обмисли въпроса, докато минаваха покрай един нисък жив плет, ограждащ кръгло пространство с разноцветни иглики.

— Сигурно т-точно сега се очаква да кажа нещо много умно и на място — каза тя и сви рамене скромно. — Но моята ситуация беше различна от твоята. Сейнт Винсът и аз не бяхме очаквали да се влюбим. Това ни, свари неподготвени.

— Да, но ти как разбра?

— Това беше моментът, когато осъзнах, че той иска да умре за мен. Не мисля, че някой, включително Сейнт Винсът, е вярвал, че е способен на саможертва. Това ме научи, че може да смяташ, че познаваш един човек добре... но този човек може да те и-изненада. Всичко сякаш се промени — внезапно той стана най-важното нещо в света за мен. Не, не важно... *необходимо*. О, иска ми се да ме биваше повече с думите...

— Разбирам — прошепна Дейзи, въпреки че се почувства по-скоро меланхолична, отколкото просветена. Тя се запита дали някога ще е способна да обича мъж по този начин. Може би беше вложила прекалено силни емоции в сестра си и приятелките си... може би не бяха останали достатъчно за никого друго.

Момичетата бяха стигнали до един висок жив плет от хвойна, отвъд който се простираше покрита с варовикови плочи пътека, ограждаща къщата отстрани. Когато тръгнаха към една пролука в плета, чуха двама мъже да разговарят. Гласовете не бяха високи. Всъщност, строгата им сдържаност издаваше, че се обсъжда нещо

тайно — и поради това интригуващо. Спирайки зад плета, Дейзи направи знак на Еви да пази тишина и да мълчи.

— ... не изглежда да е от тая порода... — казваше единият от тях.

Коментарът беше посрещнат с тихо, но възмутено възражение.

— *Боязлива?* По дяволите, тази жена има достатъчно кураж да изкачи Мон Блан само с едно джобно ножче и кълбо канап. Децата й ще бъдат страшни палавници.

Дейзи и Еви се спогледаха с удивление. Беше лесно да се познае, че двата гласа принадлежат на лорд Ландриндън и Матю Суифт.

— Сериозно? — попита Ландриндън скептично. — Моето впечатление е, че има интереси към литературата. Че е по-скоро интелектуалка.

— Да, тя обича книгите. Но също така обича приключенията. Има забележително въображение, съчетано със страстен ентузиазъм към живота и железен нрав. Няма да намерите такова момиче нито откъм вашата страна на Атлантика, нито откъм моята.

— Нямам намерение да търся около вас — каза сухо Ландриндън. — Английските момичета притежават всички черти, каквито бих желал в една съпруга.

Те говореха *за нея*, осъзна Дейзи и ценето й увисна. Тя беше разкъсана от удоволствие от описанието на Матю Суифт за нея и от възмущение, че той се опитваше да я „продаде“ на Ландриндън като шишенце патентовано лекарство от количка на уличен търговец.

— Искам съпруга, която е уравновесена — продължи Ландриндън, — спокойна, кротка...

— *Кротка?* А естествена и интелигентна? Какво ще кажете за момиче с увереност да бъде себе си, вместо да се опитва да имитира избледнелия идеал за сервилен женски пол?

— Имам въпрос — каза Ландриндън.

— Да?

— Щом е толкова забележителна, защо вие не се ожените за нея?

Дейзи затаи дъх, напрегвайки се да чуе отговора на Суифт. За нейно огромно разочарование гласът му бе заглушен от гъстата зеленина.

— По дяволите — промърмори тя и се подготви да ги последва.

Еви я дръпна назад.

— Не — прошепна тя остро. — Не си изпитвай късмета, Дейзи. Беше чудо, че не разбраха, че сме тук.

— Но аз исках да чуя останалото!

— Чу го. — Те се вгледаха една в друга с ококорени очи. — Дейзи... — произнесе учудена Еви, — ... мисля, че Матю Суифт е влюбен в теб.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Дейзи не знаеше защо коментарът, че Матю Суифт може да е влюбен в нея, трябваше да преобърне с главата надолу целия ѝ свят. Но го беше направил.

— Ако е така — попита тя Еви несигурно, — тогава защо рискува да ме предлага на лорд Ландриндън? За него щеше да е толкова лесно да се солидаризира с плановете на татко. И щеше да е богато възнаграден. Ако и освен това ме желае в сделката, кое го възпира?

— Може би иска да разбере дали и ти си влюбена в него?

— Не, умът на господин Суифт не работи по този начин, още по-малко от този на баща ми. Те са хора бизнесмени. *Хищници*. Ако господин Суифт ме желае, той няма да спре да моли за разрешението ми, както лъв няма да се спре и любезно да попита една антилопа дали има нещо против да бъде изядена за обяд.

— Мисля, че трябва да проведете искрен разговор — настоя Еви.

— О, господин Суифт само ще се изплъзва и ще увърта, точно както правеше досега. Освен...

— Освен?

— Освен ако не намеря начин да го накарам да свали гарда. И да го принудя да бъде честен за това дали изпитва чувства към мен, или не.

— И как ще го направиш?

— Не знам. Чакай, Еви, ти знаеш сто пъти повече за мъжете от мен. Омъжена си. Заобиколена си с мъже в клуба. Според твоето информирано мнение кой е най-бързият начин да извадиш един мъж от равновесие и да го накараш да признае нещо, което не иска да признае?

Явно доволна от представата за нея като жена с богат житейски опит, Еви се замисли над въпроса.

— Да го накараш да ревнува, предполагам. Виждала съм цивилизовани мъже да се бият като кучета в алеята зад клуба заради

някоя жена.

— Хм. Питам се дали господин Суифт може да бъде накаран да ревнува.

— Бих казала, че да — отвърна Еви. — Все пак е мъж.

* * *

Следобеда Дейзи причака лорд Ландриндън, когато той отиде в библиотеката да смени една книга с друга.

— Добър ден, лорде — поздрави весело Дейзи, преструвайки се, че не забелязва блясъка на опасение в очите му. Тя потисна една усмивка; сигурно след кампанията на Матю Суифт в нейна полза бедният Ландриндън се чувстваше като лисица, която бърза да се скрие в дупката си.

Съвземайки се бързо, Ландриндън успя да призове една приятна усмивка.

— Добър ден, мис Бауман. Разрешете да попитам как са сестра ви и бебето.

— И двете са много добре, благодаря. — Дейзи се приближи още към него и инспектира книгата в ръцете му. — „История на военната картография“. Добре. Звучи доста ъ-ъ-ъ... интригуващо.

— О, да — увери я Ландриндън. — И е много поучителна. Макар да се боя, че нещо се е изгубило при превода. Човек трябва да я чете в оригинал на немски, за да оцени истинската ѝ значимост.

— Четете ли някога романи, господарю?

Той изглеждаше искрено ужасен от въпроса.

— О, никога не чета романи. Учили са ме от дете, че човек трябва да чете само книги, които обучават ума и подобряват характера.

Дейзи бе раздразнена от тона му на превъзходство.

— Колко жалко — каза тя тихо.

— Хм?

— Това е хубаво — поправи се тя бързо, преструвайки се, че изследва един том с кожена подвързия. И му хвърли отровна усмивка. — Ненаситен читател ли сте, лорде?

— Опитвам се към нищо да не проявявам ненаситност. „Умереност във всичко“ е един от най-важните ми девизи.

— Аз нямам девизи. Ако имах, щях вечно да ги опровергавам.
Ландриндън се засмя.

— Признавате, че сте непостоянна натура?

— Предпочитам да се смятам за непредубедена — каза Дейзи. —
Мога да съзря мъдрост в най-различни схващания.

— Ах.

Дейзи практически четеше мислите му, тази нейна
непредубеденост я представяше в не чак толкова благоприятна
светлина.

— Ще трябва да чуя повече ваши девизи, лорде. Може би по
време на една разходка из градината?

— Аз... ъ-ъ-ъ... — Беше безпардонна дързост момиче да покани
джентълмен на разходка, вместо обратното. Но джентълменската
натура на Ландриндън не би му позволила да откаже. — Разбира се,
мис Бауман. Може би утре...

— Сега би било чудесно — каза тя весело.

— Сега... — дойде нерешителният отговор. — Да. Прекрасно.

Хващайки ръката му, преди той да е имал шанс да ѝ я предложи,
Дейзи го дръпна към вратата.

— Да вървим.

Като нямаше друг избор, освен да позволи на веселата млада
жена да го влечи по този начин, Ландриндън скоро се озова на
стълбището, което водеше от задната тераса към зелената градина
долу.

— Господарю — каза Дейзи, — искам да ви призная нещо.
Замислям малък заговор и се надявах на вашата помощ.

— Малък заговор — повтори той закачливо. — Моята помощ.
Да. Това е... ъ-ъ-ъ...

— Безобидно е, разбира се — продължи Дейзи. — Целта ми е да
окуража вниманието на един джентълмен, тъй като изглежда някак
сдържан, когато става дума за ухажване.

— Сдържан? — Гласът на Ландриндън прозвуча дрезгаво.

Мнението на Дейзи за неговите умствени способности спадна с
няколко градуса, когато стана ясно, че единственото, което той може да
прави, е да повтаря нейните думи като папагал.

— Да, сдържан. Но аз имам впечатлението, че под неохотната
повърхност може да съществуват по-други чувства.

Ландриндън, обикновено толкова изискан, се спъна в едно неравно парче чакъл.

— Какво... на какво се дължи това впечатление, мис Бауман?

— Просто женска интуиция.

— Мис Бауман — избухна той, — ако съм казал или направил нещо, което сте разбрали погрешно...

— Не говоря за вас — каза Дейзи без заобикалки.

— Така ли? Тогава кой...

— Имам предвид господин Суифт.

Внезапната му радост беше почти осезаема.

— *Господин Суифт. Да. Да.* Мис Бауман, той ви възхваляваше часове наред... не че ми е било неприятно да слушам за вашия чар, разбира се.

Дейзи се усмихна.

— Страхувам се, че господин Суифт ще продължи да бъде съдържан, докато не се случи нещо, което да го накара да излети като фазан от житна нива. Но ако нямате нищо против да създадете впечатление, че всъщност вие се интересувате от мен... излизане с каретата, разходка, един-два танца... това може да му даде импулса, от който се нуждае, за да ми се обясни.

— За мен ще бъде удоволствие — каза Ландриндън, явно намирайки ролята на съконспиратор за далеч по-привлекателна от тази на брачна мишена. — Уверявам ви, мис Бауман, ще направя всичко възможно ухажването ми да изглежда възможно най-убедително.

* * *

— Искам да отложите пътуването си с една седмица.

Матю, който забождаше няколко листа хартия с топлийка, случайно заби върха ѝ в пръста си. Дръпвайки я, той игнорира малката капчица кръв върху кожата си и се взря в Уестклиф неразбиращо. Мъжът се бе затворил със съпругата си и новородената си дъщеря за най-малко трийсет и шест часа, и най-внезапно бе решил да се появи вечерта, преди Матю да тръгне за Бристол, раздавайки команди, които нямаха никакъв смисъл.

Матю съдържа гласа си:

— Може ли да попитам защо, господарю?

— Защото реших да ви придружа. А графикът ми няма да позволи да отпътувам утре.

Доколкото Матю знаеше, настоящият график на графа се въртеше единствено около Лилиан и бебето.

— Не е нужно да идвате — каза той, обиден от намека, че не може да се справи с нещата сам. — Знам повече от всеки друг за различните аспекти на този бизнес и какво ще изисква той...

— Вие сте чужденец, независимо от всичко — каза Уестклиф, лицето му беше непроницаемо. — И споменаването на името ми ще ви отвори много врати, до които иначе няма да имате достъп.

— Ако се съмнявате в уменията ми да преговарям...

— За тях не спорим. Имам пълна вяра в способностите ви, които в Америка биха били повече от достатъчни. Но тук, в начинание от такъв калибър, ще ви е нужен патронажът на човек, високопоставен в обществото. Човек като мен.

— Това не ви е Средновековието, господарю. Проклет да съм, ако трябва да разигравам цирково шоу с благородник като част от бизнес сделка.

— Говорейки като другата половина от цирковото шоу — каза Уестклиф сардонично, — и аз не съм очарован от идеята. Особено когато имам новородена дъщеря и съпруга, която още не се е възстановила от раждането.

— Не мога да чакам цяла седмица! — избухна Матю. — Вече съм уговорил срещите. Уредил съм да се срещна с всички от началника на пристанището до собствениците на местната водопроводна компания...

— Значи срещите ще бъдат отложени.

— Ако мислите, че няма да има оплаквания...

— Новината, че аз ще ви придружавам следващата седмица, ще бъде достатъчна да потуши повечето оплаквания.

От всеки друг мъж подобно изявление би било арогантност. От Уестклиф то беше просто изразяване на един факт.

— Господин Бауман знае ли за това? — попита Матю.

— Да. И след като чу мнението ми по въпроса, се съгласи.

— Какво се очаква да правя тук цяла седмица?

Графът изви едната си вежда с маниера на мъж, чието гостоприемство никога не е било поставяно под въпрос. Хора от всички възрасти, националности и социални класи се молеха да бъдат поканени в Стоуни Крос парк. Матю беше може би единственият мъж в Англия, който *не желаше* да бъде тук.

Не го интересуваше. Беше останал прекалено дълго без всякаква истинска работа — беше изморен от безцелни забавления, любезни разговори, изпълнен с досада от красиви пейзажи и чист селски въздух, от мир и тишина. Той искаше да се занимава с някаква дейност, по дяволите. Да не споменаваме някои дъхащи на въглища градове и глъчката на оживените улици.

Но най-много от всичко искаше да е далеч от Дейзи Бауман. Беше постоянно изтезание да бъде близо до нея, без да може да я докосне. Беше невъзможно да се държи с нея с хладна любезност, когато главата му беше пълна със скандални картини как я държи, съблазнява я, как устата му намира най-сладките, най-уязвими местенца по тялото ѝ. А това беше само началото. Матю жадуваше за часове, дни, седмици насаме с нея... искаше всичките ѝ мисли и усмивки, и тайни. Свободата да излее душата си напълно пред нея.

Неща, които никога не можеше да има.

— В имението и околностите му има какви ли не забавления — каза Уестклиф в отговор на неговия въпрос. — Ако желаете определен вид женска компания, предлагам ви да се отбиете в селската кръчма.

Матю беше чул вече някои мъже от гостите в имението да хвалят две приятно закръглени прислужници от таверната по време на една пролетна веселба. Само ако можеше да бъде задоволен с нещо толкова просто. С едно здраво селско момиче, вместо с едно мамещо блуждаещо огънче, което бе направило някакво заклинание над ума и сърцето му.

Любовта трябваше да е щастлива, шеметна емоция. Като вятърничавите стихове, написани върху картичките по случай Свети Валентин и украсени с перца, червило и дантела. Тази съвсем не беше такава. Това бе разяждащо, трескаво, безрадостно чувство... пристрастеност, която не можеше да бъде преодоляна.

Това беше безразсъдна нужда. А той не беше безразсъден човек.

Но Матю знаеше, че ако остане в Стоуни Крос по-дълго, ще направи нещо катастрофално.

— Отивам в Бристол — каза той отчаяно. — Ще променя графика на срещите. Няма да правя нищо без ваше позволение. Но поне мога да събера информация... да разпитам местната транспортна фирма, да погледна конете им...

— Суифт — прекъсна го графът. Нещо в тихия му тон, нотка на... доброжелателност... съчувствие... накараха Матю да се стегне отбранително. — Разбирам причината за бързането ви...

— Не, не разбирате.

— Разбирам повече, отколкото предполагате. И според моя опит тези проблеми не могат да бъдат разрешени като ги избягвате. Никога не можете да избягате достатъчно далеч или достатъчно бързо.

Матю замръзна, вперил очи в Уестклиф. Графът можеше да говори или за Дейзи, или за тъмното му минало. И в двата случая той вероятно бе прав.

Не че това променяше нещо.

— Понякога бягството е единственият избор — отвърна сърдито Матю и излезе от стаята, без да се обръща назад.

* * *

Както се оказа, Матю не беше отишъл в Бристол. Той знаеше, че ще съжالياва за решението си... но нямаше представа колко много.

За дните, които последваха, щеше да си спомня през останалия си живот като за седмица на ужасно мъчение.

Беше ходил до ада и обратно много по-рано в живота си, узнавайки физическа болка, нищета, глад и сковаващ костите страх. Но никое от тези притеснения не се доближаваше до агонията да стои до Дейзи Бауман и да гледа как е ухажвана от лорд Ландриндън.

Явно семената, който беше посял в ума на Ландриндън за прекрасните качества на Дейзи, успешно бяха пуснали корени. Ландриндън беше до Дейзи постоянно, говореше, флиртуваше, оставяйки погледа си да се плъзга по нея с отвратителна фамилиарност. А Дейзи бе по същия начин погълната, не изпускаше и една негова дума, скачайки на мига, когато той се появеше.

В понеделник двамата излязоха на частен пикник.

Във вторник отидоха на разходка с карета.

В сряда отидоха да берат синчец.

В четвъртък ловиха риба на езерото, след което се върнаха с мокри дрехи и загорели лица, смеейки се на някаква шега, която не споделиха с никой друг.

В петък танцуваха заедно на импровизирана музикална вечеря и изглеждаха толкова подходящи един за друг, че един от гостите отбеляза, че е направо удоволствие да ги гледаш.

В събота Матю се събуди с мисълта, че иска да убие някого.

Настроението му не се подобри от мрачното изявление на Томас Бауман след закуска.

— Привлекателен е — промърмори Бауман, като дръпна Матю в кабинета за частен разговор. — Този шотландски негодник Ландриндън прекарва часове наред с Дейзи, като пръска чар и ръси всички онези глупости, които жените обичат да слушат. Ако имахте някакво намерение да се ожените за дъщеря ми, възможността вече се е стопила почти до нула. Избягвате я непрекъснато, станали сте мълчалив и дистанциран, и през цялата седмица сте с изражение, което ще уплаши малки деца и животни. Представата ви за ухажване на жена потвърждава всичко, което съм чувал за бостънци.

— Може би Ландриндън е най-подходящата партия за нея — каза Матю сковано. — Те изглежда развиват взаимна симпатия.

— Тук не става въпрос за симпатия, а за брак! — Върхът на главата на Бауман почервения. — Разбирате ли какви са залозите?

— Освен финансовите ли?

— Какви други залози може да има?

Матю го изгледа сардонично.

— Сърцето на дъщеря ви. Бъдещото ѝ щастие. Нейната...

— Ба! Хората не се женят, за да бъдат щастливи. Или ако го правят, скоро откриват, че бракът е помия.

Въпреки черния му хумор, Матю се усмихна леко.

— Ако се надявате да ме вдъхновите да надяна брачния хомот — каза той, — не се получава.

— Това вдъхновение достатъчно ли е? — И като бръкна в джоба на жилетката си, Бауман измъкна един лъскав сребърен долар и го подхвърли нагоре с палеца си. Монетата се завъртя към Матю в широка сребърна дъга. Той я хвана инстинктивно, затваряйки я в длан.

— Оженете се за Дейзи — каза Бауман, — и ще имате повече такива. Повече, отколкото един човек може да изхарчи през живота си.

Откъм вратата се чу друг глас и двамата се обърнаха да видят кой говори.

— Прекрасно.

Беше Лилиан, облечена в розова дневна рокля и шал. Тя се взря в баща си с нещо, доближаващо се до омраза, очите ѝ бяха тъмни като вулканично стъкло.

— Има ли поне един човек в живота ти, татко, който да е нещо повече от пионка? — попита тя раздражено.

— Това е дискусия между мъже — сопна се Бауман, зачервен от вина, гняв или комбинация от двете. — Не е твоя грижа.

— Дейзи е моя грижа — каза Лилиан, гласът ѝ беше тих, но вледеняващ. — И по-скоро ще убия и двама ви, отколкото да ви позволя да я направите нещастна. — Преди баща ѝ да отговори, тя се обърна и продължи нататък по коридора.

Ругаейки, Бауман напусна стаята и тръгна в обратната посока. Останал сам в кабинета, Матю хвърли монетата на бюрото.

* * *

— Цялото това усилие заради мъж, когото дори не го е грижа — прошепна Дейзи на себе си, докато мислеше отчаяно за Матю Суифт.

Ландриндън седеше неподвижно на няколко метра от нея на ръба на един градински фонтан, докато тя му рисуваше портрет. Никога не я бе бивало особено в рисуването, но беше изчерпала дейностите, в които може да го включи, за да бъдат заедно.

— Какво беше това? — извика шотландецът.

— Казах, че имате хубава коса.

Ландриндън беше перфектен другар, приятен и незабележителен, и във висша степен конвенционален. Дейзи мрачно призна пред себе си, че в усилието си да накара Матю Суифт да полудее от ревност, само бе успяла да се докара до отегчение.

Тя спря и вдигна опакото на ръката си към устните си, потискайки една прозявка, докато се опитваше да изглежда, сякаш е потънала в рисуването си.

Това беше една от най-ужасните седмици през целия ѝ живот. Ден след ден убийствена скука, докато се преструваше, че се наслаждава на компанията на един мъж, който не би могъл да я интересува по-малко. Вината не беше у Ландриндън — но за Дейзи бе ясно, че двамата нямат нищо общо и никога няма да имат.

Това явно не тревожеше шотландеца чак толкова много, колкото нея. Той можеше да говори за маловажни неща часове наред. Би могъл да запълни целите вестници със светски клюки за хора, които Дейзи никога не бе срещала. И се впускаше в дълги лекции за неща като търсенето на подходящия вид цветова гама за лоената стая в имението си в Търсоу или подробности за предметите, които беше изучавал в училище. И тези истории сякаш никога нямаше да имат край.

По същия начин Ландриндън не се интересуваше от това какво казва Дейзи. Не се смееше на разказите за нейните детски лудории с Лилиан, а ако тя кажеше нещо от рода на: „Погледнете този облак, има форма на петел“, я гледаше като че бе луда.

Не му харесваше също така, когато обсъждаха закона за бедните и Дейзи питаше за разликата между „бедни, които заслужаваха“ да бъдат бедни и „бедни, които не заслужаваха“.

— Струва ми се — беше казала тя, — че законът е създаден да наказва хората, които се нуждаят от помощ най-много.

— Някои хора са бедни заради изборите, които са правили поради своята морална слабост, и затова не може да им се помогне.

— Имате предвид падналите жени? Ами ако тези жени са нямали друг...

— Няма да обсъждаме падналите жени — беше казал той ужасено.

В най-добрия случай разговорът с него бе ограничен. Особено когато на Ландриндън му бе трудно да следи бързия преход на Дейзи от една тема към друга. Дълго, след като тя бе престанала да говори за нещо, той продължаваше да пита за него.

— Мислех, че още говорим за пудела на вашата леля — бе казал той объркано същата сутрин, и Дейзи отвърна нетърпеливо:

— Не, приключих с това още преди пет минути — точно сега ви говорех за посещението на опера.

— Но как стигнахме от пудела до операта?

Дейзи съжеляваше, че е включила Ландриндън в заговора си, особено когато се оказа, че е неефективен. Матю Суифт не бе показал и секунда ревност — той беше все така с гранитно лице, като от дни почти не поглеждаше в нейна посока.

— Защо се мръщите, скъпа? — попита Ландриндън като гледаше лицето ѝ.

Скъпа? Той никога преди не я бе наричал с нежни думи. Дейзи го погледна над скицника си. Той я гледаше по начин, който я караше да се чувства неловко.

— Не мърдайте, моля — каза тя сериозно. — Скицирам брадичката ви.

Съсредоточавайки се върху рисуването, Дейзи си помисли, че това не е чак толкова лошо, но... главата му наистина ли имаше толкова яйцевидна форма? Толкова ли приближени бяха очите му? Колко странно, че един човек можеше да е доста привлекателен, но когато го изследваш черта по черта, много от очарованието му изчезваше. Тя реши, че рисуването на хора не е най-голямата ѝ сила. Отсега нататък щеше да се ограничава с растения и плодове.

— Тази седмица имаше странен ефект върху мен — размишляваше Ландриндън на глас. — Чувствам се... различно.

— Да не би да сте болен? — попита Дейзи загрижено, като затвори скицника. — Съжелявам, накарах ви да седите на слънце прекалено дълго.

— Не, не по този начин. Исках да кажа, че се чувствам... чудесно. — Ландриндън я погледна отново по онзи странен начин. — По-добре, отколкото съм се чувствал някога.

— От селския въздух, предполагам. — Дейзи стана, изтръска полата си и отиде при него. — Доста е освежаващ.

— Не селският въздух намирам за освежаващ — произнесе Ландриндън с нисък глас. — А вас, мис Бауман.

Ченето на Дейзи увисна.

— Мен?

— Да, вас. — Той стана и я хвана за раменете.

Дейзи успя само да заекне изненадано:

— Аз... аз... господарю...

— Тези няколко дни във вашата компания ме накараха да се замисля сериозно.

Дейзи се извърна, обхващайки с поглед спретнатото подрязания жив плет, покрит с преливащи от цвят пълзящи розови рози.

— Да не би господин Суифт да е наблизно? — прошепна тя. — Затова ли говорите тези неща?

— Не, говоря заради себе си. — Ландриндън пламенно я придърпа по-близно и скицникът едва не се смачка между тях. — Вие ми отворихте очите, госпожице Бауман. Накарахте ме да видя всичко по различен начин. Искам да виждам различни форми в облаците, да правя нещо, за което заслужава да се напише стихотворение. Искам да чета романи. Искам да направя живота приключение...

— Колко мило — каза Дейзи, като се извиваше в стегнатата му хватка.

— ... с вас.

О, не.

— Шегувате се — каза тя слабо.

— Влюбен съм — обяви той.

— Не съм свободна.

— Непоколебим съм.

— Аз съм... изненадана.

— Малката ми, скъпата ми... — възкликна той. — Вие сте всичко, което той каза, че сте. Магия. Гръмотевична буря, завършваща с дъга. Умна и възхитителна, привлекателна.

— Почакайте. — Дейзи се взря в него с учудване. — Мат... господин Суифт ли е казал това?

— Да, да, да... — И преди тя да успее да помръдне или да си поеме дъх, Ландриндън наведе глава и я целуна.

Скицникът падна от ръцете на Дейзи. Тя остана пасивна в прегръдката му, питайки се дали ще почувства нещо.

Обективно погледнато, нямаше нищо погрешно в целувката му. Не беше прекалено суха, нито прекалено твърда или мека. Беше...

Досадна.

По дяволите. Дейзи се отдръпна намръщена. Усети вина, че е изпитала толкова малко удоволствие от целувката. И това я накара да се почувства още по-зле, при положение, че на Ландриндън наистина му беше харесала.

— Скъпа мис Бауман — прошепна игриво Ландриндън. — Не ми казахте, че сте толкова сладка на вкус.

Той понечи да я целуне отново и Дейзи отскочи със скимтене.

— Лорде, контролирайте се!

— Не мога. — Той я последва бавно около фонтана и заприличаха на двойка гонещи се в кръг котки. Внезапно той се хвърли към нея и дръпна ръкава на роклята ѝ. Дейзи го блъсна силно, усещайки как шевът на рамото ѝ се разпаря.

Последва шумно цопване и наоколо се разплиска вода.

Дейзи стоеше, примигвайки към празното място, където до преди малко беше Ландриндън, след това закри очи с ръцете си, сякаш това щеше по някакъв начин да накара цялата ситуация да изчезне.

— Господарю? — попита тя предпазливо. — Във фонтана ли... паднахте?

— Не! — дойде ядосаният му отговор. — *Вие ме блъснахте във фонтана!*

— Изобщо не беше умишлено, уверявам ви. — Дейзи се насили да го погледне.

Ландриндън се изправи на крака, водата се стичаше от косата и дрехите му, джобовете на самото му бяха пълни до горе. Изглежда топването във фонтана бе охладило значително страстта му.

Той я изгледа намръщено. Внезапно очите му се разшириха и той бръкна в един от пълните си с вода джобове. От него изскочи малка жаба и се върна във фонтана с едно тихо „цоп“.

Дейзи се опита да потисне смеха си, но колкото повече се опитваше, толкова по-лошо ставаше, докато накрая избухна.

— Съжалявам — задъхано каза тя, притискайки с ръце устата си, за да спре неудържимия кикот. — Толкова съм... *о, боже.* — И тя се запревива от смях, докато не изскочиха сълзи в очите ѝ.

Напрежението между тях изчезна, когато Ландриндън започна да се усмихва неохотно.

— Вярвам, че когато целунеш жаба — каза той сухо, — тя ще се превърне в принц. За съжаление, в моя случай това явно няма да проработи.

Дейзи усети да я изпълва съчувствие. Като отиде внимателно до него, тя обхвана с малките си ръце мокрото му лице и сложи една приятелска, кратка целувка върху устните му.

Очите му се разшириха от този жест.

— Вие със сигурност сте нечий красив принц — каза Дейзи, като му се усмихна извинително. — Просто не сте моят. Но когато правилната жена ви намери... колко ли ще бъде щастлива.

И тя се наведе да вдигне скицника си, след което тръгна към къщата.

* * *

Беше малък и странен обрат на съдбата, че пътеката, която Дейзи избра, трябваше да я изведе до къщата на ергените. Малката резиденция беше отделена от главната къща, достатъчно близо до стръмния речен бряг, който осигуряваше великолепна гледка към водата. Неколцина от гостуващите мъже бяха избрали да се възползват от усамотението на тази къща. Сега тя беше празна, тъй като ловджийското парти бе приключило вчера и повечето гости си бяха тръгнали.

С изключение на Матю Суифт, разбира се.

Потънала в мислите си, Дейзи се влачеше по пътеката край каменната стена, ограждаща скалата. Веселото ѝ настроение се стопи, когато си помисли за баща си, който бе решен да я омъжи за Матю Суифт, и за Лилиан, която искаше да я омъжи за всеки друг, *но не* и за Суифт... за майка ѝ, която нямаше да е доволна от нищо по-малко от благородник. Мерседес нямаше да е щастлива, след като научеше, че Дейзи е отхвърлила Ландриндън.

Като мислеше за изминалата седмица, Дейзи си даде сметка, че опитите ѝ да привлече вниманието на Матю не са били игра за нея. А проява на отчаяние. Тя никога не бе желала нещо в живота си толкова много, както шанса да говори с него искрено, честно, без да скрива нищо. Но вместо да го принуди да покаже чувствата си, само бе разкрила своите.

Когато беше с него, усещаше обещанието за нещо още по-прекрасно, по-вълнуващо от всичко, което бе чела, или за което бе мечтала.

За нещо *реално*.

Беше невероятно, че мъж, за когото винаги бе мислила като за студен и безстрастен, се бе оказал толкова нежен и чувствителен.

Човек, който тайно беше носил кичур от косата ѝ в джоба си.

Осъзнала, че някой се приближава, Дейзи вдигна поглед нагоре и усети как цялото ѝ тяло се разтреперва.

Матю идваше откъм къщата, гледаше мрачно и ядосано, докато вървеше с огромни крачки.

Мъж, който бърза, но няма къде да отиде.

Той спря рязко, когато я видя, лицето му пребледня.

Двамата се взряха един в друг в заредената тишина.

Веждите на Дейзи се свъсиха мрачно. Макар че ѝ се искаше да се хвърли към него и да се заплаче.

— Господин Суифт — произнесе тя смутено.

— Госпожице Бауман. — Той изглеждаше така, сякаш би искал да е навсякъде другаде, само не и с нея.

Нервите ѝ изпратиха изгарящ импулс, когато той се пресегна към скицника в ръката ѝ.

Без да мисли, тя му позволи да го вземе.

Очите му се присвиха, когато погледна в блока, отворен на портрета на Ландриндън.

— Защо сте го нарисували с брада? — попита той.

— Не е брада — каза тя кратко. — А сянка.

— Изглежда така, сякаш не се е бръснал три месеца.

— Не ви искам мнението за творбите ми! — сопна се тя. Хвана скицника, но той отказа да го пусне. — Пуснете го — заповяда тя, дърпайки с всичка сила, — или ще...

— Или какво? Ще ми нарисувате портрет? — Той пусна блока внезапно и тя залитна назад. Ръцете му я хванаха. — Не. Всичко друго, само не и това.

Дейзи се хвърли към него и го заудря по гърдите със скицника. Мразеше това, че се чувстваше толкова жива с него. Мразеше начина, по който сетивата ѝ поглъщаха присъствието му, както суха пръст, попиваща дъжд. Мразеше красивото му лице и мъжествено тяло, и устата, която бе по-изкусителна, отколкото имаше право да бъде една уста на мъж.

Усмивката на Матю изчезна, когато погледът му се плъзна по нея и се спря на разпрания шев на рамото ѝ.

— Какво се е случило с роклята ви?

— Нищо. Имах нещо като... *сборичкване*, бих казала, с лорд Ландриндън.

Това бе най-невинният начин, който можа да измисли, за да опише станалото, което, разбира се, беше напълно безобидно. Бе сигурна, че зад „сборичкване“ не стои нищо провокативно.

Но, оказа се, определението на Суифт за думата беше далеч по-широко от нейното. Внезапно изражението му стана мрачно и заплашително, а сините му очи пламнаха.

— Ще го убия — каза той с гърлен глас. — Дръзнал е... *къде е в момента?*

— Не, не — каза Дейзи бързо, — погрешно сте разбрали... не е това... — Като пусна скицника, тя прегради пътя му, използвайки цялата си тежест, за да го възпре, когато той се насочи към градината. Би имала същия успех, ако се опитваше да спре разярен бик. Още с първите си стъпки той я отнесе. — *Почакайте!* Какво ви дава правото да се месите в нещо, което засяга само мен?

Като дишаше тежко, Матю спря и погледна зачервеното ѝ лице.

— Докосна ли ви? Принуди ли ви да...

— Вие сте като куче, което само не яде, но и на другите не дава — извика ядосано Дейзи. — Не ме желаете... защо трябва да ви е грижа дали друг ме желае. Оставете ме на мира и се върнете при плановете си за строеж на проклетата си фабрика и трупането на планини от пари! Надявам се да станете най-богатия мъж на света. Надявам се да получите всичко, каквото искате, и после някой ден да се огледате и да се запитате защо никой не ви обича и защо сте толкова не...

Думите ѝ заглъхнаха, когато той я целуна, устата му беше твърда и наказваща. Силна тръпка я прониза и тя извърна лице задъхана.

— ... щастен — успя да довърши, точно преди той да обхване главата ѝ в ръце и да я целуне отново.

Този път устата му беше по-нежна, местеше се с чувствена настойчивост, за да намери най-перфектното място. Препускащото сърце на Дейзи изпрати разгорещена от удоволствие кръв през разширените ѝ вени. Тя се опита непохватно да хване силните му китки, пръстите ѝ се притиснаха към пулса му, който беше не по-малко яростен от нейния.

Всеки път, когато помислеше, че Матю ще прекрати целувката, той я претърсваше по-дълбоко. Тя отвърна трескаво, коленете ѝ омекнаха, когато се уплаши, че може да се свлече на земята като парцалена кукла.

Прекъсвайки контакта между устните им, тя успя да произнесе с измъчен шепот:

— Матю... отнесете ме някъде.

— Не.

— Да Аз имам нужда... имам нужда да бъда сама с вас.

Като дишаше накъсано, Матю обви ръце около нея, привличайки я срещу твърдите си гърди. Тя почувства как устните му се притискат към скалпа ѝ.

— Нямам си чак такова доверие — рече най-после той.

— Само да поговорим. Моля ви. Не можем да стоим на открито така. А ако сега ме оставите, ще умра.

Дори възбуден и объркан, Матю не можа да предотврати пристъпа на глух смях при това драматично изявление.

— Няма да умрете.

— Само да поговорим — повтори Дейзи, притискайки се към него. — Аз няма... няма да ви изкушавам.

— Сладката ми. — Той въздъхна. — Вие ме изкушавате само като стоите в една и съща стая с мен.

Гърлото ѝ пламна, сякаш беше преглътнала слънчева светлина. Чувствайки, че едно по-нататъшно увещание би могло да го тласне в противоположната посока, Дейзи замълча. Притисна се към него, оставяйки мълчаливата комуникация на телата им да стопи неговата непоколебимост.

С тих стон Матю взе ръката ѝ и я дръпна към къщата на ергените.

— Господ да ни е на помощ, ако ни видят.

Дейзи се изкушаваше да подхвърли, че в такъв случай той ще бъде принуден да се ожени за нея, но се сдържа и побърза да изравни стъпки с него.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше тъмно и хладно в къщата, облицована в лъскав палисандър и пълна с тежки мебели. Прозорците бяха покрити с кадифе, обшито със скъпоценни камъни, с копринени ресни. Като държеше ръката на Дейзи в своята, Матю я поведе през къщата към една стая в дъното.

Дейзи спря на прага и в този миг осъзна, че това е неговата спалня. Кожата ѝ настръхна от възбуда под връзките на корсета ѝ. Стаята беше подредена, миришеше на пчелен восък и политура за дърво, прозорецът беше покрит с кремава дантела, която пропускаше вътре дневната светлина.

На скрина се виждаха гребен, четка за зъби, кутия с прах за зъби и сапун, а на умивалника бръснач и точило. Никакви помади, восъци, одеколони и кремове, никакви игли за вратовръзки или пръстени. Човек едва ли можеше да го нарече денди.

Матю затвори вратата и се обърна към нея. Той изглеждаше много едър в малката стая, широките му рамене правеха цивилизованото им обкръжение да изглежда дребно и някак незначително. Устата на Дейзи пресъхна, когато го погледна. Искаше да бъде по-близо до него... искаше да почувства кожата му до своята.

— Какво има между вас и Ландриндън? — поиска да знае той.

— Нищо. Само приятелство. От моя страна е това.

— А от негова?

— Предполагам... ами, той като че ли загатва за известни признаци, че е склонен към... вие знаете.

— Да, знам — произнесе той дрезгаво. — И макар да не мога да понасям негодника, не мога също така и да го обвиня, че ви желае. Не и след начина, по който го закачахте и изкушавахте цяла седмица.

— Ако се опитвате да намекувате, че съм се държала като някаква фатална жена...

— Не се опитвайте да отричате. Видях как флиртувахте с него. Как се навеждахте близо, когато говорехте... усмивките, предизвикателните дрехи...

— Предизвикателни дрехи? — попита Дейзи слисано.

— Като тази, например.

Дейзи погледна надолу към скромната си бяла рокля, която покриваше гърдите ѝ догоре и по-голямата част от ръцете ѝ. И монахиня не можеше да ѝ намери недостатък. Тя му хвърли сардоничен поглед.

— Опитвах се дни наред да ви накарам да ревнувате. Щяхте да ми спестите много усилия, ако просто го бяхте признали навреме.

— Умишлено сте се опитвали да ме накарате да ревнувам? — избухна той. — Какво, за бога, сте си въобразявали, че ще постигнете с това? Или това е последната ви идея за забавно хоби?

Внезапна червенина обagri лицето ѝ.

— Мислех, че може би изпитвате нещо към мен... и се надявах да го признаете.

Устата на Матю се отвори и затвори, но той изглежда не можеше да говори. Дейзи се запита смутено каква емоция изпитваше. След няколко мига той поклати глава и се облегна на скрина, сякаш се нуждаеше от физическа подкрепа.

— Ядосан ли сте? — попита тя загрижено.

Гласът му прозвуча странен и накъсан:

— Десет процента от мен са ядосани.

— А останалите деветдесет?

— Тази част е на косъм разстояние от това да ви хвърля на това легло и... — Матю млъкна и преглътна с усилие. — Дейзи, прекалено сте невинна, за да разберете опасността, в която се намирате. Нужен ми е целия ми самоконтрол, за да държа ръцете си далеч от вас. Не си играйте играчки с мен, скъпа. Прекалено лесно ви е да ме измъчвате, а аз съм на границата. За да успокоя всичките ви съмнения... ще ви кажа, че ви ревнувам от всеки мъж, който ви приближи на десет крачки. Ревнувам ви от дрехите върху кожата ви и от въздуха, който дишате. Ревнувам ви от всеки миг, който прекарвате, без да ви виждам.

Смаяна, Дейзи прошепна:

— Вие... определено не показахте никакви признаци за това.

— От години пазя хиляди спомени за вас, всеки поглед, всяка дума, която някога сте ми казали. Всички тези посещения в семейния ви дом, тези вечери и ваканции... не можех да дочакам да мина през прага на входната врата и да ви видя. — Тъглчетата на устата му се

извиха при спомена. — Вие, сред онези нахални, празноглави глупаци... Обичам да ви гледам как общувате със семейството си. Вие винаги сте били всичко, което съм си мислил, че една жена трябва да бъде. И ви исках всяка секунда от живота си, откакто ви срещнах за първи път.

Дейзи беше изпълнена от агонията на съжалението.

— Никога не съм била дори любезна към вас — каза тя с угризение.

— Бях дяволски доволен, че не сте. Ако бяхте, сигурно щях да съм изгорял в пламъци на място. — Матю я възпря с жест, когато тя тръгна към него. — Не. Недейте. Както ви казах преди, не мога да се ожения за вас при никакви обстоятелства. Това няма да се промени. Но не мога да престана да ви харесвам толкова много. — Очите му блестяха като разтопени сапфири, докато гледаше тънкия ѝ силует. — Боже мили, колко ви желая — прошепна той.

Дейзи изпитваше болезнено желание да се хвърли в прегръдките му.

— Аз също ви желая. Толкова много, че не мисля, че мога да ви пусна да си отидете, без да знам защо.

— Ако беше възможно да обясня причините си, повярвайте ми, щях да съм го направил досега.

Дейзи се насили да зададе въпроса, от който се страхуваше най-много:

— Да не би вече да сте женен?

Погледът на Матю прониза нейния.

— Боже, не.

Тя изпита облекчение.

— Тогава всичко останало може да бъде разрешено, стига да ми кажете...

— Ако бяхте малко по-опитна — каза Матю мрачно, — не бихте използвали фрази като „всичко може да бъде разрешено“. — Той тръгна към другия край на скрина, оставяйки свободна пътека към вратата.

Остана мълчалив дълго, сякаш обмисляше тежък проблем.

Дейзи беше неподвижна и безмълвна, когато вдигна поглед. Единственото, което можеше да му предложи, беше търпение. Тя чакаше, без да произнесе и една дума, без дори да мигне.

Матю отвърна поглед от нея, изражението му беше далечно. Очите му станаха твърди и безизразни като отломки от полиран кобалт.

— Преди много време — каза накрая той — си създадох враг, могъщ човек, въпреки че не бях виновен. Заради неговото влияние бях принуден да напусна Бостън. И имам основателна причина да вярвам, че недоволството на този мъж ще ме застигне някой ден. Живея с този меч, надвиснал над главата ми, години наред. Не искам да сте наблизо, когато той се стовари.

— Но трябва да има начин да се направи нещо — каза Дейзи нетърпеливо, решена да се опълчи на този непознат враг с всички средства. — Ако ми обясните повече, ако ми кажете името му и...

— Не. — Думата беше произнесена тихо, но съдържаше окончателност, която я накара внезапно да млъкне. — Бях честен с вас, доколкото мога, Дейзи. Надявам се да не предадете доверието ми. — Той направи знак към вратата. — А сега е време да си вървите.

— Просто така? — попита тя изумена. — След това, което току-що ми казахте, искате от мен да си отида?

— Да. Опитайте се да направите така, че никой да не ви види.

— Не е честно, че си казахте, каквото имате да казвате, без да ме оставите...

— Животът рядко е честен — каза той. — Дори за една Бауман.

Дейзи се взря в решителния му профил. Това не беше обикновено упорство от негова страна. Беше убеденост. Той не бе оставил място за спорове, за преговори.

— Значи тогава да отида при Ландриндън? — попита тя, надявайки се да го провокира.

— Да.

Дейзи се намръщи.

— Искате ли да бяхте последователен. Преди няколко минути бяхте готов да го смелите.

— Ако вие го искате, нямам право да възразявам.

— Ако ме искате, имате право да кажете нещо! — Дейзи закричи към вратата. — Защо винаги всички твърдят, че жените са нелогични, при положение, че мъжете са сто пъти по-нелогични? Първо искат нещо, после не искат, след това вземат нерационални решения, основани на тайни, които не обясняват, и се предполага, че никой не трябва да ги пита, защото думата на един мъж е окончателна.

Когато се пресегна към бравата, тя видя ключа в ключалката и ръката ѝ застина във въздуха.

Тя погледна Матю, който стоеше като закован от другата страна на скрина, за да спазва безопасна дистанция между тях.

Въпреки че беше най-мека в сравнение с всички Бауман, Дейзи в никакъв случай не бе страхливка. И не приемаше поражение без бой.

— Принуждавате ме да предприемам отчаяни мерки — каза тя.

Отговорът му беше много тих.

— Нищо не можете да направите.

Той не ѝ оставяше избор.

Дейзи завъртя ключа в ключалката и внимателно го извади.

Решителното „щрак“ прозвуча неестествено силно в тишината на стаята.

Дейзи спокойно дръпна горния край на роклята си и задържа ключа над тесния отвор.

Очите на Матю се разшириха, когато разбра какво е наумила.

— Не бихте го направили.

Когато той тръгна да заобиколи скрина, Дейзи пусна ключа в деколтето си, уверявайки се, че е под корсета ѝ. Тя глътна стомаха и диафрагмата си, докато усети студения метал да се плъзга към пъпа ѝ.

— По дяволите! — Матю се озова до нея с изненадваща скорост. Пресегна се да я докосне, след това отдръпна ръцете си, сякаш се беше допрял до пламък.

— Извадете го — заповяда той, лицето му беше потъмняло от гняв.

— Не мога.

— Говоря сериозно, Дейзи!

— Паднал е прекалено надолу. Ще трябва да съблека роклята си.

Беше очевидно, че му се иска да я убие. Но тя можеше също така да почувства силата на копнежа му. Дробовете му свистяха като мехове и тялото му излъчваше палеца топлина.

Шепотът му съдържаше жестокостта на рев:

— Не ми причинявайте това.

Дейзи чакаше търпеливо.

Следващият ход беше негов.

Той се обърна с гръб към нея, шевовете на сакото му се опъваха над издутите мускули. Юмруците му се свиха, докато той се опиташе

да се овладее. Пое си дъх, после още веднъж, и когато заговори, гласът му прозвуча дрезгаво, сякаш току-що се е събудил от тежък сън.

— Съблечете си роклята.

Опитвайки се да не го предизвиква повече, отколкото е необходимо, Дейзи отвърна с извинителен тон:

— Не мога да го направя сама. Копчетата са на гърба.

Матю изсъска нещо със заглушен тон, което прозвуча много неприлично. След цяла вечност мълчание той обърна лицето си към нея. Челюстта му изглеждаше като отлята от желязо.

— Няма да капитулирам толкова лесно. Мога да ви устоя, Дейзи. Упражнявал съм се години наред. Обърнете се.

Дейзи се подчини. Когато наведе главата си напред, тя можа да почувства как погледът му се мести по безкрайната редица от перлени копчета.

— Как изобщо някога се събличате? — промърмори той. — Никога не съм виждал толкова много копчета върху една дреха.

— Модерно е.

— Нелепо е.

— Можете да изпратите протестно писмо до „Женска библия“ на Гоуди — предложи тя.

Като изсумтя сърдито, Матю се зае с горното копче. Той се опита да го разкопчае, избягвайки контакт с кожата ѝ.

— Ще ви е по-лесно, ако проврете пръст под разреза — каза Дейзи. И когато прокарате копчето през...

— Тихо — сопна се той.

Тя затвори уста.

Матю се бори с копчетата още една минута. С изтощено сумтене той последва съвета ѝ, плъзгайки два пръста между роклята и кожата ѝ. Тя усети кокалчетата му върху гърба си и я прониза тръпка.

Напредъкът му беше изключително бавен.

— Може ли да седна, моля? — попита тя тихо. — Изморих се да стоя.

— Няма място за сядане.

— Напротив, има. — Отдръпвайки се, Дейзи отиде до леглото и се опита да се качи върху него. За съжаление, леглото беше старинен „Шератън“, направено високо, за да се избягва зимното течение.

Горният матрак беше на нивото на гърдите ѝ. Като се повдигна нагоре, тя направи опит да се прехвърли върху него.

Гравитацията го осуети.

— Обикновено — каза Дейзи, като се бореше и извиваше с висящи крака — се осигурява стъпало... — Тя стисна кувертюрата. — ... за такова високо легло. Боже, ако някой падне от такава височина през нощта... ще е *фатално*.

Тя усети ръцете на Матю да се свиват около кръста ѝ.

— Леглото не е толкова високо — каза той. Вдигайки я, сякаш е дете, той я постави на матрака. — Просто вие сте ниска.

— Не съм ниска. Аз съм... вертикално оцетена.

— Хубаво. Седнете. — Тежестта му притисна матрака зад нея и ръцете му се върнаха на гърба на роклята ѝ.

Усетила лекото треперене на пръстите му срещу кожата си, Дейзи се одързости да отбележи:

— Никога преди не са ме привличали високи мъже. Но вие ме карате да чувствам...

— Ако не мълчите — прекъсна я той любезно, — ще ви удуша.

Дейзи млъкна, заслушана в ритъма на дишането му, когато то стана по-дълбоко, не чак толкова овладяно. Обратното, пръстите му станаха по-уверени в работата си, докато роклята ѝ накрая се разтвори и ръкавите се плъзнаха от раменете ѝ.

— Къде е? — попита той.

— Ключът ли?

Тонът му беше страшен.

— Да, Дейзи. Ключът.

— Падна вътре в корсета ми. Което означава... Ще трябва да съблека и него.

Не последва реакция на изявлението, нито звук, нито движение. Дейзи се изви да погледне Матю.

Той изглеждаше замаян. Очите му бяха неестествено сини на фона на пламналото му лице. Тя осъзна, че е зает с яростна вътрешна битка да се удържи да не я докосва.

Разгорещена и раздразнена от смущение, Дейзи измъкна напълно ръцете си от ръкавите. Тя дръпна роклята по хълбоците си, измъквайки се от плътните бели слоеве, като ги остави да паднат в купчинка на пода.

Матю бе вперил очи в съблечената рокля, сякаш тя бе някакво екзотично животно, каквото никога не бе виждал преди. Очите му бавно се върнаха към Дейзи и от гърлото му излезе несвързан протест, когато започна да разкопчава корсета ѝ.

Тя се чувстваше засрамена и порочна, събличайки се така пред него. Но бе окуражена от начина, по който той явно не можеше да откъсне очи от всеки новоразкрит сантиметър от бледата ѝ кожа. Когато последната метална кукичка беше освободена, тя хвърли дантелената мрежа и корсета на пода. Единственото, което остана върху гърдите ѝ, беше една омачкана долна риза.

Ключът беше паднал в скута ѝ. Сключвайки пръсти около металния предмет, тя хвърли предпазлив поглед към Матю.

Очите му бяха затворени, челото му бе набръчкано в болезнена концентрация.

— Това няма да се случи — каза той по-скоро на себе си, отколкото на нея.

Дейзи се наведе напред, да пхне ключа в джоба на сакото му. Хващайки края на ризата си, тя я съблече през главата. По голото ѝ тяло премина тръпка. Беше толкова нервна, че зъбите ѝ тракаха.

— Току-що се съблякох — каза тя. — Не искаш ли да погледнеш?

— Не.

Но очите му се бяха отворили, погледът му намери малките ѝ гърди с розови връхчета, и дъхът излезе със съсък през стиснатите му зъби. Той седеше, без да мърда, гледаше я, докато тя развързваше вратовръзката му и разкопчаваше жилетката и ризата му. Беше се изчервила навсякъде, но продължи упорито, изправяйки се на колене, за да издърпа сакото от раменете му.

Той се движеше като лунатик, бавно измъкна ръце от ръкавите на сакото и жилетката си.

Дейзи разтвори ризата му с непохватна решителност, погледът ѝ се опиваше от гледката на гръдния му кош и торса. Кожата му блестеше като тежък сатен, опнат стегнато върху широките, силни мускули. Тя докосна свода на ребрата, прокарайки пръсти към набраздената повърхност на диафрагмата му.

Внезапно Матю хвана ръката ѝ, явно колебаейки се дали да я отблъсне, или да я притисне по-плътно.

Пръстите ѝ се свиха върху неговите. Тя погледна в разширените му сини очи.

— Матю — прошепна. — Аз съм тук. Ваша съм. Искам да направите всичко, което някога сте си представяли, че ще правите с мен.

Той спря да диша. Волята му се прекърши и рухна, и изведнъж нищо друго нямаше значение, освен търсенето на удоволствие, което бе отказвано толкова дълго. Със стон на капитулация той я вдигна на скута си. От дрехите им се излъчваше топлина и Дейзи ахна, когато меката вдлъбнатина на тялото ѝ приюти необичайна твърдост.

Матю взе устата ѝ в своята, а ръцете му се плъзнаха неспокойно по тялото ѝ. Когато пръстите му обхванаха твърдата заобленост на гърдата ѝ, кръвта ѝ препусна трескаво и болката в плътта ѝ стана остра и опасна. Тя се опита да провери ръце под ризата му, да я свали от тялото му.

Като я положи на леглото, Матю спря, за да се освободи от ризата си, оголвайки великолепните очертания на гърдите и раменете си. Той спусна тяло към нейното и тя простена от удоволствие, почувствала голата му кожа. Познатият му аромат беше навсякъде около нея, дъх на чиста мъжка кожа. Той превзе устата ѝ с щедри чувствени целувки, ръцете му се плъзгаха нежно по полуоблеченото ѝ тяло. Палецът му описа ленив кръг върху зърното ѝ, правейки го по-твърдо, по-тъмно, докато тя се извиваше в безпомощна молитва.

Разбрал мълчаливата молба, той се наведе и пое върха на гърдата ѝ в уста. Подръпна лекичко, езикът му разпали искри по повърхността на кожата ѝ. Дейзи изскимтя и се сгърчи в ръцете му. Нервите ѝ изпратиха диви сигнали през тялото ѝ, когато той се премести към другата ѝ гърда, целувайки напъпилото розово връхче.

— Знаете ли какво искам от вас? — чу го тя да пита дрезгаво. — Разбирате ли какво ще се случи, ако не спрем?

— Да.

Матю вдигна глава и я погледна със съмнение.

— Не съм толкова невинна, както може би си мислите — каза Дейзи сериозно. — Чела съм много.

Той извърна лице и тя имаше чувството, че се опитва да потисне една усмивка. След това се обърна отново към нея с пронизителна нежност:

— Дейзи Бауман — каза той, — бих прекарал цяла вечност в ада само за един час с вас.

— Толкова ли трае? Един час?

Отговорът му беше мрачен.

— Скъпа, в този момент ще е чудо, ако изтрая и една минута.

Тя обви ръце около врата му.

— Трябва да ме любите — каза му тя. — Защото ако не го направите, никога няма да спра да се оплаквам от това.

Матю притисна тялото ѝ към своето и я целуна по челото; след това мълча много дълго и тя се уплаши, да не би да ѝ откаже. Но после топлата му ръка тръгна бавно надолу по тялото ѝ, и сърцето ѝ затупка възбудено. Той нави връзките на долните ѝ гащи около пръстите си и ги развърза.

Коремът ѝ се надигаше и спускаше при дишането, и когато той пъкна ръка под тънкия плат, това я смути. Той докосваше нежните косъмчета, къдриците се сплескваша срещу уязвимото хълмче. Той си играеше, галеше я. Върхът на безименния му пръст мина по едно толкова чувствително местенце, че тя се отдръпна изненадано.

Загледан в порозовялото ѝ лице, Матю нежно раздели затворената плът.

— Дейзи, скъпа — прошепна ѝ. — Толкова сте мека... толкова нежна... къде да ви докосвам? Тук? Или тук...

— Тук — изхлипа тя, когато пръстите му се плъзнаха на правилното място. — Да... о, точно там...

Устата му се движеше в горещи целувки по шията и надолу по гърдите ѝ, докато в същото време пръстите му се плъзгаха по-нататък между краката ѝ. Когато я масажираше интимно, тя си даде сметка за смущаващата влага на онова тайно място. Не беше очаквала това. Кое то я накара да се запита дали е чак толкова добре информирана, както си мислеше преди това.

Ужасена, понечи да каже нещо, но рязко замълча, когато усети пръста му да влиза в нея. Това също не беше нещо, което е очаквала.

Главата на Матю се вдигна от гърдата ѝ, очите му бяха изпълнени със сънлива топлина. Той гледаше пламналото ѝ лице, докато претърсваше тялото ѝ с лек, масажирещ ритъм, който ѝ причиняваше непоносимо удоволствие. Тя се изпъна нагоре и простена тревожно, отвърщайки на целувките му с невъздържан плам.

— Харесва ли ви? — прошепна той.

— Да, аз... — Тя се мъчеше да говори между безпомощните опити да си поеме дъх. — Мислех... че ще боли.

— Не и от това. — Усмивка докосна устата му. — По-късно, обаче, може да имате причина за оплакване. — По лицето му изби пот, когато усети пулсирането на тялото ѝ около изследващия си пръст. — Не знам дали мога да бъда нежен — произнесе той накъсано. — Желал съм ви толкова дълго.

— Вярвам ви — прошепна тя.

Матю поклати глава, издърпвайки ръката си от нея.

— Преценката ви е ужасна. Намирате се в леглото с мен, последният мъж в света, на когото трябва да вярвате, и сте на път да направите най-голямата грешка в живота си.

— Това ли е представата ви за съблазняваща закачка?

— Мислех, че трябва да ви отправя едно последно предупреждение. Сега сте обречена.

— О, добре. — Дейзи помръдна, за да му помогне, докато той смъкваше долните ѝ гащи и чорапите.

Очите ѝ се разшириха, когато започна да разкопчава неговите панталони. Любопитна, но засрамена, тя се пресегна надолу. От устните му се изплъзнаха разтреперани нежни слова, когато усети малката ѝ студена ръка да се плъзга под неразкопчания дюкян на панталона му. Тя го галеше внимателно, изучавайки дължината и твърдостта му, наслаждавайки се на начина, по който тялото му трепереше.

— Как да ви докосвам? — попита тя притеснено.

Матю поклати глава и се засмя несигурно.

— Дейзи... бих предпочел да не е точно сега.

— Нещо погрешно ли направих? — попита тя.

— Не, не... — Той я притисна отново към себе си, целуна страната, ухото, косата ѝ. — Правите го прекалено добре.

Ръцете му преминаха по нея с чувствени движения, когато я тласна обратно срещу възглавниците. Съблече се и надигна тялото си над нейното, и тя потрепери при досега с възхитителната му текстура, окосменост, гладкост и топлина. Прекалено много неща се случваха наведнъж — тя не успяваше да разбере всичките — влагата, горещите

набези на устата му, дългите, придумващи пръсти, кратките докосвания на косата му до гърдите ѝ, до стомаха...

Коприненото спираловидно движение на неговия език в трапчинката на пъпа ѝ изпрати огнени искри по вените ѝ. Неясно осъзнавайки местата, по които минава езика му, тя се раздвижи под него.

Без явно да си дава сметка къде я целува, Матю настоя, плъзна се по-надолу, докато Дейзи не извика глухо и не отблъсна главата му.

— Какво има? — попита той, като се изправи на лакти.

— Отидохте прекалено близко до... ами, вие случайно...

Когато гласът ѝ прекъсна, от погледа на Матю стана ясно, че е разбрал. Той бързо наведе глава, за да скрие изражението си, и по раменете му премина тръпка. Отвърна ѝ много предпазливо, като продължаваше да не я гледа.

— Не беше случайно. Исках да го направя.

Дейзи беше изумена.

— Но вие щяхте да ме целунете точно по... — Тя млъкна, когато погледът му срещна нейния, в очите му танцуваха искрици смях.

Не беше смутен ни най-малко... беше развеселен.

— Не сте шокирана, нали? — попита той. — Мислех, че сте добре осведомена от книгите.

— Ами, никой никога не е писал за нещо такова.

Той сви рамене, очите му блестяха.

— Вие сте литературният авторитет.

— Присмивате ми се — каза тя.

— Съвсем малко — прошепна той и целуна корема ѝ отново. Краката ѝ потръпнаха срещу възпиращите му ръце.

Тя заговори нервно, когато усети устата му да се отклонява по бедрото ѝ.

— В н-някои от романите, които съм чела, имаше някои места, разбира се... — Тя рязко си пое дъх при чувственото одраскване на зъбите му от вътрешната страна на бедрото си... — ... но... предполагам, че са били написани толкова евфемистично, че не съм разбрала н-напълно... о, моля ви, не мисля, че трябва да правите това...

— А това?

— Това *определено* не. — Тя се изви, за да го избегне.

Но ръцете му се бяха проврели под коленете ѝ и той ги повдигна и разтвори, правейки ужасни неща с езика си. Тя се разтрепери, когато той откри чувствителната плът, която бе докосвал преди, а устата му беше толкова мека и гореща, настояваща и смучеща, докато екстазът нахлу и я заля от мястото, където устата му я обладаваше; а когато тя започна да го моли да спре да я измъчва, той удвои енергията си, ближейки, завирайки се все по-дълбоко и по-дълбоко, и внезапно удоволствието избухна и тя извика смаяно от облекчение.

След известно време Матю се премести по-нагоре, за да я прегърне. Тя буйно обви ръцете и краката си около него. Той се намести между широко разтворените ѝ бедра, треперейки от усилието да бъде нежен. Проникна в нея, като шепнеше любовни слова срещу шията ѝ, успокояваше я, но натискаше все по-навътре и по-навътре.

Когато се сляха напълно, той притихна за миг, опитвайки се да не ѝ причинява още болка. Беше толкова твърд вътре в нея и Дейзи попиваше странното чувство да бъде обладана, да бъде напълно безпомощна и в същото време... в този момент той да ѝ принадлежи в най-висока степен. Тя знаеше, че е изпълнила съзнанието и сърцето му точно така, както той изпълваше тялото ѝ. Искайки да му даде същото удоволствие, което той ѝ даваше, тя повдигна бедра.

— Дейзи... не, почакайте...

Тя се надигна отново, после пак, мъчейки се да е колкото се може по-близо до него. Той простена и започна да натиска надолу в едва доловим ритъм. Притискайки уста в нейната, той потръпна от силата на климакса си.

Двамата останаха тихи в продължение на няколко минути след това, докато Матю я взе в прегръдките си и тя сгуши глава върху рамото му. Той се измъкна от нея внимателно и ѝ пошепна да пази тишина, когато устните ѝ възразиха.

— Нека се погрижа за теб.

Дейзи не разбра какво имаше предвид, но беше толкова омаломощена, че остана да лежи със затворени очи, когато той напусна леглото. Върна се скоро с мокра кърпа, грижливо избърса изпотеното ѝ тяло и смъдящата плът между бедрата ѝ.

Когато накрая се отпусна до нея, тя се зарови в него и въздъхна от удоволствие, докато той дърпаше завивките върху тях. След това отпусна глава върху гърдите срещу сърцето му.

Сигурно трябваше да се чувства засрамена, да се заключи така в стаята му и да иска да бъде прелъстена. Вместо това обаче се чувстваше триумфално. И странно несигурна, сякаш балансираше по ръба на някакъв вид интимност, която минаваше отвъд физическата.

Искаше да знае всичко за него — никога не бе познавала такова завладяващо любопитство към друг човек. Но може би малко търпение щеше да е добре, докато двамата имаха време да се напаснат към новите обстоятелства.

Когато топлината на телата им се смеси под чаршафите, Дейзи усети непреодолима нужда от сън. Тя никога не бе предполагала колко е приятно да лежи тихо в прегръдките на мъж, вдъхвайки неговия аромат, силата, която той излъчваше.

— Не заспивайте — чу тя шепота му. — Трябва да ви изведем оттук.

— Не спя. Аз само... — прекъсна тя, за да се прозине... — оставям очите си да си починат.

— Само за минута. — Ръката му мина по косата ѝ в дълга милувка. Това беше достатъчно, за да я накара да потъне в сладка, тъмна забрава.

* * *

Дейзи се събуди от трополене на дъжд по покрива и полъх на влажен бриз от отворения прозорец. Времето в Хемпшир бе решило да разхлади следобедата като преръми, което обикновено траеше не повече от половин час и оставяше земята рохкава и ароматна.

Примигвайки, Дейзи регистрира необичайната обстановка, мъжката спалня... непознатото голо тяло на мъж зад нея. И нечий дъх в косата ѝ. Тя се стегна изненадано, но остана да лежи тихо, питайки се дали Матю е буден. Дишането му не се промени. Но постепенно ръката му започна да се плъзга по тялото ѝ, пръстите му се разпериха върху гърдите ѝ.

Той нежно я намести срещу себе си и те гледаха дъжда мълчаливо. Дейзи се опита да си спомни дали някога е имало време в живота ѝ, когато да се е чувствала толкова доволна и сигурна. Не, реши тя. Нищо не можеше да се сравни с това.

Усетил усмивката ѝ срещу ръката си, Матю промърмори:

— Вие обичате дъжда.

— Да. — Тя изследва окосмената повърхност на крака му с пръстите на своя крак, изненадана колко дълги са прасците му. — Някои неща са винаги по-хубави, когато вали. Като например четенето. Или спането. Или това...

— Да лежите в леглото с мен? — Той прозвуча развеселено.

Дейзи кимна.

— Имам чувството, че сме единствените хора на света.

Той проследи линията на ключицата и шията ѝ.

— Нараних ли ви, Дейзи? — прошепна.

— Ами, почувствах по-скоро дискомфорт, когато... — Тя млъкна и се изчерви. — Но го очаквах. Приятелките ми ми казаха, че се оправя след първия път.

Пръстите му се придвижиха към очертанието на ухото ѝ и пламналата ѝ буза. По гласа му се усети, че се усмихва, когато каза:

— Ще направя всичко възможно, за да е така.

— Съжалявате ли за случилото се? — Пръстите ѝ се свиха, докато чакаше напрегнато отговора му.

— Господи боже, не! — Той приближи малкото ѝ юмруче до устата си и го целуна, притискайки дланта ѝ към лицето си. — Това е, което съм искал най-много в целия си живот. И единственото, което знаех, че никога няма да имам. Изненадан съм. Шокиран, дори. Но изобщо не съжалявам.

Дейзи се обърна и се сгуши в него, притискайки едното му бедро между своите.

Дъждът връхлиташе с ритмична песен къщата, проникваше през прозореца. Обмисляйки идеята да стане от леглото, Дейзи потръпна леко и усети, че Матю придърпва завивките по-високо върху голото ѝ рамо.

— Дейзи? — попита той, — къде е проклетият ключ?

— Пуснах го в джоба на самото ви — отвърна тя с готовност. — Не видяхте ли? Не?... Ами, предполагам, че сте били разсеян в момента. — Тя прокара ръка по гърдите му и дланта ѝ докосна зърното му. — Може би сте ми ядосан, че заключих спалнята ви.

— Разярен съм — съгласи се той. — Настоявам да правите това всяка вечер, след като се оженим.

— Ще се оженим ли? — прошепна Дейзи, вдигайки глава.

Очите му бяха топли, но в гласа му нямаше радост.

— Да, ще се оженим. Макар че един ден сигурно ще ме намразите за това.

— Никога няма да ви намразя — отвърна тя. — И не се страхувам от тайните ви, Матю. Каквото и да дойде, ще го посрещна с вас. Макар че би трябвало да знаете, че намирам за дразнещо, когато пускате такива коментари и отказвате да обясните.

Той се опита да потисне надигналия се в гърдите му смях.

— Това е само една от многото причини да ме намирате за дразнещ.

— Вярно е. — Тя изпълзя върху него и се сгуши на гърдите му като любопитно котенце. — Но аз харесвам дразнещите мъже много повече от любезните.

Между тъмните му вежди се образуваха две дълбоки бръчки.

— Като Ландриндън ли?

— Да, той е много по-мил от вас. — Пробвайки, тя допря уста до зърното му и го докосна с език. — И вие ли чувствате същото, както когато го правите на мен?

— Не. Въпреки че оценявам усилието. — Той вдигна лицето си нагоре. — Ландриндън целуна ли ви?

Тя кимна бавно.

— Само веднъж.

Ревност изпълни гласа му.

— На вас хареса ли ви?

— Искях да ми хареса. Опитах се. — Тя затвори очи и опря бузата си в дланта му. — Но не приличаше никак на вашите целувки.

— Дейзи — прошепна той, след което я обърна и я пхна под себе си отново. — Нямах намерение това да се случи. — Пръстите му опипаха нежните очертания на лицето ѝ, усмихващата се извивка на устните ѝ. — Но сега ми се струва невероятно, че съм се сдържал толкова дълго.

Нервите ѝ, задоволени, се раздвижиха под ласката на неговите пръсти.

— Матю... какво ще стане сега? Ще говорите ли с баща ми?

— Не още. За да спазим поне привидно приличие, ще изчакам, докато се върна от Бристол. През това време повечето от гостите ще са

си заминали и семейството ще може да се справи със ситуацията в сравнително по-спокойна атмосфера.

— Баща ми ще е свръхщастлив. Но майка ще припадне. А Лириан...

— Ще експлодира.

Дейзи въздъхна.

— Братята ми също не са очаровани от вас.

— Сериозно? — каза той с престорена изненада.

Дейзи се загледа с тревога в мрачното му лице.

— Какво ще стане, ако промените мнението си за мен? Ако се върнете и ми кажете, че сте сгрешили, че не искате да се оженим и...

— Не — каза Матю, галейки черните вълни на косите ѝ. — Няма отказване. Отнех невинността ви. Няма да избягам от отговорностите си.

Раздразнена и засегната от избора му на думи, Дейзи се намръщи.

— Какъв е проблемът? — попита той.

— Начинът, по който се изразихте... за *отговорността* си... сякаш трябва да изкупите някаква ужасна грешка. Това не е най-романтичният начин да се каже, особено в сегашните обстоятелства.

— О! — Матю се усмихна внезапно. — Аз не съм романтичен мъж, скъпа. Вече го знаехте. — Той наведе глава и я целуна по врата, забивайки нос в ухото ѝ. — Но сега съм отговорен за вас. За вашата безопасност... за добруването ви... за вашето удоволствие... и приемам отговорностите си много сериозно.

Той целуна гърдите ѝ, като издърпа стегнатите връхчета в разтапящата топлина на устата си. Ръката му разтвори бедрата ѝ и заигра нежно между тях.

От гърлото ѝ се отрони стон на удоволствие и той се усмихна.

— Издавате най-сладките звуци — прошепна ѝ. — Когато ви докосвам така... и така... и начина, по който викате, когато ме приемате...

Лицето ѝ пламна. Тя се опита да бъде тиха, но в следващия момент той изтръгна още един безпомощен звук от нея.

— Матю...? — Пръстите на краката ѝ се свиха, когато го усети да се плъзга по-ниско, езикът му погъделичка ямичката на пъпа ѝ.

Гласът му беше заглушен от чаршафите, които закриваха главата му.

— Да, бърборано?

— Ще правите ли... — започна тя, но ахна задъхано, когато го усети да разтваря коленете ѝ — ... онова, което направихте преди?

— Така изглежда.

— Но ние вече... — Загадката защо би искал да я люби два пъти поред беше внезапно разрешена. Тя почувства как той проучва сгъвката между бедрото и слабините ѝ, вътрешната страна на краката... и изпита слабост. Нежно, изкусно гризване... ленивите милувки на езика му... играта с болезнения отвор на тялото ѝ... отивайки нагоре, докато намери място, което я накара да хлипа и да стене, да, тук, да...

Той я възбуждаше с влудяваща изтънченост, бавно се отдръпваше, след това се връщаше с топли, резки настъпления... тя потърси опипом главата му между бедрата си и я задържа там, като се издигаше и тръпнеше, пулсирайки от удоволствие.

Водеше я неотклонно нагоре към висините на невъзможен екстаз, над бурята, над самото небе... и когато тя си възвърна способността да съзнава, беше в ръцете му, силните удари на сърцето ѝ бяха в синхрон с тихия звук на пролетен дъжд.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тъй като повечето от гостите на имението си заминаваха сутринта, днешната вечеря беше продължителна и богата. Две дълги маси, отрупани с кристал и китайски порцелан, блестяха в светлината, разпръсквана от полилеи и канделабри. Армия от слуги, облечени в ливреи в синьо, горчичено и черно със златни еполети, се движеха мълчаливо около гостите, допълваха чашите с вино и вода, и отсервираха с дискретна прецизност.

Това беше нещо величествено. За съжаление, Дейзи никога не се бе интересувала по-малко от ядене. Беше жалко, че наистина не можеше да оцени храната, която включваше шотландска съомга, димящи печени джолани, еленски бут, придружен от наденички и момици, и зеленчукови блюда, печени в глинени съдове, украсени със сметана и масло, и трюфели. За десерт имаше плата с луксозни плодове; малини, нектарини, череши, праскови и ананаси, както и щедри порции торти, плодови пити и десерти с каймак, захар и вино.

Дейзи се насили да яде, да се смее и да говори възможно най-естествено. Но не беше лесно. Матю седеше през няколко стола от другата страна на масата и когато погледите им се срещнеха, тя едва не се задавяше с това, което дъвчеше в момента.

Разговорът плуваше около нея и тя отговаряше разсеяно, докато умът ѝ си оставаше фиксиран върху спомена за това, което се бе случило няколко часа по-рано. Онези, които я познаваха добре, сестра ѝ и приятелките ѝ, изглежда забелязаха, че не е на себе си. Дори Уестклиф я беше изгледал замислено няколко пъти.

Дейзи се чувстваше разгорещена в светлата, претъпкана зала, кръвта беше обагрила в червени петна бузите ѝ. Тялото ѝ беше свръхчувствително, бельото я претриваше, корсетът ѝ бе непоносим, жарттиерите стягаха бедрата ѝ. Всеки път, когато помръднеште, нещо ѝ напомняше за следобеда с Матю; чувствителността между краката ѝ, паренето и спазмите на неочаквани места. И въпреки това тялото ѝ

копнееше за повече... повече от ръцете на Матю, на неуморната му уста, на твърдостта му вътре в нея...

Дейзи усети, че лицето ѝ пламва отново, и се съсредоточи да маже с масло едно парче хляб. Тя погледна Матю, който разговаряше с дамата от лявата си страна.

Когато усети, че го гледа, Матю изви очи в нейната посока. Сините им дълбини припламнаха и гръдният му кош се издигна, и той си пое дълбоко дъх. След това върна вниманието си отново върху събеседничката си, фокусирайки я с ласкателен интерес, който я докара до истеричен кикот.

Дейзи вдигна чаша с вода до устните си и се застави да внимава в разговора от дясната ѝ страна... нещо за разходка из района на езерото и шотландските планини. Скоро, обаче, умът ѝ се върна към собственото ѝ положение.

Тя не съжаляваше за решението си... но не беше чак толкова наивна да вярва, че всичко ще е лесно отсега нататък. Тъкмо обратното. Възникваше въпросът къде ще живеят и кога Матю ще я върне обратно в Ню Йорк, и дали ще свикне с това да е щастлива далеч от сестра си и приятелките си. Без отговор стоеше също така въпросът дали ще е подходяща съпруга за мъж, живеещ в свят, към който тя никога не бе успяла да се приспособи. И последно, немаловажният въпрос за това що за тайни криеше Матю.

Но Дейзи си спомни тихата, вибрираща нотка в гласа му, когато беше казал: „Вие винаги сте били всичко, което съм си мислил, че една жена трябва да бъде“.

Матю беше единственият мъж, който някога я бе желал такава, каквата е. (Човек трябваше да се отнесе скептично към Ландриндън, тъй като неговото увлечение се бе разгоряло малко прибързано и вероятно щеше да утихне също така бързо).

Във връзка с това, мислеше си Дейзи, бракът ѝ с Матю нямаше да е различен от този на Лилиан с Уестклиф. Като две силно волеви натура с много различна чувствителност, Лилиан и Уестклиф често се караха и спореха... и все пак това не изглеждаше да отслабва брака им. Тъкмо напротив, всъщност — техният съюз изглеждаше все по-добре.

Тя се замисли за браковете на приятелките си... Анабел и господин Хънт като хармония на подобни характери... Еви и лорд Сейнт Винсът с техните противоположни характери, толкова нужни

за съществуването един на друг, като деня и нощта. Беше невъзможно да се каже, че някоя от тези двойки е по-добра от другата.

Може би, въпреки всичко, което бе чувала за перфектния брак, не съществуваше подобно нещо. Може би всеки брак беше нещо уникално.

Това беше утешителна мисъл.

И я изпълни с надежда.

* * *

След безкрайната вечеря Дейзи се оплака от главоболие, вместо да остане за чаения ритуал и клюките. Това всъщност беше истина само донякъде — комбинацията от светлина, шум и емоционално напрежение бяха накарали слепоочията ѝ да туптят болезнено. С огорчена усмивка тя се извини и се насочи към голямото стълбище.

Но когато стигна до главната зала, чу гласа на сестра си:

— Дейзи? Искам да говоря с теб.

Дейзи познаваше Лилиан прекалено добре, за да разпознае острието в тона ѝ. По-голямата ѝ сестра беше подозрителна и притеснена, и искаше да изясни проблемите, докато всичко не бъдеше обсъдено изчерпателно.

Дейзи беше обаче прекалено изморена.

— Не сега, моля те — каза тя, хвърляйки на сестра си успокоителна усмивка. — Не може ли да почака?

— Не.

— Имам главоболие.

— Както и аз. Но въпреки това трябва да говорим.

Дейзи се опита да потисне раздразнението си. След цялото търпение, което бе проявявала към Лилиан, след всичките тези години на безусловна подкрепа и лоялност, не изглеждаше прекалено много да помоли Лилиан да я остави на мира.

— Отивам да си легна — каза Дейзи с твърд поглед, одързостявайки се да спори със сестра си. — Не искам да обяснявам нищо, особено когато е ясно, че нямаш намерение да слушаш. Лека нощ. — Виждайки смаяното изражение върху лицето на Лилиан, тя

добави по-нежно: — Обичам те. — Изправи се на пръсти, целуна сестра си по бузата и тръгна към стълбището.

Лилиан се бореше с изкушението да последва сестра си нагоре по стъпалата. Тя осъзна нечие присъствие до себе си, обърна се и видя Анабел и Еви, които гледаха състрадателно.

— Тя не иска да говори с мен — съобщи им Лилиан сковано.

Еви, която обикновено не се решаваше да я докосне, я хвана под ръка.

— Д-да отидем до оранжерията — предложи тя.

* * *

Оранжерията отдавна беше любимата стая на Лилиан в къщата, стените представляваха дълги стъклени прозорци, които позволяваха да влиза затопления въздух от печките долу. Портокалови и лимониви дръвчета изпълваха помещението със свеж цитрусов аромат, докато скелето, натоварено с тропически растения, добавяше екзотични нотки към аромата. Факлите отвън хвърляха сложни сенки през стаята.

Откривайки малка група столове, трите приятелки седнаха заедно. Раменете на Лилиан се отпуснаха надолу и тя каза навъсено:

— Мисля, че са го направили.

— Кой какво е направил? — попита Еви.

— Дейзи и господин Суифт — прошепна Анабел с развеселен тон. — Предполагаме, че са имали ъ-ъ-ъ... полово сношение един с друг.

Еви изглеждаше озадачена.

— Защо мислите така?

— Ами, ти седеше от другата страна на масата, скъпа, така че не можеше да видиш, но по време на вечерята между тях протичаха... — Анабел вдигна вежди — ... потоци от *скрити енергии*.

— О-о-о. — Еви сви рамене. — Никога не съм била добра в разчитането на скритите енергии.

— Това бяха *очевидни* скрити енергии — каза мрачно Лилиан. — Не би било по-красноречиво, ако господин Суифт скочеше на масата и го обявеше на всеослушание.

— Господин Суифт не би бил никога толкова вулгарен — каза Еви решително. — Въпреки, че е американец.

Лицето на Лилиан се сгърчи.

— Какво стана с „Не мога никога да съм щастлива с някакъв бездушен индустриалец“? Какво стана с „Искам ние четирите винаги да сме заедно“? По дяволите, не мога да повярвам, че Дейзи е направила това! Всичко вървеше толкова добре с лорд Ландриндън. Какво може да я е прихванало, че да спи с Матю Суифт?

— Съмнявам се, че спането е замесено до такава степен в този случай — отвърна Анабел, очите ѝ блестяха.

Лилиан я изгледа с присвити очи.

— Ако имаш лошия вкус да се забавляваш с това, Анабел...

— Дейзи никога не се е интересувала от лорд Ландриндън — побърза да се намеси Еви, за да предотврати караница. — Тя го използваше само, за да предизвиква господин Суифт.

— Откъде знаеш? — попитаха другите две едновременно.

— Ами, а-аз... — Еви направи безпомощен жест с ръце. — Миналата седмица ѝ предложих къде повече, къде по-малко случайно, да се опита да го накара да ревнува. И това проработи.

В гърлото на Лилиан се чуха яростни звуци, преди тя да успее да заговори.

— Най-глупавата, най-слабоумната, тъпа...

— Защо, Еви? — попита Анабел със значително по-любезен тон.

— Двете с Дейзи дочухме господин Суифт да г-говори с лорд Ландриндън. Той се о-опитваше да убеди Ландриндън да я ухажда, и стана ясно, че господин Суифт я желае за себе си.

— Обзалагам се, че е планирано — сопна се Лилиан. — Той трябва да е знаел по някакъв начин, че ще го чуете. Било е непочтен и зловец заговор, а вие сте се хванали!

— Не мисля — отвърна Еви. Взирайки се в зачервеното лице на Лилиан, тя попита загрижено: — Ще ми крещиш ли?

Лилиан поклати глава и обхвана лице в дланите си.

— Бих викала като банши^[1] — каза тя през решетката на пръстите си, — ако мислех, че ще доведе до нещо добро. Но тъй като съм напълно сигурна, че Дейзи е била интимна с онова влечуго, вероятно никой вече не може да я спаси.

— Тя може да не иска да бъде спасена — изтъкна Еви.

— Това е, защото напълно е полудяла — дойде глухото ръмжене на Лилиан.

Анабел кимна.

— Очевидно. Дейзи е спала с красив, млад, богат, интелигентен мъж, който явно е влюбен в нея. Каква, за бога, може да е, освен полудяла? — Тя се усмихна състрадателно, когато чу богохулния отговор на Лилиан и сложи ръка на рамото ѝ. — Скъпа — прошепна тя, — както знаеш, беше време, когато за мен нямаше значение дали ще се омъжа за мъж, когото обичам, или не... струваше ми се достатъчно просто да измъкна семейството си от отчаяното положение, в което се намирахме. Но когато си помислих какво би било да споделям едно легло със съпруга си... да прекарам остатъка от живота си с него... знаех, че Саймън е единственият ми избор. — Тя спря и внезапно в очите ѝ заблестяха сълзи. Красивата, хладнокръвна Анабел, която никога не плачеше. — Когато съм болна — продължи тя с дрезгав глас, — когато се страхувам, когато се нуждая от нещо, знам, че той ще премести земята и небето, за да оправи всичко. И когато виждам детето, което създадохме, ние двамата, съединени завинаги в нея... Боже мили, колко съм благодарна, че съм се омъжила за Саймън. Ние всички можахме сами да изберем нашите съпрузи, Лилиан. Трябва да позволим на Дейзи същата свобода.

Лилиан разтърси ръце раздражено.

— Той не е от същия калибър като нашите съпрузи. Не е дори със същото качество като Сейнт Винсът, който може и да е бил непочтен фустогонец, но поне има сърце. — Тя спря и след това прошепна: — Не исках да те обиждам, Еви.

— Всичко е наред — каза Еви, устните ѝ се изкривиха, докато се опитваше да потисне пристъпа на смях.

— Работата е там — развълнувано продължи Лилиан, — че аз съм изцяло за това Дейзи да има свободата на избор, стига да не направи грешния.

— Скъпа... — Анабел направи предпазлив опит да коригира пропуската в логиката ѝ, но Еви я прекъсна тихо:

— Аз м-мисля, че е право на Дейзи да прави грешки. Единственото, което ние можем да направим, е да ѝ даваме нашата помощ, когато ни помоли за това.

— Не можем да ѝ помагаме, ако се върне в проклетия Ню Йорк!
— сонна се Лилиан.

Еви и Анабел не спориха с нея след това, тактично съгласявайки се, че има проблеми, които обикновените думи не могат да разрешат, и страхове, които не могат да бъдат успокоени. Те направиха това, което приятелите правят, когато всичко друго се е провалило... останаха да седят с нея, мълчейки разбиращо... и ѝ показаха, че ги е грижа.

* * *

Една гореща вана помогна на Дейзи да успокои тялото си и да отпусне изтощените си нерви. Тя остана във вдигащата пара вода, докато не почувства, че костите ѝ се разтапят, изнемогва от горещина и главоболието ѝ е минало. Чувствайки се подновена, тя облече набран бял халат и започна да реши косата си, докато две прислужници дойдоха да изнесат ваната.

Четката минаваше през косата ѝ и дългите до кръста ѝ къдрици образуваха лъскава абаносова река. Дейзи погледна през отворената врата, водеща към балкона, във влажната пролетна нощ. Беззвездното небе беше с цвят на черни сливи.

Усмивайки се отнесено, Дейзи чу изщракване на вратата на спалнята зад нея. Като предположи, че някоя от прислужниците се е върнала да вземе кърпа или сапуниерка, тя продължи да се взира навън.

Внезапно усети докосване по рамото, последвано от топлината на дълга ръка, която се плъзга по гърдите ѝ. Стресната, тя скочи на крака и бе придърпана бавно към едно кораво мъжко тяло.

Дълбокият глас на Матю погъделичка ухото ѝ:

— За какво си мислехте?

* * *

— За вас, разбира се. — Дейзи се отпусна срещу него, пръстите ѝ се вдигнаха и погалиха ръката му до ръба на навитите ръкави на ризата. — Тази стая преди е принадлежала на една от сестрите на

графа. Казаха ми, че нейният любим — коняр, всъщност, — е прескачал балкона, за да я посещава. Като същински Ромео.

— Надявам се наградата да си е заслужавала риска — каза той.

— Вие бихте ли предприели такъв риск заради мен?

— Ако това беше единственият начин, по който мога да съм с вас. Но няма смисъл да се катеря два етажа до балкона, при положение, че имам достъп до една добра стара врата.

— Използването на вратата изобщо не е толкова романтично.

— Нито пък чупенето на врат.

— Какъв прагматизъм — каза Дейзи със смях, като се обърна в прегръдката му. Дрехите на Матю носеха аромата на открито и парливите нотки на тютюн. Той сигурно беше излязъл на задната тераса с някой джентълмен след вечеря. Сгушвайки се по-дълбоко в прегръдката му, тя пое миризмата на колосана риза и чистия, познат дъх на кожата му. — Харесва ми как миришете — каза тя. — Мога да вървя с превързани очи в стая, пълна със стотици мъже, и ще ви откроя веднага.

— Още една салонна игра — каза той и те се изкискаха.

Дейзи хвана ръката му и го дръпна към леглото.

— Елате да легнете с мен.

Матю поклати глава, устоявайки.

— Ще остана само няколко минути. Уестклиф и аз тръгваме в ранни зори. — Погледът му се плъзна жадно по набрания халат. — Ако се приближим до това легло, няма да съм в състояние да се въздържа да не ви любя.

— Нямам нищо против — каза Дейзи срамежливо.

Той я притисна в прегръдките си.

— Не толкова скоро след първия път. Нуждаете се от почивка.

— Тогава защо сте тук?

Дейзи усети как разтърка буза в главата ѝ. Дори след всичко, което се бе случило между тях, ѝ изглеждаше невероятно, че Матю Суифт се държи така нежно.

— Само исках да ви пожелаая лека нощ — прошепна той. — И да ви кажа...

Дейзи го погледна въпросително и той открадна една целувка, сякаш не можеше да се сдържи.

— ... че не трябва да се тревожите, че бих променил мнението си за това да се ожена за вас — довърши той. — Всъщност, ще ви е адски трудно да се отървете от мен сега.

— Да — каза Дейзи, усмихвайки му се. — Знам, че на вас може да се разчита.

Като се застави да я пусне, Матю отиде неохотно до вратата. Отвори я внимателно и погледна навън, за да се увери, че коридорът е празен.

— Матю — прошепна тя.

Той я погледна през рамо.

— Да?

— Върнете се бързо при мен.

Това, което видя върху лицето ѝ, накара очите му да заблестят. Той ѝ кимна кратко и тръгна, докато все още беше в състояние.

[1] Жена-призрак в шотландската митология, хранещ се със скръбта на жертвите си. Появата на банши и нейния вледеняващ писък предвещават смърт. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Матю бързо откри, че пътуването до Бристол с лорд Уестклиф бе далеч по-различно нещо от това да се движи сам в пристанищния град. Той първоначално беше планирал да остане в една странноприемница, намираща се в централната част на Бристол. С Уестклиф за придружител, обаче, те се настаниха във временна резиденция на богато семейство от корабостроителния бизнес. Матю научи, че имало много такива покани, отправени от проспериращи семейства в района, всички горящи от нетърпение да окажат гостоприемство на графа по възможно най-изискания и изтънчен начин.

Всеки беше или приятел на Уестклиф, или искаше да е такъв. Това бе силата на старото аристократично име. За да сме честни, това което предизвикваше такъв ентузиазъм по отношение на Уестклиф, беше повече от името и титлата... той беше познат като политически прогресивен, а също и като опитен бизнесмен, а двете неща го правеха мъж силно търсен и ценен в Бристол.

Градът, втори след Лондон по обем на търговия, преживяваше период на бързо развитие. Когато търговските райони се разшириха и стените на стария град бяха съборени, разшириха тесните пътища и почти всеки ден се появяваха нови улици. Но най-важното — минаващата покрай пристанището железопътна система, свързваща Темпъл Мийд стейшън с доковете, току-що бе завършена. В резултат на това нямаше по-добро място в Европа за основаване на манифактурен бизнес.

Матю неохотно бе признал пред Уестклиф, че неговото присъствие бе направило преговорите и срещите им много по-лесни. Името на Уестклиф не само отваряше врати, то практически вдъхнови хората да му дадат цялата сграда. И Матю тайно призна, че беше голяма работа да се учи от графа, който притежаваше големи познания за бизнеса и манифактурното производство.

Без скромност, Матю никога не бе срещал друг мъж, който можеше да си съперничи с неговата способност да разбира и да

запомня големи количества техническа информация. С изключение на Уестклиф. Това правеше разговора интересен, поне за тях двамата. Всеки друг, участващ в дискусиата, започваше да сумти и да се върти след петата минута.

Маркърс, от своя страна, бе предприел пътуването до Бристол с двойна цел, официално да постигне определени, свързани с бизнеса цели... но неофициално да си състави мнение за Матю Суифт.

Не му беше лесно да остави Лилиан сама. Беше открил, че докато събитията по раждането на бебе и отглеждането на дете бяха нещо напълно обикновено, когато се случваха на други хора, те се превръщаха в неимоверно важни, когато се отнасяха до неговите съпруга и дете. Всичко в дъщеря му го очароваше: начинът, по който спи и се буди, първата ѝ баня, начинът, по който мърда пръстчетата на крачетата си, видът ѝ до гърдите на Лилиан.

Макар да не бе необичайно за дама от висшето общество да кърми сама детето си, беше далеч по-срещано да се наема дойка за тази цел. Но Лилиан рязко бе променила мнението си, след като Мерит се роди.

— Тя иска мен — беше казала Лилиан на Маркърс. Той не се осмели да възрази, че бебето едва ли е способно да обсъжда проблема и със сигурност щеше да е доволно и от кърмачка.

Страхът на Маркърс, че съпругата му може да умре от родилна треска се уталожваше ден след ден, когато Лилиан стана предишната — здрава, стройна и енергична. Облекчението му беше огромно. Той никога не бе изпитвал такава завладяваща любов към някого, нито пък бе очаквал, че Лилиан ще стане толкова бързо негово същностно изискване за щастие. Всичко, което беше по силите му да направи за Лилиан, щеше да бъде направено. И за да успокои тревогите на съпругата си по отношение на нейната сестра, Маркърс бе решил да си състави мнение за Матю Суифт.

Когато се срещнаха с представители на Големите западни железници, началникът на пристанището и различни съветници и администратори, Маркърс беше впечатлен от начина, по който Суифт се справяше със задълженията си. Досега бе виждал Суифт да общува със състоятелните гости в Стоуни Крос, но веднага стана ясно, че той може да създава връзки лесно с различни хора, от възрастни аристократи до яки докери. Когато ставаше дума за постигане на

споразумение, Суифт беше агресивен, без да е невъзпитан. Той беше хладнокръвен, непоколебим и благоразумен, но освен това притежаваше чувство за сдържан хумор, което използваше много ефикасно.

Маркърс можеше да види влиянието на Томас Бауман в решителността на Суифт и неговата готовност да отстоява мнението си. Но за разлика от Бауман, Суифт имаше естествено присъствие и увереност, на които хората интуитивно реагираха. Суифт щеше да се справи добре в Бристол, помисли си Маркърс. Това бе добро място за амбициозен млад мъж, предлагайки толкова, ако не и повече възможности, отколкото Лондон.

Колкото до това дали Матю Суифт щеше да подхожда на Дейзи... ами, това беше по-неясно. На Маркърс не му се искаше да прави преценки за такива неща, тъй като бе научил от опит, че не е непогрешим. Първоначалното му мнение за Анабел и брака на Саймън Хънт беше типичен пример. Но преценка трябваше да се направи. Дейзи заслужаваше съпруг, който да бъде мил и нежен към нея.

След една среща с представителите на железниците, Маркърс и Суифт тръгнаха по Корн Стрийт през един закрит пазар, пълен със сергии с плодове и зеленчуци. Наскоро беше издигнат паваж, за да предпазва пешеходците от кални локви и улични боклуци. От двете страни на улицата се редяха магазини със стоки като книги, тоалетни артикули и стъклени предмети, произведени от местен пясъчник.

Спирайки в една таверна, двамата влязоха да хапнат. Таверната беше пълна е всякакви мъже от богати търговци до прости пристанищни работници.

Като се отпусна в шумната атмосфера, Маркърс вдигна една халба е тъмно бристолско пиво до устните си. То беше студено и горчиво, плъзгайки се по гърлото му бързо и оставяйки богат послевкус.

Докато Маркърс обмисляше по какъв начин да повдигне темата за Дейзи, Суифт го изненада с едно откровено изявление.

— Господарю, има нещо, което бих искал да обсъдя с вас.

Маркърс прие любезно, окуражаващо изражение.

— Много добре.

— Оказа се, че мис Бауман и аз стигнахме до... съгласие. След обсъждане на логичните преимущества от двете страни, взех разумно и прагматично решение, което трябва...

— Колко време сте били влюбен в нея? — прекъсна го Маркърс, развеселен вътрешно.

Суифт изпусна напрегната въздишка.

— Години — призна той. Прокара ръка през късаната си, гъста коса, разрошвайки я. — Но не знаех какво е доскоро.

— Балдъзата ми отговаря ли на чувствата ви?

— Мисля... — Суифт млъкна и отпи голяма глътка от пивото си. Той изглеждаше млад и смутен, когато призна: — Не знам. Надявам се с времето... о, по дяволите.

— Според мен няма да ви е трудно да спечелите обичта на Дейзи — каза Маркърс с по-сърдечен тон, отколкото бе планирал. — От това, което наблюдавах, мисля, че си подходите добре.

Суифт вдигна поглед със самоиронична усмивка.

— Не мислите ли, че ще й е по-добре с някой рецитиращ стихове благородник?

— Мисля, че ще е пагубно. Дейзи не се нуждае от наивен съпруг, каквато е тя самата. — Като се пресегна към дървения поднос с храна между тях, Маркърс си отрязва порция сирене „Уенслидей“ и го сложи между две дебели филии хляб. Той изгледа Суифт замислено, питайки се защо младия мъж очевидно изпитва толкова малко удоволствие от ситуацията. Повечето мъже демонстрираха далеч по-голям ентузиазъм пред перспективата да се оженият за жената, която обичат.

— Бауман ще е доволен — отбеляза Маркърс, следейки внимателно реакцията на Суифт.

— Да го направя доволен никога не е било част от това. И всеки намек за противното е сериозно подценяване на всичко, което мис Бауман има да предложи.

— Не е нужно да я защитавате — отвърна Маркърс. — Дейзи е очарователно малко дяволче, освен това е прекрасна. Ако беше малко по-уверена и не чак толкова чувствителна, щеше да се е научила досега да привлича срещуположния пол с лекота. Но трябва да й се признае, че никога не е била склонна да гледа на любовта като на игра. А малцина мъже са в състояние да оценят искреността у една жена.

— Аз я оценявам — каза отсечено Суифт.

— Така изглежда. — Маркърс изпита съчувствие, обмисляйки дилемата на младия мъж. Като здравомислещ човек със здравословна неприязън към мелодрама, Суифт беше повече от объркан да открие,

че е пронизан от стрелите на Купидон. — Макар да не сте ме молили да подкрепя евентуалния брак — продължи Маркърс, — можете да разчитате на мен.

— Дори лейди Уестклиф да има възражения?

Споменаването на Лилиан предизвика лека трърпка на копнеж в гърдите на Маркърс. Тя му липсваше повече, отколкото беше очаквал.

— Лейди Уестклиф — отвърна той сухо, — ще се примири с факта, че невинаги нещата стават така, както тя иска. А ако вие се окажете добър съпруг на Дейзи, съпругата ми ще промени мнението си. Тя е справедлива жена.

Но Суифт изглеждаше притеснен.

— Господарю... — Рърката му се стегна около дрържката на халбата и той втрени очи в нея.

Виждайки сянката, която премина по лицето му, Маркърс спря да дървче. Инстинктите му подсказваха, че нещо не е наред. *По дяволите, помисли си той, не може ли поне едно нещо, в което са набъркани Бауман, да е просто?*

— Какво бихте казали за човек, който гради живота си върху лържа... и все пак този живот си заслужава далеч повече от първоначалния, който е имал?

Маркърс започна да дървче отново, преглътна с усилие и известно време разсъждава, изпивайки солидно количество бира.

— Но всичко това виси на една лържа? — попита той накрая.

— Да.

— Този мъж ограбил ли е някого?

— Не — каза Суифт и го погледна право в очите. — Но това включва неприятности със закона.

Това накара Маркърс да се почувства малко по-добре. В неговия опит дори най-добрите мъже не можеха винаги да избегнат едни или други проблеми със закона. Може би Суифт някога се бе занимавал със съмнителен бизнес или си бе позволил някое младежко неблагоприятие, което би създавало неудобства, ако излезеше на бял свят години по-късно?

Разбира се, Маркърс не се отнасяше лекомислено към въпросите на честта, и една новина за минали неприятности със закона едва ли беше това, което би искал да чуе от свой евентуален зет. От друга

страна, Суифт изглежда бе мъж от добро потекло и с добър характер. И Маркърс беше започнал да го харесва.

— Боя се, че ще трябва да откажа подкрепата си за брака — произнесе Маркърс предпазливо, — докато не разбере подробностите. Има ли още нещо, което можете да ми кажете?

Суифт поклати глава.

— Съжалявам. Господи, иска ми се да можех.

— Ако ви дам думата си, че няма да издам тайната ви?

— Не — прошепна Суифт. — И отново, съжалявам.

Маркърс въздъхна тежко и се облегна назад в стола си.

— За съжаление, не мога да разреша, или дори да смекча проблем, когато нямам представа що за проклет проблем е. От друга страна, вярвам, че хората заслужават втори шанс. И по-скоро бих преценявал един човек по това какъв е станал, вместо по това какъв е бил. Обаче... Ще искам да ми обещаете нещо.

Суифт погледна нагоре, сините му очи бяха внимателни.

— Да, лорде?

— Ще кажете на Дейзи всичко, преди да се ожените за нея. Ще изложите проблема в неговата пълнота и ще я оставите да реши дали иска да продължи. Няма да я вземете за съпруга, без да ѝ дадете цялата и неподправена истина.

Суифт не мигна.

— Имате думата ми.

— Добре. — Маркърс направи знак на прислужницата в таверната да дойде до масата.

След целия този разговор той се нуждаеше от нещо много по-силно от пиво.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

С Уестклиф и Матю Суифт далече в Бристол имението изглеждаше неестествено тихо. За облекчение на Лилиан и на Дейзи, Уестклиф беше уредил родителите им да придружат едно съседско семейство на екскурзия до Стратфорд на Ейвън. Те щяха да посещават една седмица банкети, игри, лекции и музикални събития, всички част от фестивала по случай двеста и осемдесетата годишнина от рождението на Шекспир. Как точно Уестклиф бе успял да подтикне Бауман да отидат, за Дейзи беше загадка.

— Мама и татко не биха могли да се интересуват от нещо по-малко, отколкото от Шекспир — каза учудено Дейзи на сестра си, след като каретата, превознаща родителите ѝ, беше тръгнала. — И не мога да повярвам, че татко би избрал да отиде на фестивал, вместо в Бристол.

— Уестклиф нямаше да позволи на татко да отиде с тях — каза Лилиан с мрачна усмивка.

— Защо не? Това е бизнес на татко, все пак.

— Да, но когато става дума за преговори, татко е прекалено невеж за британския вкус — той затруднява до голяма степен постигането на съгласие. Така че Уестклиф уреди пътуването до Стратфорд толкова експедитивно, че татко нямаше възможност да възрази. А след като Уестклиф съвсем небрежно информира майка за всички благороднически семейства, с които ще общуват на фестивала, татко нямаше никакъв шанс за успех.

— Предполагам, че Уестклиф и господин Суифт си прекарват добре в Бристол — подхвърли Дейзи.

Изражението на Лилиан мигновено стана предпазливо.

— Не се съмнявам изобщо.

Дейзи забеляза, че без техните приятелки, играещи ролята на буфер, тя и Лилиан започваха да си говорят прекалено предпазливо една с друга. Това не ѝ харесваше. Преди винаги бяха толкова свободни и открити. Но изведнъж бяха започнали старателно да

избягват определени теми, сякаш се опитваха да игнорират слон в стаята. Цяло стадо слонове, всъщност.

Лилиан не беше попитала дали Дейзи е спала с Матю. Всъщност, Лилиан не изглеждаше изобщо склонна да говори за Матю. Нито пък попита защо разцъфващите отношения на Дейзи с лорд Ландриндън се бяха изпарили, или защо Дейзи не проявяваше интерес да отиде в Лондон за завършването на сезона.

Дейзи от своя страна нямаше желание да разгласява всички тези неща. Въпреки уверението на Матю, преди да тръгне, тя се чувстваше неловко и неспокойно, и последното, което искаше, беше да спори със сестра си.

Вместо това те се фокусираха върху Мерит, като я държаха поред, обличаха я и я къпеха, сякаш беше малка кукла. Въпреки двете прислужници, оставени на разположение да се грижат за момиченцето, Лилиан проявяваше неохота да им я оставя. Беше съвсем просто — тя се наслаждаваше на всеки миг, прекаран с бебето.

Преди Мерседес да тръгне, тя бе предупредила, че бебето ще свикне да бъде държано непрекъснато.

— Ще я разглезите — бе казала тя на Лилиан, — и после няма да иска да я оставяте.

Лилиан се бе сопнала, че в Стоуни Крос парк няма недостатък на ръце, и че Мерит ще бъде държана толкова, колкото иска.

— Искам нейното детство да бъде различно от нашето — каза Лилиан на Дейзи по-късно, докато возеха бебето в една количка през градината. — Няколкото спомена, които имам за нашите родители, са как гледам майка да се облича за излизане вечер, или как отива в кабинета на татко да му каже за последните ни пакости. И за това как после ни наказват.

— Спомняш ли си — попита Дейзи с усмивка — как майка пицеше, когато карахме ролкови кънки по тротоара и блъскахме хората?

Лилиан се изкиска.

— Освен ако не бяха Асторови, тогава всичко беше наред.

— Или когато близнаците направиха малка градинка и ние изскубахме картофите, преди да узреят?

— И как ловяхме раци и риба на Лонг Айлънд...

— Как играехме раундърс...

Следобедът на „спомняш ли си, когато“, изпълни сестрите с топлина.

— Кой би си помислил — каза Дейзи с усмивка, — че ти ще се омъжиш за британски благородник, а аз ще бъда... — Тя се поколеба... — стара мома.

— Не ставай глупава — тихо рече Лилиан. — Очевидно е, че няма да останеш стара мома.

Това беше най-близкото, до което стигнаха в обсъждането на отношенията на Дейзи с Матю Суифт. Но разсъждавайки за необичайната сдържаност на Лилиан, Дейзи осъзна, че сестра ѝ иска да избегне спор с нея. А ако това означаваше да включат Матю Суифт в семейството, Лилиан щеше да даде всичко от себе си, за да го толерира. Знаейки колко е трудно на сестра ѝ да сдържи мнението си, Дейзи копнееше да обвие ръце около нея. Вместо това тя отиде и започна да бута детската количка.

— Сега е мой ред — каза Дейзи.

Те продължиха да вървят.

Дейзи отново се върна в миналото:

— Спомняш ли си как кануто се обърна в езерото?

— С гувернантката в него — добави Лилиан и двете се изкискаха.

* * *

Бауман се върнаха първи в събота. Както можеше да се очаква, шекспировият фестивал се беше оказал пълно изтезание за Томас.

— Къде е Суифт? — поиска да знае той в мига, в който влезе в къщата. — Къде е Уестклиф? Искам отчет за преговорите.

— Още не са се прибрали — отвърна Лилиан, посрещайки го в коридора. Тя хвърли на баща си язвителен поглед. — Няма ли да попиташ аз как съм, татко? Не искаш ли да знаеш как е бебето?

— Виждам с очите си, че си достатъчно добре — сопна се Бауман. — И предполагам, че и бебето е добре, иначе щеше да ме информираш. Кога се очаква Суифт и Уестклиф да се върнат?

Лилиан завъртя очи.

— Всеки момент.

Но стана ясно, че пътниците ще закъснеят, вероятно в резултат на трудностите, създавани от непостоянното пролетно време. То беше непредсказуемо, селските пътища често се нуждаеха от ремонт, каретите лесно се повреждаха, а конете получаваха травми като подуване на ставите или възпаление на сухожилията.

Когато вечерта настъпи, а Уестклиф и Матю не се виждаха никакви, Лилиан обяви, че може би трябва да отидат да вечерят, за да не се обиди готвачката.

Вечерята беше сравнително малко събитие, на което присъстваха Бауман и две местни семейства, включително пасторът и неговата съпруга. По средата на храненето икономът влезе в салона и прошепна нещо на Лилиан. Тя се усмихна и се изчерви, очите ѝ заблестяха от вълнение, когато съобщи на масата, че Уестклиф се е върнал и ще се присъедини към тях скоро.

Дейзи остана с невъзмутимо изражение. Под повърхността, обаче, по вените ѝ бликнаха надежда и очакване. Осъзнавайки, че приборите треперят в ръцете ѝ, тя ги остави и отпусна ръце в скута си. Слушаше разговора с половин ухо, фокусирана върху вратата.

Когато двамата мъже най-после се появиха в салона, изкъпани и преоблечени след пътуването, сърцето на Дейзи заби толкова бързо, че тя едва успяваше да си поеме дъх.

Погледът на Матю се плъзна по компанията и той се поклонил, както стори и Уестклиф. Двамата изглеждаха спокойни и забележително свежи. Човек би си помислил, че са отсъствали седем минути, а не седем дни.

Преди да заеме мястото си начело на масата, Уестклиф отиде при Лилиан. Тъй като графът никога не правеше публични демонстрации, всички се изненадаха, включително Лилиан, когато той обхвана лицето ѝ в ръце и я целуна по устата. Тя пламна и смотолеви нещо, че пасторът бил тук, карайки Уестклиф да се засмее.

Междувременно Матю зае празното място до Дейзи.

— Мис Бауман — произнесе той тихо.

Тя не успя да каже и дума. Погледът ѝ се вдигна към усмихнатите му очи и изглеждаше така, сякаш емоциите избликуват от нея във фонтан от топлина. Наложил се да отклони поглед от него, преди да е казала нещо глупаво. Но тялото ѝ не можеше да не осъзнава близостта на неговото.

Уестклиф и Матю забавляваха групата с разкази за това как каретата им е затънала в калта. За щастие, един минаващ фермер им беше помогнал, изтегляйки ги с волска каруца, но през това време всички били облети с кал от главата до петите. И очевидно епизодът беше оставил вола доста раздражен. В края на историята всички на масата се смееха.

Разговорът се отплесна към шекспировия фестивал и Томас Бауман се впусна да разказва за посещението в Стратфорд на Ейвън. Матю зададе един-два въпроса, изглеждаше погълнат от разговора.

Дейзи внезапно се стресна, когато усети ръката му да се плъзга в скута ѝ под масата. Пръстите му се свиха върху нейните. И през цялото време той участваше в разговора, говореше и се смееше непринудено. Дейзи се пресегна за виното си със свободната си ръка и допря чашата до устните си. Отпи една глътка, после още една, и едва не се задави, когато Матю се заигра с пръстите ѝ под масата. Усещанията, които бяха останали в покой една седмица, се разпалиха и се изпълниха с живот.

Все още, без да я поглежда, Матю плъзна нещо по пръста ѝ, прокара го по кокалчетата, докато то прилепна добре към основата. Ръката ѝ бе върната обратно в скута ѝ, когато един слуга дойде да допълни чашите им.

Дейзи погледна надолу към ръката си, примигвайки при вида на блестящия жълт сапфир, заобиколен от малки кръгли диаманти. Той приличаше на цвете с бели венчелистчета. Пръстите ѝ се затвориха и тя извърна лице, за да скрие издайническата руменина от удоволствие.

— Харесва ли ви? — прошепна Матю.

— О, да.

Дотук се простря тяхната комуникация по време на вечерята. Което беше добре. Имаше прекалено много за казване, но всичко беше дълбоко лично. Дейзи се стегна за обикновено дългите ритуали с портвайн и чай след вечеря, но беше доволна, когато всички, дори баща ѝ, побързаха да се оттеглят рано. Когато стана ясно, че възрастният пастор и съпругата му са готови да се приберат къщи, групата се разпръсна без много фанфари.

Излизайки с Дейзи от салона, Матю прошепна:

— Да се изкатеря ли по външната стена довечера, или ще оставите вратата си незаключена?

— Вратата — отвърна Дейзи кратко.

— Слава богу.

Приблизително един час по-късно Матю предпазливо отвори вратата на спалнята на Дейзи и влезе вътре. Малката стая беше осветена от блясъка на една лампа до леглото, пламъкът ѝ танцуваше на бриза, полъхващ от балкона.

Дейзи седеше в леглото и четеше, косата ѝ беше сплетена в спретната плитка, която се виеше по рамото ѝ. Облечена в скромна бяла нощница със сложен набор върху предницата, тя изглеждаше толкова чиста и невинна, че Матю се почувства странно виновен пред нея заради желанието, което препускаше на горещи вълни през тялото му. Но когато тя вдигна очи от книгата си, тъмните ѝ очи го примамиха неудържимо.

Дейзи остави книгата настрана, светлината на лампата се плъзна по профила ѝ. Кожата ѝ изглеждаше студена и перфектна като полирана слонова кост. Прииска му се да я стопли с ръцете си.

Тъглчетата на устата на Дейзи се извиха нагоре, сякаш беше прочела мислите му. Когато тя обърна корицата, жълтият сапфир проблесна на пръста ѝ. Матю се изненада от собствената си реакция на гледката, от пламването на първично чувство за собственост. Той бавно се подчини на жеста ѝ да отиде до леглото.

Седна на края на матрака, нервите му пламнаха, когато Дейзи събра нагоре полите на нощницата си. Тя изпълзя в скута му с изтънчеността на котка. Ароматът на сладка женска кожа изпълни ноздрите му и тежестта ѝ се намести върху бедрата му. Обвивайки тънките си ръце около врата му, тя произнесе пресипнало:

— Липсвахте ми.

Дланите му минаха по очертанията на тялото ѝ; нежните извивки, стройния кръст, твърдо очертаното дупе. Но макар за пленен от физическите прелести на Дейзи, те не му въздействаха толкова силно, колкото топлата, жива интелигентност на натурата ѝ.

— И вие ми липсвахте.

Пръстите на Дейзи играеха в косата му, деликатното докосване изпрати тръпки на удоволствие от основата на черепа до слабините му. Гласът ѝ прозвуча предизвикателно:

— Запознахте ли се с много жени в Бристол? Уестклиф спомена нещо за някаква вечеря и соаре, дадени от домакина ви...

— Не забелязвах никакви жени. — Матю установи, че му е трудно да мисли при това остро, мъчително желание. — Вие сте единствената, която съм желал някога.

Тя допря игриво върха на носа си до неговия.

— Но не сте бил целомъдрен в миналото.

— Не — призна Матю, затваряйки очи, когато усети милувката на дъха ѝ срещу кожата си. — Това е самотно чувство, да искаш жената в ръцете ти да е друга. Не много преди да тръгна от Ню Йорк, осъзнах, че всяка жена, с която съм бил през изминалите седем години, е приличала на вас по някакъв начин. Една е имала вашите очи, друга ръцете ви или косата... Мислех, че ще прекарам остатъка от живота си в търсене на малки прилики с вас. Мислех...

Устата ѝ се притисна в неговата, поглъщайки суровото признание. Устните ѝ се разтвориха и той не се нуждаеше от по-нататъшна покана да я целуне, езикът му продължи по-навътре, докато превзе устата ѝ напълно. Меките форми на гърдите ѝ докосваха гърдния му кош при всяко поемане на въздух.

Той положи Дейзи по гръб, хвана края на нощницата ѝ и я повдигна нагоре. Тя му помогна да свали дрехата, извивайки се леко, за да я изхлузи през главата ѝ. Изящството на движението накара пулса му да лумне във вените. Тя лежеше гола пред него, червенината ѝ бе осветена от блясъка на свещта, крайниците ѝ бяха притиснати скромно към тялото. Той я изпиваше с очи, докато се освобождаваше от дрехите си.

Лягайки до нея, Матю се отдаде на това да прогони срамежливостта ѝ. Галеше я по раменете, по шията, по уязвимата ключица. Постепенно горещината на кожата му премина в нейната хладина, плътта ѝ сякаш се подпали под търпеливите му докосвания. Задъхана, тя извъртя гъвкавото си тяло около неговото и той я накара да млъкне с устата си, шепнейки, че прозорците са отворени и тя трябва да бъде тиха.

Устните му прогориха спокойна пътека към нейните гърди, хванаха меките връхчета, докато те се втвърдиха срещу устата му. Чувайки сдържаните звуци, които тя издаваше, той се усмихна и прокара езика си леко около зърното ѝ. Играеше си с нея, а тя притисна ръка към устата си, дишайки тежко.

Най-накрая се извъртя и простена измъчено в чаршафите.

— Не мога — прошепна тя, като трепереше. — Не мога да пазя тишина.

Матю се засмя и я целуна по гърба.

— Но аз няма да спра — промърмори той, повтаряйки целувката. — И си мисля за неприятностите, които това ще причини, ако ни хванат.

— Матю, моля ви...

— Тихо. — Той остави устата си да мине по тялото ѝ без притеснение, като целуваше, хапеше нежно, а тя се извиваше объркана и смутена. Когато се претъркулваше, тънките ѝ пръсти се забиваха в матрака като нокти на котка. Той я приковаваше по гръб всеки път, шепнеше нежности и обещания, караше устата ѝ да замлъкне под неговата, игривите му пръсти изпълваха и успокояваха подутата ѝ плът. Когато крайниците ѝ се опънаха и кожата ѝ заблестя от пот, Матю най-накрая се настани между тръпнещите ѝ бедра.

Тялото ѝ се напрегна, когато усети коравия му член да влиза напълно в нея... простена и пламна в червенина, когато той затърси правилния ритъм. Разбра, че го е намерил, когато нейните колене се дръпнаха нагоре, инстинктивно пристягайки хълбоците му.

— Да, дръжте ме... — прошепна Матю, като я галеше отново и отново, докато вътрешните ѝ мускули запулсираха яростно. Той никога не бе преживявал такъв екстаз, тласкаше се в нежната ѝ стегната плът, забиваше се по-дълбоко, когато тя подскачаше безпомощно нагоре, притискайки се в тялото му. Следваше всяко нейно движение, даваше ѝ това, от което тя се нуждаеше, и двамата отдадени на нейното удоволствие.

Дейзи закри устата си с ръка отново, очите ѝ се разшириха. Хванал китката ѝ, Матю дръпна ръката ѝ и отвори устата ѝ със своята, плячкосвайки я с езика си. Неудържимото ѝ потръпване го доведе до климакс и изтръгна нисък стон от гърдите му, когато го разтърсиха силни конвулсии.

След като и последните тръпки се успокоиха, Матю бе обзет от непреодолима сънливост. Единствено мисълта, че може да смачка Дейзи, го накара да се претърколи настрани. Тя издаде недоволен звук и се пресегна към него, търсейки топлината на тялото му. Той се приближи, прегърна я и сложи главата ѝ в свивката на ръката си, като

успя някак си да придърпа нагоре разбърканите чаршафи върху тях двамата.

Изкушението да заспи беше непреодолимо, но Матю не си го позволи. Не вярваше, че ще се събуди преди идването на прислужницата по изгрев-слънце. Беше прекалено заситен и усещането на дребната фигурка на Дейзи, сгушена в него, бе прекалено съблазнително, за да устои.

— Трябва да тръгвам — прошепна той в косите ѝ.

— Не, останете. — Тя обърна лице, устните ѝ се притиснаха към голата кожа на гърдите му. — Останете цялата нощ. Останете завинаги.

Той се усмихна и я целуна по слепоочието.

— Бих останал. Но мисля, че семейството ви ще възрази, че ви развърщвам, преди още да сме се сгодили.

— Не се чувствам развратена.

— А аз, да — каза Матю.

Дейзи се усмихна.

— Тогава по-добре да се омъжа за вас. — Малката ѝ ръка мина по тялото му в колеблив опит за изследване. — Странно — направи коментар тя, — това ще е първият път, когато съм направила нещо, от което баща ми да е доволен.

Със състрадателен шепот Матю притисна Дейзи плътно към себе си. Той познаваше баща ѝ добре, неговия егоцентризъм, невъзможните му стандарти. И въпреки това разбираше какво се е изисквало от Бауман да изгради състояние от нулата, жертвите, които е трябвало да прави. Бауман беше зарязал всичко, което би го отклонило от постигането на неговите цели. Включително близостта със съпругата и децата му.

За първи път на Матю му хрумна, че Бауман и семейството му биха имали полза от някой като посредник, който да улесни комуникацията им един с друг. Ако такова нещо бе по силите му, той щеше да намери начин да го направи.

— Вие — прошепна той в косата на Дейзи — сте най-хубавото нещо, което баща ви някога е направил. Някой ден ще го осъзнае.

Той усети усмивката ѝ срещу кожата си.

— Съмнявам се. Но е мило от ваша страна, че го казвате. Знаете ли, не е нужно да се стараете. Аз съм се примирила с отношението му

много отдавна.

Матю отново бе изненадан от силата на чувствата, които тя разпалваше в него, от собственото му безгранично желание да я изпълни с щастие.

— Всичко, от което се нуждаете — прошепна той, — всичко, което искате... аз ще ви го дам. Само ми кажете.

Дейзи се протегна приятно, тръпка на задоволство премина по крайниците ѝ. Тя докосна устните му, прокарайки пръсти по тях.

— Искам да знам какво е било вашето петдоларово желание.

— Само това ли? — Той се усмихна под изследващите ѝ пръсти. — Искях да намерите някой, който да ви желае толкова, колкото мен. Но знаех, че не може да стане.

Светлината на свещта се плъзна по нежните черти на Дейзи, когато тя вдигна глава да го погледне.

— Защо?

— Защото бях сигурен, че никой не може да ви желае толкова много, колкото аз ви желая.

Дейзи се наведе над него и косата ѝ се отпусна в тъмна завеса около тях двамата.

— А какво беше вашето желание? — попита Матю и прокара пръсти през водопада от лъскави къдрици.

— Да намеря правилния мъж, за когото да се омъжа. — Нежната ѝ усмивка накара сърцето му да спре. — И след това вие се появихте.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

След необичайно дълъг сън Матю се осмели да слезе на долния етаж. Слугите чистеха облицованите с каменни плочки, покрити с килими или паркет подове, докато други оправяха лампи, сменяха свещи и лъскаха месингови съдове.

Още щом Матю влезе, една прислужница предложи да му изнесе поднос със закуска на задната тераса, ако желае. Тъй като денят обещавахе да е красив, Матю прие с готовност предложението.

Той седна на една от външните маси и загледа как един малък, кафяв заек се придвижва с подскоци по грижливо поддържаните площи.

Тихото му съзерцание беше прекъснато от отварянето на френските врати. Като вдигна глава очаквателно, Матю видя вместо прислужницата с подноса, значително по-малко сърдечната Лилиан Бауман. Той простена вътрешно, внезапно осъзнал, че Уестклиф ѝ е казал за годежа му с Дейзи.

Но очевидно графът имаше някакво успокояващо влияние върху съпругата си. Не че Лилиан изглеждаше щастлива, разбира се... но Матю прие за добър знак това, че не идва към него с брадва в ръка.

Все още.

Лилиан му направи знак да остане на мястото си, когато се приближи. Независимо от това той се изправи.

Лицето на Лилиан беше неподвижно, а гласът ѝ овладян, когато произнесе:

— Не е нужно да ме гледате, сякаш съм някоя от десетте библейски напасти^[1]. Понякога съм способна и на разумен разговор. Може ли да разменим няколко думи?

Тя седна, преди той да успее да ѝ предложи стол.

Поглеждайки я предпазливо, Матю седна отново на стола си и я зачака да заговори. Въпреки напрегнатата атмосфера, той почти се усмихна, когато си спомни, че често е виждал същото изражение върху лицето на Томас Бауман. Лилиан беше решена нещата да станат по

нейния начин, макар да не забравяше факта, че един шумен спор, колкото и удовлетворяващ да е, не би постигнал нищо.

— И двамата с вас знаем — каза Лилиан с изкуствено спокойствие, — че макар да не мога да попреча на този пагубен брак да се случи, съм в състояние да направя процедурата доста неприятна за всички. Особено за вас.

— Да, наясно съм с това. — Отговорът на Матю беше напълно лишен от сарказъм. Каквото и да си мислеше за Лилиан, той знаеше, че обичта ѝ към Дейзи е несъмнена.

— Тогава искам да престанем с тези заобикалки — каза Лилиан, — и да проведем откровен разговор.

Матю потисна усмивката си.

— Добре — рече той със същия делови маниер. — Аз също. — Помисли си, че вероятно би могъл да започне да харесва Лилиан. Ако не друго, то поне човек винаги знаеше какво е мнението ѝ.

— Единствената причина, заради която бих толерирала идеята за вас като мой зет — продължи Лилиан, — е, че явно съпругът ми има добро мнение за вас. А на мен ми се иска да се съобрази с мнението му. Макар че той не е непогрешим.

— Това може би е първият път, когато чувам някой да прави такава бележка по отношение на графа.

— Да, ами... — Лилиан го изненада със слаба усмивка. — Точно затова Уестклиф се ожени за мен. Склонността ми да гледам на него като на обикновен смъртен е в известна степен облекчение след всичкото това обожание. — Тъмните ѝ очи, по-кръгли и не чак толкова екзотични, колкото на Дейзи, го изгледаха изпитателно. — Уестклиф ме помоли да се опитам да бъда безпристрастна. Това не е лесно, когато бъдещето на сестра ми е поставено на карта.

— Госпожо — каза Матю сериозно, — ако мога да ви дам някакво уверение, което да ви успокои...

— Не. Почакайте. Оставете ме първо да изразя мнението си за вас.

Матю замълча любезно.

— Вие винаги сте олицетворявали най-лошото от баща ми — каза Лилиан. — Студенината, амбицията, егоцентризма. Само дете сте по-лош, защото сте в състояние да прикривате това много по-добре, отколкото той го прави. Вие сте това, което баща ми щеше да бъде, ако

бе надарен с хубава външност и малко изтънченост. Мисля, че това, че Дейзи ви е спечелила, я кара да се чувства сякаш по някакъв начин е успяла с татко. — Веждите ѝ се свъсиха, когато продължи: — Сестра ми винаги е изпитвала непреодолимо влечение към нещастни създания... изгубени, неприспособими. След като обича някого, независимо от това колко пъти я е предавал или разочаровал, тя ще го приеме обратно с разтворени обятия. Но вие няма да го оцените, както и баща ни не го оценява. Ще вземете това, което желаете, и ще ѝ дадете съвсем малко в замяна. А когато неизбежно я нараните, аз ще съм първата в опашката от хора, която ще иска да ви заколи. И когато приключи с вас, няма да е останало нищо за другите.

— Дотук с безпристрастността — каза Матю. Той уважаваше бруталната ѝ честност, макар че се засегна от нея. — Може ли да отговоря със същата откровеност, която току-що ми демонстрирахте?

— Надявам се да го сторите.

— Госпожо, не ме познавате достатъчно добре, за да прецените доколко приличам или не приличам на баща ви. Не е престъпление човек да е амбициозен, особено когато започваш от нулата. И не съм студент, аз съм от Бостън. Което означава, че не съм склонен да парадирям с емоциите си наляво и надясно. Колкото до това, че съм егоцентрик, няма как да знаете какво съм направил за другите хора. Но проклет да съм, ако взема да изреждам списъка с добри дела с надеждата да спечеля вашето одобрение. — Той я изгледа с хладен поглед. — Независимо от мнението ви, бракът ще се случи, защото и Дейзи, и аз го искаме. Така че нямам причина да ви лъжа. Бих могъл да кажа, че не давам пукната пара за Дейзи и въпреки това да получа каквото искам. Но фактът е, че съм влюбен в нея. Обичам я отдавна.

— Били сте тайно влюбен в сестра ми години наред? — попита Лилиан с унищожителен скептицизъм. — Колко удобно.

— Не бих го определил като „влюбен“. Единственото, което знаех, беше, че имам настоятелно, всепоглъщащо предпочитание към нея.

— *Предпочитание?* — Лилиан за миг се разяри, а след това го изненада като се разсмя. — Боже мили, вие наистина сте от Бостън.

— Вярвате или не — промърмори Матю, — ако можех, нямаше да избира да изпитвам тези чувства към Дейзи. Щеше да е далеч по-

лесно да намеря някоя друга. Все пак трябва да ми се отдаде дължимото, че искам да стана зет на Бауман.

— Туше. — Лилиан продължи да се усмихва, подпирайки брадичка на дланта си, като го гледаше. Внезапно в гласа ѝ се появи заинтересована нотка, която накара косъмчетата на тила му да настръхнат. — Вижда ми се странно един бостънски Суифт да казва, че е „започнал от нулата“... Да не би да съм грешила през всичките тези години, вярвайки, че произхождате от заможено семейство?

По дяволите, тази жена беше умна. Осъзнавайки, че си е изпуснал езика, Матю отвърна спокойно.

— Основният клон на Суифтови е богат. Но аз съм един от пословичните бедни братовчеди, ето защо бях длъжен да придобия професия.

Веждите ѝ леко се вдигнаха.

— И богатите Суифтови са позволили на бедните си братовчеди да живеят в унизителна бедност, както намекнахте?

— Леко преувеличение от моя страна — каза Матю. — Но съм сигурен, че няма да бъдете до такава степен отвлечена от него, че да пропуснете основното.

— Вярвам, че съм успяла да уловя смисъла на думите ви, господин Суифт. — Лилиан освободи стола си, принуждавайки и него да стане на крака. — Още едно нещо. Вярвате ли, че Дейзи ще бъде щастлива, ако я върнете да живее в Ню Йорк?

— Не — каза Матю тихо. Той видя блясък на изненада в очите ѝ. — Ясно е, че вие и нейните приятелки... сте от съществено значение за щастието ѝ.

— Тогава вие... вие ще искате да създадете постоянен дом тук? Дори и баща ми да е против?

— Да, ако Дейзи иска така. — Матю се опита да контролира внезапния пристъп на раздразнение с ограничен успех. — Не се страхувам от нрава на баща ви, госпожо, нито пък съм кукла на конци. Фактът, че работя при него не означава, че съм се отказал от свободната си воля и от използването на мозъка си. Мога да намеря изгодна работа във Великобритания, независимо дали съм нает, или не в „Бауман Ентърпрайзис“.

— Господин Суифт — каза Лилиан искрено, — не знаете колко силно се изкушавам да ви повярвам.

— Което означава...?

— Предполагам, това означава, че ще се опитам да бъда по-мила към вас.

— Започвайки откога? — изстреля в отговор той.

Едното ъгълче на устните ѝ се повдигна нагоре.

— От следващата седмица, може би.

— Очаквам го с нетърпение — промърмори Матю и се отпусна в стола си, когато тя тръгна.

* * *

Както се очакваше, Мерседес Бауман посрещна новината за годежа на Дейзи с Матю Суифт с не особено голяма радост. Осигурила такъв блестящ брак за първата си дъщеря, тя беше копняла да направи същото за втората. За Мерседес не значеше много, че Матю Суифт несъмнено ще добие голямо състояние, развивайки бизнес на два континента. А още по-малко, че Дейзи е намерила мъж, който явно разбира и дори се възхищава на нейната ексцентричност.

— Кой се интересува, че го бивало в правенето на пари? — измърмори Мерседес на дъщерите си, докато седяха в салона Марсдън. — Манхатън гъмжеше от предприемчиви мъже, които имаха големи състояния. Защо дойдохме тук, ако не да намерим джентълмен, който да струва нещо повече? Наистина ми се иска, Дейзи, да беше в състояние да привлечеш някой от сой.

Лилиан, която кърмеше бебето, отговори със сардоничен тон:

— Майко, дори Дейзи да се омъжеше за принца на Люксембург, това пак нямаше да промени факта, че Бауманови имат обикновен произход, а баба — Господ да я прости — е била перачка на пристанището. Тази обсебеност по благородничество е малко прекалена, не мислиш ли? Да я оставим на мира и да се опитаме да бъдем щастливи заради Дейзи.

Възмущението накара Мерседес да издуе бузи и да изпухти, от което тясното ѝ лице заприлича на пълната камина долу.

— Ти не харесваш мистър Суифт повече от мен — сопна се тя.

— Не — каза Лилиан честно. — Но колкото и да не ми се иска да призная, ние сме малцинство. Суифт е харесван от всички в Северното

полукълбо, включително от Уестклиф и неговите приятели, от моите приятелки, от слугите, съседите...

— Преувеличаваш...

— ... децата, животните и по-висшите видове растения — завърши Лилиан сардонично. — Ако кореноплодните можеха да говорят, не се съмнявам, че и те щяха да го харесат.

Дейзи, която седеше до прозореца с книга, вдигна поглед с внезапна усмивка.

— Очарованието му не се простира до домашните птици — каза тя. — Той има проблем с гъските. — Усмивката ѝ стана присмехулна. — Благодаря, че си толкова любезна, Лилиан. Очаквах да направиш голям въпрос за този годеж.

По-голямата ѝ сестра изпусна мрачна въздишка.

— Примирих се с факта, че ще е по-лесно да избутам едно грахово зърно оттук до Лондон, отколкото да се опитам да застана на пътя на този брак. Освен това, ще си ми много по-близо в Бристол, отколкото ако беше с лорд Ландриндън в Търсоу.

Споменаването на Ландриндън едва не накара Мерседес да се разридае.

— Той каза, че имало много хубави места за разходки в Търсоу — каза тя скръбно. — И викингска история. Толкова ми се искаше да науча за викингите.

Лилиан изсумтя.

— Откога се интересуваш от войнствени езичници с глупаво изглеждащи шапки?

Дейзи отново вдигна глава от книгата си.

— Пак ли говорите за баба?

Мерседес ги изгледа.

— Явно нямам избор, освен да приема този брак. Ще се постарая да намеря малка утеха във факта, че поне този път ще съм в състояние да планирам истинска сватба. — Тя така и не беше простила на Лилиан и Маркъс, че са избягали в Гретна Грийн, лишавайки я по този начин от голямото празненство, което открай време бе мечтала да организира.

Лилиан се усмихна самодоволно на Дейзи.

— Не ти завиждам, скъпа.

* * *

— Няма да е приятно — предупреди Дейзи Матю по-късно същия ден, когато седяха край воденичния вир, далече в западните покрайнини на селото. — Церемонията ще е замислена така, че да накара света да забележи Бауманови.

— Само Бауманови ли? — попита той. — Не се ли очаква да съм атракция в церемонията?

— О, младоженецът е най-незначителната част от нея — изчурулика тя весело.

Намерението ѝ беше да развесели Матю, но усмивката не стигна до очите му. Той гледаше отвъд вира с отнесено изражение.

Мелницата с нейното дванайсетфутово колело бе отдавна изоставена заради една по-производителна мелница в близост до Стоуни Крос. С нейния очарователен двукрилен покрив и дървена фасада, мелницата притежаваше суров чар, който се подсилваше от селския пейзаж.

Докато Матю хвърляше въдицата във вира с умело свиване на китката, Дейзи беше провесила босите си крака във водата. От време на време свиването на пръстите ѝ подканяше някоя приключенски настроена лещанка да се стрелне напред.

Тя изследваше Матю, докато той седеше умислен. Профилът му беше силен и характерен, с прав, решителен нос, остро очертани устни и съвършена челюст. Тя изпита удоволствие при гледката на размъкнатия му вид, мократа риза, покритите му със сухи листа панталони и гъстите кичури, паднали над челото му.

Имаше нещо двойствено у Матю, което Дейзи не бе срещала у никой друг мъж. В същото време той беше агресивният, съобразителен и делови бизнесмен, който рецитираше фактите и цифрите с лекота.

В други моменти беше благ, разбиращ любовник, който оставяше своя цинизъм като старо палто и я въвличаше в игриви спорове за това коя древна култура има най-интересната митология, или кой е бил любимият зеленчук на Томас Джеферсън. (Въпреки че Дейзи бе убедена, че е зеленият грах, Матю беше привел отлични аргументи в полза на домата).

Те водеха дълги разговори на тема история и политици. За мъж от консервативен, високообразован род, той имаше изненадващи познания за реформите. Обикновено в неумолимото им катерене по социалната стълбица предприемчивите мъже забравяха за тези, които са останали на долните стъпала. Дейзи си помисли, че това говори добре за характера на Матю — той проявяваше искрена загриженост за хората, които бяха имали по-малко късмет от неговия.

В техните дискусии двамата бяха започнали да градят колебливи планове за бъдещето... трябваше да намерят къща в Бристол, достатъчно голяма за забавления. Матю настояваше тя да има изглед към морето и библиотека за книгите на Дейзи, и — добавяше той мрачно — висока стена около къщата, така че да може да я обладава в градината, без да се виждат.

Господарка в своя собствена къща... Дейзи никога не бе успявала да си го представи преди. Но идеята да подрежда неща точно както иска, да създаде дом, който да съответства на нейните предпочитания, беше започнала да звучи много привлекателно.

Разговорите им, обаче, често оставяха нещо недоизказано. Между многото мисли, които Матю искаше да сподели с Дейзи, имаше още повече, които оставаха недостъпни. Понякога говоренето с него беше като разходка по приятна криволичеща пътека през всякакви интересни места, за да стигне накрая до каменна стена.

Когато Дейзи притисна Матю да разкаже за миналото си, той се впусна в някакви смътни разсъждения за Масачузетс и за детството си край Чарлз ривър. Продължаваше упорито да отказва информация за своето семейство. Досега беше проявявал неохота да обсъжда кои членове на клана Суифт ще присъстват на церемонията. И все пак сигурно нямаше да бъде сам, без каквито и да било роднини, на такова събитие.

Човек би помислил, че Матю не е съществувал, преди да започне да работи при баща ѝ на двайсет години. Дейзи копнееше да събори упоритата бариера от тайни. Беше влудяващо да се чувства винаги на границата на вечно изплъзващо се разкритие. Техните отношения приличаха на възплъщение на хегелианска теория... в процеса на ставане нещо вечно се превръщаше в друго, без никога да постигне завършек.

Връщайки мислите си към настоящето, Дейзи реши да привлече вниманието на Матю.

— Разбира се — подхвърли тя небрежно, — съвсем не е задължително да имаме каквато и да било церемония. Можем просто да се придържаме към класическия брак за купуване на булката. Давате на баща ми една крава и сме готови. Или да направим келтския ритуал с връзване на ръцете на младоженците. Освен това винаги можем да изпълним гръцката практика, в която аз си отрязвам косата в жертва и я принасям на Артемис, последвано от ритуална баня в свещен извор...

Дейзи внезапно се оказа по гръб, със закрито отчасти небе от тъмния силует на Матю. Тя се засмя на тази неочаквана реакция, при която той бе метнал въдицата си настрана и се беше хвърлил върху нея. Сините му очи блестяха палаво.

— Ще обмисля размяната на крава или връзването на ръцете — каза той. — Но отказвам категорично да се женя за булка без коса.

Дейзи изпита удоволствие от тежестта му, която я притискаше към пружиниращата трева, от миризмата на пръст и зеленина около тях.

— А какво ще кажете за ритуала с банята? — попита тя.

— Това може. Всъщност... — Дългите му пръсти стигнаха до копчетата върху предницата на роклята ѝ. — ... Мисля, че трябва да го направите. Ще ви помогна.

Дейзи се сгърчи и изписка, когато той започна да разтваря роклята ѝ.

— Това не е свещен извор, а кален мелничен вир!

Но Матю настояваше, смеейки се на усилията ѝ да му се изплъзне, докато дърпаше роклята ѝ нагоре към кръста. Напук на благоприличието и като отстъпка към неестествената топлина навън, Дейзи остана без корсет. Тя блъсна силните гърди на Матю и той се търкулна с лекота, вземайки я със себе си. Светът се завъртя диво, синьото небе и белите облаци се сляха в неясно петно. Тя се оказа просната върху гърдите му, докато долната ѝ риза бе неумолимо издърпана през главата.

— Матю — възрази тя, но гласът ѝ беше заглушен в ленените дрехи.

Сваляйки ризата ѝ напълно, Матю я захвърли настрана. Ръцете му се стегнаха под ръцете ѝ, повдигайки я, и тя увисна безпомощно като котенце. Дъхът ѝ се учести, когато го видя да гледа втренчено бледите ѝ гърди с розови връхчета.

— Пуснете ме долу — настоя Дейзи и се изчерви под лакомия му поглед. Въпреки че беше спала с него два пъти, още бе прекалено невинна, за да се одързости да прави любов на открито.

Матю се подчини, повдигайки я още по-високо над себе си, докато устата му се затвори над напрегнатото зърно.

— Не — успя да каже тя, — не исках да кажа... о-о-о...

Той смучеше гърдите ѝ последователно, използвайки зъбите си и езика, играеше, утешаваше. След като спря за достатъчно дълго, да съблече и останалите ѝ дрехи, той я целуна силно. Тя дръпна ризата му, пръстите ѝ бяха несръчни от възбуда.

Матю я остави долу, за да ѝ помогне, съблече ризата си и нежно придърпа голите ѝ гърди към своите. Топлият допир на кожата му прогони всичките ѝ разумни мисли. Обвивайки ръце около врата му, Дейзи притисна уста в неговата твърдо, нетърпеливо и страстно.

Очите ѝ се отвориха изненадано, когато го усети, че се смее срещу устните ѝ.

— Бъдете малко по-търпелива, скъпа — прошепна той. — Опитвам се да карам бавно.

— Защо? — попита Дейзи, чувстваше устата си гореща и чувствителна. Тя докосна с език експериментално средата на долната му устна и клепките му се сведоха, когато той последва лекото движение.

Гласът му стана дрезгав.

— Защото така ще получите по-голямо удоволствие.

— Не се нуждая от по-голямо удоволствие — каза Дейзи. — И това едва мога да понеса.

Той се засмя тихо. Обхвана лицето ѝ в силната си ръка и я притисна по-близо. Върхът на езика му намери идентичната вдлъбнатина на нейната долна устна и остана там в продължение на един изгарящ момент, карайки я да диша накъсано. Устата му запечата нейната в сочна целувка, езикът му търсеше и галеше.

Постепенно той я отпусна на земята върху съблечената си риза. Тънката дреха пазеше съблазнителния мирис на кожата му и Дейзи се

наслаждаваше, плувайки в познатия мъжки аромат. Очите ѝ се затвориха под белия блясък на слънцето, когато тялото му покри нейното. Той бе разкопчал горното копче на панталона си, платът дращеше изтръпналите ѝ крака. Възбудена от усещането да е гола срещу неговото полуоблечено тяло, Дейзи разтвори бедрата си и той се настани между тях.

— Искам да съм част от вас — прошепна той. — Искам винаги да съм с вас.

— Да, да... — Тя се опита да го държи с ръцете и краката си, обгръщайки го в своята еластична сила.

Проникна в нея бавно и там, където преди смъдеше, сега бе само удоволствие при силния вътрешен натиск на тялото му, изпълващо нейното. Влизайки по-навътре търпеливо, той устоя на опитите ѝ да го накара да бърза. Дейзи се извиваше и бореше да го поеме, задъхана от усилие и напрегане, стенойки, когато той хвана хълбоците ѝ и я принуди да стои мирно.

— Спокойно... — Гласът му беше порочно тих. — Само малко търпение.

Тя го искаше целия, *сега*. Тялото ѝ пулсираше, нервите ѝ преливаха от усещания.

— Моля... — Устата ѝ жадуваше за натиска на неговата, докато тя едва успяваше да произнесе думи. — Н-не мога просто да *лежа*, докато вие...

— Напротив, можете.

Той остана мъчително неподвижен вътре в нея, докато ръцете му се спуснаха по тялото ѝ в изкусно проучване. Дейзи се извиваше неспокойно под него, желанието ѝ нарастваше с всяка убедителна ласка, стоновете ѝ бяха погълнати в чувствената игра на устните му. При всяко движение на члена му вътре в нея топлината танцуваше по-високо, по-ярко и тя се изви в дъга срещу него, притискайки се.

Матю отстъпи с глух смях, поемайки контрол над ритъма, докато се тласкаше с дълги, бавни движения. Тялото му изгаряше нейното, покоряваше я неумолимо и ѝ носеше наслада.

— Не бързайте, Дейзи. — Гласът му беше станал дрезгав и плътен. — Няма причина да... да, точно така... сладката ми, да... — Главата му се отпусна върху рамото ѝ, дъхът му галеше кожата ѝ.

Мускулите на ръцете му се издуха, когато той заби пръсти в земята от двете ѝ страни, сякаш да ги предпази.

Дейзи се почувства като диво създание, прикована към тревата от първичния ритъм на неговите хълбоци. Тялото ѝ се изпъваше и задържаше в напрегната дъга, цялата ѝ плът търсеше неговата, сетивата ѝ бяха фокусирани върху тръпнещото удоволствие, което започваше, когато телата им бяха слети, и после се разпръскваше към върховете на пръстите на ръцете и краката ѝ.

Матю стигна до своята кулминация, тялото му трепереше в нежната окръжност на нейните ръце. И когато сложи глава върху гърдите ѝ, дъхът му на резки тласъци се плъзна по кожата ѝ, потокът на насладата бръмчеше на мястото, където тя продължаваше да го стиска.

Дейзи знаеше, че той я обича... можеше да го почувства във всеки удар на сърцето му, когато то се притискаше към нейното. Беше го признал пред Уестклиф и пред Лилиан, но по някаква причина не го казваше на самата Дейзи.

За нея любовта не беше емоция, която трябва да се постига постепенно. Тя искаше да се хвърли в нея с цялото си сърце, с доверие и честност... неща, за които Матю явно не беше готов.

Но някой ден, обеща си тя, нямаше да има бариери между тях. Някой ден...

[1] В „Изход“ от Стария завет Бог вика пророка Мойсей, за да изведе еврейските роби от Египет. Когато фараонът отказва да ги пусне, Мойсей изпраща десет ужасяващи бедствия в земите му. — Б.пр. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Първомайският фестивал в Стоуни Крос се празнуваше от столетия, започвайки като езическо тържество на края на зимата и възвръщането на плодородието на почвата. Фестивалът представляваше тридневно събитие и включваше игри, пиршества, танци и всякакви възможни веселби.

Местното дребно дворянство, фермери и граждани, всички се смесваха свободно по време на фестивала, въпреки протестите на духовниците и други хора с консервативни умове, които казваха, че първомайският фестивал не бил нищо друго, освен оправдание да се отдадеш на разврат и обществено пиянство. Както Лилиан отбеляза лукаво пред Дейзи, колкото по-гръмогласни бяха оплакванията за греховете, случващи се на първи май, толкова по-висока беше степента на посещаемост.

Селската поляна беше огряна от факли. По-нататък един голям огън изпращаше гигантски стълбове дим нагоре към натежалото от облаци небе. През целия ден беше облачно, въздухът беше тежък от влага и зареден с обещанието за приближаваща буря. За щастие, обаче, бурята явно беше възпряна от езическите божества, и тържествата се състояха така, както беше планирано.

Матю и Дейзи обикаляха безцелно редицата дървени сергии, издигнати покрай Хай Стрийт, пълни с платове, играчки, шапки, сребърни бижута и стъклени изделия. Тя бе решила да види и да направи колкото се може повече неща за кратко, тъй като Уестклиф настоятелно ги беше посъветвал да се върнат в къщата преди полунощ.

— Колкото по-късно става, толкова по-несдържани стават празнуващите — многозначително бе подхвърлил графът. — Под въздействието на виното — и зад прикритието на маските — хората са склонни да правят неща, които никога не биха си помислили да правят на дневна светлина.

— О, някой малък ритуал за плодородие тук-там? — подигра се Дейзи весело. — Не съм толкова невинна, чеда...

— Ще се върнем рано — каза Матю на графа.

Сега, докато си проправяха път през многолюдното село, Дейзи разбра какво е имал предвид Уестклиф. Беше все още ранна вечер, а вече изглеждаше, че обилно леещото се вино е свалило задръжките. Хората се прегръщаха, спореха, смееха се и играеха. Някои окичваха с цветни венци основите на най-старите дъбове или изливаха вино в корените...

— Боже мой — каза Дейзи, когато вниманието ѝ бе привлечено от озадачаваща гледка в далечината, — какво правят на бедното дърво?

Ръцете на Матю обхванаха главата ѝ и решително я обърнаха в обратната посока.

— Не гледайте.

— Това някаква форма на обожествяване на дърво ли е, или...

— Да отидем да погледаме танцуващите на въже — предложи той с внезапен ентузиазъм, повеждайки я към другата страна на поляната.

Вървяха бавно покрай гълтачи на огън, фокусници и акробати, спирайки само да си купят още мехче с вино. Дейзи пиеше внимателно от него, но една капка се отрони от ъгълчето на устните ѝ. Матю се усмихна и започна да рови в джоба си за кърпичка, след това явно се отказа. Вместо това наклони глава и пресуши с целувка капката.

— Предполага се, че трябва да ме пазите от непристойни постъпки — каза тя с усмивка, — а вместо това ме отклонявате от правия път.

Кокалчетата на ръката му минаха нежно по очертанията на лицето ѝ.

— Бих искал да ви отклоня от правия път — промърмори той. — Всъщност, иска ми се да ви отведа право в онази гора и... — Той явно изгуби нишката на мисълта си, когато се вгледа в топлите ѝ тъмни очи. — Дейзи Бауман — прошепна той. — Искам...

Но тя така и не разбра какво искаше той, защото една минаваща тълпа силно я блъсна към него. Всеки се напрягаше да си осигури гледка към двойката жонгльори, които въртяха пръчки и обръчи във въздуха между тях. При блъсването мехчето с вино беше избито от ръцете на Дейзи и сгазено на земята. Матю я обгърна покровителствено.

— Изпуснах виното — каза Дейзи със съжаление.

— Още по-добре. — Устата му се сведе към ухото ѝ, устните му докоснаха деликатното външно ръбче. — Можеше да отиде в главата ми. А после вие да се възползвате от мен.

Дейзи се усмихна и се притисна към него, сетивата ѝ се наслаждаваха на успокояващата топлина на неговата прегръдка.

— Толкова ли са очевидни намеренията ми? — попита тя с глух глас.

Той се сгуши в мекото местенце под ухото ѝ.

— Боя се, че да.

След това тръгнаха през тълпата от тела, докато стигнаха откритото пространство до сергиите. Там Матю ѝ купи фунийка с печени орехи... марципаново зайче... сребърна дрънкалка за бебето Мерит и нарисувана парцалена кукла за дъщеричката на Анабел. Докато вървяха по Хай Стрийт към чакащата карета, Дейзи беше спряна от жена в пищни одежди, която носеше шал с лъскави метални нишки и бижута от ковано злато.

Лицето на жената приличаше точно на ябълковите кукли, които тя и Лилиан правеха, когато бяха деца. Те издълбаваха лица върху обеления плод и ги оставяха да изсъхнат, докато се превърнат в кафяви, очарователно сбръчкани глави. Черни мъниста за очи и меки туфи разчепкана вълна вместо коса... да, тази жена изглеждаше по съвсем същия начин.

— Да предскажа ли бъдещето на дамата, господине? — обърна се жената към Матю.

Поглеждайки към Дейзи, Матю вдигна сардонично вежди.

Тя се усмихна, знаеше отлично, че той не може да понася мистицизъм, суеверия и всякакви неща, свързани със свръхестественото. Матю беше прекалено практичен, за да вярва в неща, които не можеха да бъдат доказани по емпиричен път.

— Само защото не вярвате в магия — каза му Дейзи игриво, — не означава, че тя не може да съществува. Нямате ли желание да надзърнете малко в бъдещето?

— Бих предпочел да изчакам — дойде намусеният му отговор.

— Само шилинг, сър — притисна го гадателката.

Матю въздъхна, когато се разрови в джоба си.

— Този шилинг — каза той на Дейзи — щеше да е по-добре похарчен на сергиите за панделка за коса или пушена риба.

— И това го казва човек, който хвърля пет долара в кладенчето на желанията...

— Сбъдването на желанието няма нищо общо с това — каза той. — Направих го само за да привлека вниманието ви.

Дейзи се засмя.

— Значи така. Но... — тя го погледна многозначително — желанието ви се сбъдна, нали? — Като взе шилинга, тя го подаде на врачката. — Какъв метод използвате при врачуването? — попита тя безгрижно жената. — Имате ли кристална топка? Карти таро ли използвате, или гледате на ръка?

Вместо отговор жената измъкна едно огледалце със сребърен обков и го подаде на Дейзи:

— Погледнете отражението си — произнесе тя сериозно. — То е вход към света на духовете. Продължавайте да гледате... не отклонявайте очи.

Матю въздъхна и вдигна поглед.

Дейзи покорно се взря в собственото си очаквателно отражение, виждайки трепкащата светлина от факлите по лицето си.

— И вие ли ще гледате в него? — попита тя.

— Не — отвърна гадателката. — Нужно ми е само да гледам очите ви.

След това... тишина. По-нагоре по улицата хората пееха пролетни песни и биеха барабани. Като се взря в очите си, Дейзи видя малки златни проблясъци отразена светлина, като искри, вдигащи се от огън на открито. Ако гледаше достатъчно настойчиво и достатъчно дълго, можеше почти да се самоубеди, че сребърното огледало наистина е врата към някакъв мистичен свят. Може би си въобразяваше, но всъщност чувстваше интензивността на концентрацията на гадателката.

С внезапност, която стресна Дейзи, жената измъкна огледалото от ръцете ѝ.

— Не се получава — произнесе тя напрегнато. — Не мога да видя нищо. Ще ви върна шилинга.

— Не е необходимо — отвърна развеселено Дейзи. — Нямам вина, ако моя дух е непрозрачен.

Гласът на Матю беше толкова сух, че човек можеше да запали кибритена клечка в него.

— Ще сме доволни, дори да ни кажете нещо измислено — каза той на жената.

— Тя не може да измисли нищо — възрази Дейзи. — Това ще е злоупотреба с дарбата ѝ.

Изследвайки сбръчканите черти на гадателката, Дейзи си помисли, че забелязва искрено недоволство. Жената трябва да беше съзряла нещо, или пък си мислеше нещо, което я тревожеше. Но ако не разбереше какво е то, Дейзи си знаеше, че любопитството ще я подлуди.

— Не си искаме шилинга обратно — каза тя. — Моля ви, *трябва* да ми кажете нещо. Ако е лошо, по-добре е да го знам и да съм подготвена, нали?

— Невинаги — каза жената сухо.

Дейзи отиде по-близо до нея и усети мирис на смокиня и някакъв аромат на растения... може би на дафинови листа? Или на босилек?

— Искам да знам — настоя тя.

Гадателката я изгледа с дълъг, замислен поглед. Накрая заговори с голяма неохота:

*Нощта на сърцето сладост раздава,
горчиви обрати — денят.
Обещание през април...
разбито сърце през май.*

Разбито сърце? На Дейзи не ѝ хареса как звучи това.

Тя усети, че Матю се изправя зад нея и слага ръка на кръста ѝ. Макар да не виждаше изражението му, знаеше, че е сардонично.

— Дали два шилинга ще ви насърчат за нещо по-оптимистично? — попита той.

Гадателката го игнорира. Като затъкна огледалото на кръста си, тя каза на Дейзи:

— Направете си амулет от скилидки чесън, вързани в червен плат. Трябва да се носи за защита.

— Срецу какво? — попита Дейзи разтревожено.

Жената вече се отдалечаваше от тях. Ярките цветове на полите ѝ се раздвижиха като речни тръстики, когато тя се насочи към тълпата в

края на улицата в търсене на още бизнес.

Обръщайки се към Матю, Дейзи вдигна поглед към безстрастното му лице.

— Вие от какво бихте се предпазвали?

— От времето. — Той вдигна ръката си с дланта нагоре и Дейзи усети как няколко тежки, студени капки цопват върху главата и раменете ѝ.

— Прав сте — каза тя, замислена над злокобното предсказание. — Трябваше да дам парите за пушена риба.

— Дейзи... — Свободната му ръка се плъзна по тила ѝ. — Не вярвате на тези глупости, нали? Тази стара вещица е запомнила няколко стиха и всеки от тях ще рецитира за по един шилинг. Единствената причина да ни предвещае зло, беше, защото не се престорих, че вярвам на вълшебното ѝ огледало.

— Да, но... тя изглеждаше така, сякаш искрено съжалява.

— Няма нищо искрено в нея, нито в това, което каза. — Матю я придърпа по-близо, без да го е грижа кой ще ги види. Когато Дейзи вдигна очи към него, една дъждовна капка се разби върху бузата ѝ, а друга близо до ъгълчето на устата. — Онова не беше истинско — каза Матю тихо, очите му бяха като синя нощ. Той я целуна пламенно, настойчиво, на улицата, с вкуса на дъжд, погълнат между техните устни. — Това е истинско — прошепна той.

Дейзи се притисна към него, изправена на пръсти, за да нагоди тялото си срещу твърдите му контури. Купчината от пакети заплашваше да падне и Матю се опитваше да ги задържи, докато устата му поглъщаше тази на Дейзи. Тя прекъсна целувката с внезапен смях. Силен тътен на гръмотевица накара земята под краката им да потрепери.

С периферното си зрение тя видя, че хората се пръсват на завет по магазините и сергиите.

— Ще стигна преди вас до каретата — каза тя на Матю, повдигна полата си и хукна с пълна сила.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато каретата стигне края на покритата с чакъл улица, дъждът вече се спускаше на гладки, тежки завеси, и вятърът я блъскаше от страни. Разсъждавайки за веселбите в селото, Матю си помисли развеселен, че много любовни обещания бяха със сигурност удавени от пороя.

Каретата спря, покривът на возилото тътнеше от ударите на безмилостния дъжд. Обикновено до вратата на каретата идваше лакей с чадър, но силата на този потоп би го измъкнала от ръцете му.

Матю съблече сакото си и наметна Дейзи, вдигайки го нагоре, за да покрие главата и раменете ѝ. Това едва ли беше адекватна защита, но все пак щеше да пази, докато стигне от каретата до вратата на къщата.

— Ще се намокрите — възрази Дейзи, като погледна към ризата и жилетката му.

Той се засмя.

— Не съм направен от захар.

— Нито пък аз.

— Напротив, вие сте — прошепна той, карайки я да се изчерви. Той се усмихна при вида на лицето ѝ, което надничаше от гънките на сакото му като малко бухалче в гората. — Останете със сакото — каза той. — До вратата са само няколко ярда.

Чу се нетърпеливо почукване и каретата се отвори и разкри един лакей, който се бореше мъжествено с чадъра. Влажен порив на вятъра нахлу вътре. Когато Матю излезе от возилото, силният дъжд се изсипа върху него и го обля до кости. Той потупа лакея по рамото и се опита да надвика бурята:

— Влизайте вътре. Аз ще помогна на мис Бауман.

Мъжът кимна и тръгна бързо към къщата.

Обръщайки се отново към каретата, Матю се пресегна вътре и помогна на Дейзи да излезе. След това я поведе по разкаляната земя и входните стъпала, без да спират, докато не прекрачиха прага.

Топлината и светлината на фойето ги обгърнаха. Мократа риза беше залепнала за раменете на Матю и през тялото му премина тръпка на удоволствие при мисълта да седне пред разпалената камина.

— О, скъпи — усмихна се Дейзи, когато се пресегна да вдигне един кичур мокра коса от челото му. — Целият сте прогизнал.

Една прислужница забърза към тях с купчина кърпи в ръка. Кимайки ѝ с благодарност, Матю изтърка косата си и попи водата от лицето си, след това се наведе, за да позволи на Дейзи да приглади косата му с пръсти. В този момент усети, че някой се приближава и погледна през рамо. Беше Уестклиф. Изражението му беше строго, но имаше нещо в очите му, намек за безпокойство, който изпрати тръпка на страх по вените на Матю.

— Суифт — произнесе тихо графът, — тази вечер имаме неочаквани посетители. Още не са разкрили целта на идването си в имението... казаха единствено, че е заради нещо, свързано с вас.

Студените тръпки станаха по-интензивни, докато накрая сякаш в мускулите и костите на Матю се образуваха ледени кристалчета.

— Кой са те?

— Някой си господин Уендъл Уоринг от Бостън... и двама полицаи от Бау Стрийт.

Матю не помръдна, нито реагира, прие мълчаливо новината. Заля го вълна на отчаяние.

Исусе, помисли си той. Как Уоринг го беше открил в Англия? Как... о, боже, това нямаше значение, всичко беше приключило. Всичките тези години, които бе откраднал от съдбата... сега беше дошъл час за разплата. Сърцето му затуптя с луд порив да бяга. Но нямаше къде да избяга, а дори и да имаше... беше се изморил да живее с ужаса за този ден.

Почувства малката ръка на Дейзи да се плъзга в неговата, но не ѝ отвърна, когато пръстите ѝ стиснаха неговите. Взря се в лицето на Уестклиф. Онова, което беше в очите му, накара графа да въздъхне тежко.

— По дяволите — изруга Уестклиф. — Лошо е, нали?

Матю успя само да кимне. Той издърпа ръката си от тази на Дейзи. Тя не се опита да го докосне отново, объркването ѝ беше почти осезаемо.

След дълъг момент на размисъл Уестклиф изправи рамене.

— Добре, тогава — каза той решително, — да отидем и да се оправим с това. Каквото и да е то, аз ще съм на ваша страна като ваш приятел.

Кратък, невярващ смях се изплъзна от устните на Матю.

— Дори не знаете какво е.

— Не давам празни обещания. Хайде. Те са в големия салон.

Матю кимна, с пресъхнала уста и решителен. Той беше изненадан, че функционира сякаш нищо не се е случило, сякаш не се канеше да се разбие на парчета целият му свят. Имаше чувството, че се наблюдава от страни. Страхът никога не му се бе отразявал по такъв начин преди. Но може би защото никога не бе имал толкова за губене.

Той видя Дейзи да върви пред него, лицето ѝ се вдигна, когато Уестклиф ѝ прошепна нещо. Тя кимна бързо, изглежда, че прие уверенията му.

Матю сведе очи към пода. Видът ѝ предизвика остра болка в гърлото му, сякаш бе пронизано от шило. Искеше му се пълната вкочаненост да се върне и тя милостиво го направи.

Влязоха в салона. Матю се почувства като в Съдния ден, когато видя Томас, Мерседес и Лилиан. Погледът му обиколи стаята и в този миг чу един глас, който излая:

— Това е той!

Внезапно в главата му избухна болка и краката му се огънаха, сякаш бяха станали от пясък. Светлината се стопи като изгоряла звезда, затисна го мрак, но мозъкът му се блъскаше в него объркано, напрегвайки се мъчително да разбере какво се случва.

Матю смътно осъзна, че е на пода — усети бодливия вълнен килим под бузата си. От устата му се проточи влага. Той преглътна соления вкус. В гърлото му завибрира стон. Когато се концентрира върху болката, идентифицира източника ѝ в основата на главата си. Беше ударен от някакъв твърд предмет.

Пареща светлина замъгли зрението му, когато той усети, че го повдигат нагоре, ръцете му направиха рязко движение напред. Някой викаше... крещяха мъже, една жена извика силно... Матю примигна, за да проясни очите си, но те не спряха да сълзят от хапещата болка. Китките му бяха стегнати в тежка желязна халка. Белезници, осъзна той и познатата им отвратителна тежест го изпълни с глуха паника.

Постепенно гласовете станаха разпознаваеми за звънящите му уши. Уестклиф беснееше...

— ... сте посмели да влезете в дома ми и да обвинявате един от гостите ми... знаете ли кой съм аз? Махнете това веднага, иначе ще ви видя да гниете в Нюгейт!

И един нов глас...

— Не и след всичките тези години. Не искам да рискувам да избяга.

Говорещият беше господин Уендъл Уоринг, патриархът на богатата фамилия от Нова Англия. Вторият човек, най-презиран от Матю; първият беше синът на Уоринг, Хари.

Беше странно как един звук или миризма могат да върнат миналото толкова лесно, независимо че Матю би искал да го забрави.

— И къде точно — попита Уестклиф жлъчно, — очаквате той да избяга?

— Имам разрешение да арестувам беглеца по моя преценка. Нямаме право да се противопоставяте.

Би било твърде слабо да се каже, че Уестклиф не е свикнал някой да му заявява, че нямам право да върши нещо, особено в собствения си дом. А още по-слабо — че Уестклиф е бесен.

Спорът гърмеше по-яростно от бурята навън, но Матю изгуби нишката, когато почувства леко докосване по лицето. Той се дръпна назад и чу тихия шепот на Дейзи:

— Не. Не мърдайте.

Тя бършеше лицето му със суха кърпа, почистваше очите и устата му, отмятайки мократа му коса назад. Той седна с оковани ръце в скута и се помъчи да потисне воя на отчаяние, когато я погледна.

Лицето на Дейзи беше бяло, но забележително спокойно. Стресът беше оставил червени петна върху скулите ѝ, цветът изпъкваше силно върху бледата кожа. Тя се отпусна на колене върху килима до неговия стол, за да провери металните халки на ръцете му. Една-единствена желязна гривна беше затворена около китката му и закопчана с катинар, прикрепена към друга, по-голяма халка, която полицаят щеше да използва, за да го води.

Надигайки глава, Матю регистрира присъствието на двама необикновено едри офицери, облечени в стандартни униформи, състоящи се от бели летни панталони, черни фракове с високи яки и

подсилени в горната си част шапки. Те стояха в мрачно мълчание, докато Уендъл Уоринг, Уестклиф и Томас Бауман спореха разпалено.

Дейзи се занимаваше със закопчалката на белезниците. Сърцето на Матю се сви болезнено, когато видя, че се опитва да я разбие с фуркет за коса. Уменията на сестрите Бауман в разбиването на ключалки бяха скандално известни, усъвършенствани през годините опити на родителите им да ги дисциплинират. Но ръцете на Дейзи трепереха прекалено силно, за да се справи с непознатата ключалка — и очевидно бе безсмислено да се опитва да го освободи. Боже, само ако можеше да я отнесе по някакъв магичен начин далече от тази грозота, от останките на своето минало... от себе си.

— Не — каза Матю тихо. — Не си струва... Дейзи, моля ви...

— Хей, вижте — каза единият офицер, когато забеляза опитите на Дейзи. — Отдръпнете се от арестанта, госпожице. — Осъзнавайки, че тя го игнорира, полицаят пристъпи напред с полувдигнати ръце.

— Мис, казах ви...

— *Не я докосвайте* — озъби се Лилиан, гласът ѝ беше изпълнен с такава свирепост, че предизвика временна тишина в стаята. Дори Уестклиф и Уоринг млъкнаха изненадани.

Вперила очи във втрещения полицай, Лилиан отиде при Дейзи и я побутна настрана. След това заговори на полицая с язвително презрение:

— Преди да направите и една крачка в моята посока, бих ви посъветвала да обмислите какво ще стане с кариерата ви, когато стане известно, че сте малтретирали графиня Уестклиф в собствения ѝ дом. — Тя извади един фуркет от косата си и зае мястото на Дейзи, коленичейки до Матю. В рамките на няколко секунди ключалката изщрака и се отвори, и халката падна от китките му.

Преди Матю да успее да ѝ благодари, Лилиан се изправи и продължи тирадата си срещу полицаите.

— Чудна двойка сте, подчинявате се на заповедите на един невъзпитан янки, за да обиждате домакинството, което ви е предложило подслон от бурята. Явно сте прекалено тъпи, щом не знаете за цялата финансова и политическа подкрепа, която съпругът ми е давал на Новата полиция. С едно мръдване на пръста може да смени вътрешния министър и главния съдия на Бау Стрийт. Така че ако бях на ваше място...

— Прося извинение, но нямахме избор, ми лейди — възрази единият пълен полицай. — Получихме заповед да отведем господин Филен на Бау Стрийт.

— Кой, по дяволите, е господин Филен? — поиска да знае Лилиан.

Явно изпълнен с благоговение пред плавно леещите се закани на графинята, полицаят каза:

— Онзи там. — Той посочи Матю.

Осъзнал, че всички очи са приковани в него, Матю се постара лицето му да остане безизразно.

Дейзи първа се размърда. Тя взе белезниците от скута на Матю и отиде до вратата, където се бе събрала малка групичка любопитни слуги. След като бързо размени няколко думи шепнешком с тях, тя се върна и седна на един стол близо до Матю.

— Като си помисли човек, че предрекох, че вечерта вкъщи ще е скучна — каза Лилиан сухо, сядайки от другата страна на Матю, сякаш да помогне в защитата му.

Дейзи се обърна към Матю:

— Това ли е името ви? Матю Филен?

Той не можа да отговори, всяко мускулче в тялото му се напрегна, отказвайки да произведе звук.

— Това е — извика кресливо Уендъл Уоринг. Уоринг беше един от онези злощастни мъже, чиито високи тонове не отговаряха в никаква степен на величествените им физически пропорции. Освен това Уоринг се отличаваше с поведението и вида си, с гъстата си сребриста коса, перфектно поддържани бакенбарди и гъста бяла брада. Той направо вонеше на Стар Бостън със старомодното си и скъпо, но доста износено сако от туид, и съпътстващата го аура на самоувереност, която можеше да се породи единствено в семейство, изпращало поколения наред студенти в Харвард. Очите му приличаха на нешлифовани кварцови камъни, твърди и светли, и напълно лишени от блясък.

Като отиде с едри крачки до Уестклиф, Уоринг му пхна в ръцете шепа документи.

— Доказателство за моите пълномощия — каза той злъчно. — Ето ви копие от дипломатическо искане за временен арест от американския държавен секретар сър Джеймс Греъм до главния съдия

на Бау Стрийт, да издаде съдебна заповед за арестуването на Матю Филен, наричан още Матю Суифт. Копия от заверена информация, свидетелстваща за...

— Господин Уоринг — прекъсна го Уестклиф с любезност, която по никакъв начин не смекчаваше заплахата в тона му, — може да ме покриете тук, където стоя, с копия от всичко — от съдебни заповеди за арест до копия от Гутенберговата Библия. Това не означава, че ще ви предам този мъж.

— Нямате избор! Той е изпечен престъпник, който ще бъде екстрадиран в Съединените щати, независимо от всякакви възражения.

— *Нямам избор?* — Тъмните очи на Уестклиф се разшириха и лицето му се зачерви. — За бога, търпението ми рядко е било подлагано на такова изпитание като сега! Този имот, в който се намирате, е собственост на семейството ми от пет века, и на тази земя, в тази къща аз съм този, който решава. А сега бихте ли ми казали по най-почтителния начин какви поводи за оплакване имате от този мъж?

Маркъс, лорд Уестклиф, когато беше вбесен, беше впечатляваща гледка. Матю се съмняваше, че дори Уендъл Уоринг, който беше приятел с президенти и влиятелни мъже, бе срещал човек с поестествено присъщ му властен маниер. Двамата полицаи гледаха разтревожено.

Уоринг не погледна Матю, когато отговори, сякаш видът му беше прекалено отблъскващ, за да бъде търпян.

— Всички вие познавате мъжа, който седи пред вас, като Матю Суифт. Той е заблуждавал и лъгал всички, които е познавал. Светът ще е благодарен, когато бъде унищожен като толкова много други нищожества. В този ден...

— Извинете, сър — прекъсна го Дейзи с любезност, която граничеше с подигравка, — но аз бих предпочела да получа неукрасената версия. Не ме интересува вашето мнение за характера на господин Суифт.

— Името му е *Филен*, не Суифт — сопна се Уоринг. — Той е син на ирландски пияница. Бил занесен в сиропиталището „Чарлз ривър“ като малък, след като майка му умряла при раждане. Аз имах нещастieto да се запозная с Матю Филен, когато го купих на единайсет години да изпълнява ролята на прислужник на сина ми Хари.

— Купили сте го? — повтори Дейзи язвително. — Не знаех, че сираците могат да бъдат купувани и продавани.

— Наети, тогава — каза Уоринг, погледът му се отклони към нея. — Коя сте вие, нагла госпожице, че смееете да прекъсвате възрастните?

Внезапно Томас Бауман се намеси в дискусията, мустаците му затрепкаха ядосано.

— Тя ми е дъщеря — изрева той — и може да говори, каквото иска!

Изненадана от бащината си защита, Дейзи му се усмихна кратко, след това върна вниманието си върху Уоринг.

— Колко време ви е бил служител господин Филен? — попита тя.

— В продължение на седем години. Той придружаваше сина ми Хари в пансиона, изпълняваше поръчките му, грижеше се за личните му вещи и се връщаше с него по време на ваканциите. — Погледът му се стрелна към Матю, очите му внезапно заблестяха обвинително.

Сега, когато жертвата му беше арестувана, част от гнева на Уоринг избледня до мрачна решимост. Той изглеждаше като човек, който е носил тежък товар прекалено дълго.

— Не сме знаели, че крием змия в пазвите си. При една от ваканциите на Хари у дома от семейния сейф бяха откраднати пари и бижута. Едно от нещата беше диамантена огърлица, принадлежала на семейството от век. Прадядо ми се снабдил с нея от имението на ерцхерцогинята на Австрия. Кражбата е можела да бъде извършена само от човек в семейството или от доверен слуга, който е имал достъп до ключа на сейфа. Всички свидетелства сочат към една личност. Матю Филен.

Матю седеше тихо. Неподвижност отвън, хаос в душата. Той го сдържаше с огромно усилие, знаейки, че няма да спечели нищо, ако го изпусне.

— Откъде знаете, че ключът не е взет от крадец? — чу той Лилиан да пита студено.

— Сейфът беше подсигурен с детекторна ключалка — отвърна Уоринг, — която спира работа, ако върху резците на лостчето се въздейства с шперц. Само оригиналният ключ може да го отвори. А Филен знаеше къде е ключът. Понякога го изпращахме да отиде да вземе пари или лични вещи от сейфа.

— Той не е крадец! — чу Матю Дейзи да избухва ядосано, защитавайки го, преди той да може сам да се защити. — Той никога не е бил способен да открадне нещо от когото и да било.

— Съд от дванайсет мъже не се съгласи с тази оценка — изляя Уоринг, гневът му се върна с нова сила. — Филен беше обвинен в кражба в особено големи размери и осъден да лежи петнайсет години в щатския затвор. Той избяга, преди да го намерят, и изчезна вдън земя.

Предполагайки, че Дейзи ще се отдръпне от него сега, Матю се удиви, когато осъзна, че тя е дошла още по-близо до стола му. Лекият натиск на ръката ѝ спря върху рамото му. Той не отвърна външно на докосването ѝ, но сетивата му алчно абсорбираха топлината на пръстите ѝ.

— Как ме намерихте? — попита Матю дрезгаво, насилвайки се да погледне към Уоринг. Времето беше променило мъжа едва доловимо. Бръчките по лицето му бяха станали малко по-дълбоки, костите му — по-изпъкнали.

— Наел съм хора, които те търсят от години — каза Уоринг с намек за презрителна мелодрама, която неговите приятели бостънци щяха да намерят за прекомерна. — Знаех, че не може цял живот да се криеш. — В сиропиталището „Чарлз ривър“ постъпи голямо анонимно дарение — предположих, че ти стоиш зад него, но беше невъзможно да разбия въоръжението от адвокати и фалшивата бизнес фасада. След това ме осени, че може да си решил да намериш баща си, който те беше изоставил преди години. Проследихме го и на цената на няколко питиета той ни каза всичко, което искахме да знаем — фалшивото ти име, адреса ти в Ню Йорк. — Презрението на Уоринг се пръсна из стаята като рояк черни мухи, когато той добави: — Продаде те за равностойността на половин литър уиски.

Матю сдържа дъха си. Да, той бе намерил баща си и бе решил противно на всяка логика да му се довери. Нуждата от връзка с някого, с нещо, беше толкова непреодолима. Баща му беше човешка развалина — и Матю можеше да направи за него нищожно малко, освен да му намери място, където да живее, и да плаща разходите му.

Всеки път, когато отиваше да го посети тайно, той намираще празни бутилки, разхвърляни навсякъде. „Ако някога имаш нужда от мен, бе казал той на баща си, слагайки едно сгънато листче в ръката

му, изпрати да ме повикат на този адрес. Не го казвай на никого, разбира ли?“ Баща му беше казал, че разбира.

Ако някога имаш нужда от мен... Матю искаше отчаяно да бъде нужен на някого.

Това беше цената за задоволяването на собствените желания.

— Суифт — попита Томас Бауман, — верни ли са твърденията на Уоринг? — Познатото избухване беше омекотено от умолителна нотка.

— Не съвсем. — Матю си позволи да огледа предпазливо стаята. Нещата, които бе очаквал да види по лицата им — обвинение, страх, гняв — ги нямаше. Дори Мерседес Бауман, която не би могла да бъде наречена състрадателна жена, го гледаше с нещо като — той почти можеше да се закълне — нежност.

Внезапно той осъзна, че е в различно положение от това, в което е бил преди всичките тези години, когато е бил беден и без приятели. Беше въоръжен единствено с истината, която всъщност се оказа слабо оръжие. Сега имаше пари и влияние, да не споменаваме могъщите близки. А повече от всичко Дейзи, която продължаваше да стои до рамото му; докосванията ѝ го изпълваха със сила и успокоение.

Очите на Матю се присвиха предизвикателно, когато срещна обвинителния поглед на Уендъл Уоринг. Харесваше му или не, Уоринг трябваше да чуе истината.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Бях слуга на Хари Уоринг — започна Матю дрезгаво. — И то добър, макар да знаех, че гледа на мен като на нещо по-нисше от човешко същество. В неговите очи слугите бяха като кучета. Аз съществувах само заради негово удобство. Работата ми беше да поемам на свой гръб обвиненията за неговите злодеяния, да понасям наказанията, да поправам това, което той е счупил, да му донасям каквото иска. Дори на ранна възраст Хари беше арогантен безделник, който си мислеше, че може да му се размине за всичко заради фамилното му име...

— Не позволявам да се злослови по негов адрес! — избухна Уоринг.

— Вие имахте време да се изкажете — изрева Томас Бауман. — Сега искам да чуя Суифт.

— Името му не е...

— Оставете го да говори — каза Уестклиф; студеният му глас укроти надигащата се възбуда.

Матю кимна на графа с благодарност. Вниманието му бе отклонено, когато Дейзи зае мястото до него. Тя премести стола поблизо, докато десният му крак бе наполовина покрит с диплите на роклята ѝ.

— Отидох с Хари в Бостънското латинско училище — продължи Матю, — а после в Харвард. Спях в квартирите за слугите в мазето. Изучавах бележките, които са си водили приятелите му по време на лекциите, които Хари беше пропускал, и пишех домашни вместо него...

— Това е лъжа! — извика Уоринг. — Ти, на когото са преподавали престарелите монахини в някакво сиропиталище... трябва да си луд, за да мислиш, че някой ще ти повярва.

Матю си позволи подигравателна усмивка.

— Научих повече от тези престарели монахини, отколкото Хари от цяла върволица частни учители. Хари разправяше, че нямал нужда

от образование, тъй като имал име и пари. Но аз нямах нито едното, нито другото и единственият ми шанс беше да уча колкото е възможно повече с надеждата да се издигна някой ден.

— Да се издигнеш *докъде*? — попита Уоринг с явно презрение. — Беше слуга — *ирландски слуга* — нямаш надежда да станеш джентълмен.

Странна полуусмивка мина по лицето на Дейзи.

— Но точно това е станал в Ню Йорк, господин Уоринг. Матю си спечели място в бизнеса и обществото — и съвсем определено стана джентълмен.

— Скрит под фалшива идентичност — сопна се Уоринг. — Той е измамник, не виждате ли?

— Не — отвърна Дейзи, като гледаше право в Матю, очите ѝ светеха с тъмен блясък. — Виждам джентълмен.

На Матю му се искаше да целува краката ѝ. Вместо това той отмести очи от нея и продължи:

— Направих всичко, което можех, за да задържа Хари в Харвард, докато той вървеше с пълна сила към изключване. Пиенето и комарът, и...

Матю се поколеба, когато си напомни, че имаше и женско присъствие.

— ... другите неща — продължи той — се влошаваха. Месечните разходи далеч надхвърляха позволените, а дългът от залагания нарасна до такива неуправляеми пропорции, че дори Хари взе да се тревожи. Страхуваше се от последиците, с които щеше да се сблъска, след като баща му научи за степента на бедата. Верен на себе си, той потърси лесния начин. Което обяснява ваканцията вкъщи по времето, когато сейфът беше ограбен. Разбрах веднага, че Хари го е направил.

— Гнусни лъжи! — изкрещя Уоринг.

— Хари посочи мен — каза Матю, — вместо да си признае, че той е разбил сейфа, за да се погрижи за дълговете си. Беше решил, че трябва да бъде жертван, за да си спаси той кожата. Естествено, семейството повярва на думата на сина си, не на моята.

— Вината ти беше доказана в съда — каза грубо Уоринг.

— *Нищо* не беше доказано. — Гневът се разля като огън по вените му и той си пое дъх дълбоко, като се опитваше да се

контролира. Усети ръката на Дейзи да търси неговата и я взе. Хватката му беше прекалено стегната, но той сякаш не можеше да я отслаби.

— Делото беше фарс — каза Матю. — Беше претрупано, за да не позволи на вестниците да се вглеждат прекалено отблизо в случая. Назначеният ми служебен адвокат буквално проспа по-голямата част от него. Нямаше улики, които да ме свързват с кражбата. Прислужникът на един от състудентите на Хари призна, че е подочул как Хари и двама негови приятели се наговарят да ме натопят, но беше прекалено уплашен, за да свидетелства.

Виждайки, че пръстите на Дейзи са побелели под неговите, Матю разхлаби ръката си. Палецът му мина нежно по кокалчетата ѝ.

— Имах късмет — продължи той по-тихо, — когато един репортер от „Дейли Едвъртайзър“ написа статия, разкриваща миналите дългове на Хари, и показа, че тези същите дългове случайно са били погасени веднага след обира. В резултат на статията избухнаха обществени протести към очевидната пародия при провеждането на съдебни дела.

— И въпреки това сте били осъден? — попита гневно Лилиан.

Матю се усмихна мрачно.

— Правосъдието може да е сляпо — каза той, — но обича звука на парите. Семейство Уоринг бяха прекалено влиятелни, а аз бях един безпаричен слуга.

— Как избягахте? — попита Дейзи.

Сянката на горчива усмивка остана да трепти върху лицето му.

— Това за мен беше точно такава изненада, както за всички останали. Бях качен в затворническата каруца — тя тръгна към щатския затвор преди изгрев-слънце. Каруцата спря на една празна отсечка от пътя. Внезапно вратата бе отключена и бях измъкнат навън от половин дузина мъже. Предположих, че ще бъда линчуван. Но те казаха, че са състрадателни граждани, решени да поправят една грешка. Пуснаха ме на свобода — и ми дадоха един кон. Отидох до Ню Йорк, продадох коня и започнах нов живот.

— Защо избрахте фамилията Суифт? — попита Дейзи.

— По онова време бях научил каква е силата на едно уважавано име. А Суифт са голямо семейство с много клонове, поради което си помислих, че ще е по-лесно да мине без много-много взирание.

Тогава се обади Томас Бауман, заплашителната му надменност го преряза:

— Защо дойдохте при мен да търсите работа? Мислехте си, че ще ме измамите?

Матю погледна право в очите му, спомняйки си първото си впечатление от Томас Бауман... могъщ човек, който искаше да му даде шанс, прекалено зает с бизнеса си, за да задава проучващи въпроси. Предпазлив, необуздан, нестандартен, целеустремен... най-влиятелната мъжка фигура в живота на Матю.

— Никога — произнесе Матю искрено. — Възхищавах се на това, което сте постигнали. Исках да се уча от вас. И... — Гърлото му се стегна. — ... Започнах да ви гледам с уважение и благодарност, и най-дълбока обич.

Лицето на Бауман почервения от облекчение и той кимна леко, очите му блестяха.

Уоринг имаше вид на изгубен, хладнокръвието му беше разбито като евтино стъкло. Той изгледа Матю с неудържима омраза.

— Опитваш се да петниш паметта на сина ми с лъжите си — каза той. — Няма да го позволя. Предполагаше, че ако дойдеш в чужда страна, никой няма да...

— Паметта му? — Матю вдигна очи разтревожен, смаян. — Хари е мъртъв?

— Заради теб! След делото тръгнаха слухове, лъжи, съмнения, които така и не стихнаха. Приятелите на Хари го избягваха. Опетнената му чест... това съсипа живота му. Ако беше признал вината си... ако беше излежал присъдата, която заслужаваше... Хари още щеше да е с мен. Но мръсните хорски подозрения се увеличаваха с времето и това да живее в тази сянка принуди Хари да пие и да постъпва безразсъдно.

— От всичко излиза — каза Лилиан сардонично, — че синът ви е правел това още преди процеса.

Лилиан имаше невероятен талант да довежда хората до ръба. Уоринг не беше изключение.

— Той е завършен престъпник! — хвърли се към нея Уоринг. — Как смеете да вярвате на него, а не на мен?

Уестклиф стигна до тях с три крачки, но Матю вече беше застанал пред Лилиан, предпазвайки я от яростта на Уоринг.

— Господин Уоринг — каза Дейзи в суматохата, — моля ви, овладейте се. Сигурно можете да видите, че не подобрявате ситуацията си с това поведение. — Спокойствието ѝ явно проникна през яростта му.

Уоринг я изгледа със странно умолителен поглед.

— Синът ми е мъртъв. Филен е виновен.

— Това няма да го върне обратно — каза тя тихо.

— Но ще ми донесе мир — изплака Уоринг.

Изражението на Дейзи беше мрачно, погледът ѝ — изпълнен със съжаление.

— Сигурен ли сте?

Всички можеха да видят, че това е без значение. Той не беше на себе си.

— Чаках много години и пропътувах хиляди мили за този момент — каза Уоринг. — Няма да се откажа. Видяхте документите, Уестклиф. Дори вие не сте над закона. На полицаите им е заповядано да използват сила, ако се наложи. Ще ми го предадете веднага, тази вечер.

— Не мисля така. — Очите на Уестклиф бяха твърди като камък. — Ще е лудост да пътувате в такава нощ. Пролетните бури в Хемпшир могат да са яростни и непредсказуеми. Ще останете през нощта в Стоуни Крос парк, докато реша какво да се направи.

Полицаите изглеждаха в известна степен облекчени от това предложение, тъй като никой здравомислещ човек не би дръзнал да излезе в пороя.

— И да дам на Филен възможността да избяга отново? — попита презрително Уоринг. — Не. Ще ми го предадете лично.

— Имате думата ми, че той няма да избяга — каза веднага Уестклиф.

— Думата ви за мен не значи нищо — отвърна му Уоринг. — Очевидно е, че сте на негова страна. — Думата на един английски джентълмен беше всичко. И да се съмняваш в нея беше възможно най-голямата обида.

Матю беше изненадан, че Уестклиф не експлодира на място. Опънатите му страни вибрираха от гняв.

— Сега вече успяхте — промърмори Лилиан. Дори в най-лошите спорове със съпруга си тя никога не бе дръзвала да поставя под

съмнение честта му.

— Ще вземете този мъж — каза той на Уоринг с убийствен тон, — само през трупа ми.

В този момент Матю осъзна, че ситуацията е стигнала прекалено далече. Уоринг бръкна в джоба на самото си, който беше издут от някакъв тежък предмет, и след миг той видя дръжката на пистолет. Разбира се. Един пистолет беше изпитана застраховка в случай, че полицаите се окажеха неефективни.

— Почакайте — каза Матю. Той щеше да каже или да направи каквото е нужно, за да не позволи пистолетът да бъде използван. Ако това се случеше, конфронтацията щеше да ескалира до опасна степен, от която щеше да е невъзможно за всички да се откажат. — Ще отида с него. — Той погледна Уоринг, искаше да го успокои. — Процесът е в действие. Господ вижда, че не мога да го избегна.

— Не! — извика Дейзи и обви ръце около врата му. — Няма да сте в безопасност с него.

— Тръгваме веднага — каза Матю на Уоринг, като внимателно се освободи от прегръдката на Дейзи и я избута зад щита на тялото си.

— Не мога да позволя... — започна Уестклиф.

Матю го прекъсна решително:

— Така е по-добре. — Той искаше полуоткачения Уоринг и двамата полицаи час по-скоро да се махнат от Стоуни Крос парк. — Ще отида с тях и всичко ще се разреши в Лондон. Това не е нито времето, нито мястото за обсъждане.

Графът изруга тихо. Ловък тактик, Уестклиф разбра, че за момента той нямаше надмощие. Това не беше битка, която може да се спечели с брутална сила. Тази битка щеше да изисква пари, законност и политически интриги.

— Идвам с вас в Лондон — каза кратко той.

— Невъзможно — отвърна Уоринг. — Каретата е за четирима. Ще побере мен, полицаите и арестанта.

— Ще ви следвам в моята карета.

— Аз ще ви придружа — каза решително Томас Бауман.

Уестклиф дръпна Матю настрана, сложи братски ръка на рамото му и заговори тихо:

— Познавам съдията на Бау Стрийт много добре. Ще се погрижа да му обясня нещата около вас веднага щом пристигнем в Лондон — и

по моя молба той ще ви освободи на часа. Ще останем в частната ми резиденция, докато чакаме официално нареждане от американския посланик. Междувременно ще събера група адвокати и политически влиятелни фигури, които да са на мое разположение.

Матю едва успя да отговори:

— Благодаря ви.

— Господарю — прошепна Дейзи, — ще успеят ли да екстрадират Матю?

Чертите на Уестклиф се втвърдиха в арогантна увереност.

— Категорично не.

Дейзи се засмя несигурно.

— Ами — каза тя, — искам да вярвам на думата ви, господарю, дори ако господин Уоринг не вярва.

— Междувременно ще приключа с Уоринг — промърмори Уестклиф и поклати глава. — Извинете ме. Ще кажа на слугите да подготвят каретата ми.

Когато графът тръгна, Дейзи погледна лицето на Матю.

— Сега толкова много неща са ми ясни — промълви тя. — Защо не ми казахте?

— Да, аз... — Гласът му беше пресипнал. — Знаех, че не е правилно. Знаех, че ще ви загубя, когато научите.

— Не мислехте ли, че бих разбрала? — попита Дейзи мрачно.

— Не знаете как беше преди. Никой нямаше да ми повярва. Фактите нямаха значение. И след като преминах през това, не можех да вярвам на никого, не вярвах дори в собствената си невинност.

— Матю — каза тя просто, — винаги ще вярвам на всичко, което ми кажете.

— Защо? — прошепна той.

— Защото ви обичам.

Думите го разбиха.

— Не трябва да го изричате. Не трябва...

— Обичам ви — настоя Дейзи, хващайки жилетката му. — Трябваше да го кажа преди — исках да изчакам, докато ми повярвате достатъчно, за да спрете да криете миналото си от мен. Но сега, когато знам най-лошото... — Тя спря с неуверена усмивка. — Това е най-лошото, нали? Няма друго, което искате да споделите?

Матю кимна замаяно.

— Да. Не. Това е.

Изражението ѝ стана свенливо.

— Няма ли и вие да кажете, че ме обичате?

— Нямам право — каза той. — Не и докато това не се разреши. Не и докато името ми е...

— Кажете ми — произнесе Дейзи, дръпвайки жилетката му.

— Обичам ви — прошепна Матю. По дяволите, беше толкова хубаво да ѝ го каже.

Тя го подръпна отново, този път някак собственически. Матю вдигна ръце към лактите ѝ, усещаше нейната топлина през влажния плат на роклята ѝ. Въпреки неподходящата ситуация, тялото му пулсираше от желание. *Дейзи, не искам да ви оставя...*

— И аз идвам в Лондон — чу той шепота ѝ.

— Не. Останете тук със сестра си. Не искам да се замесвате.

— Не е ли малко е късно за това? Като ваша годеница имам повече от мимолетен интерес от изхода.

Матю наведе глава над нейната, устата му леко докосна косата ѝ.

— Ще ми бъде много по-трудно, ако сте там — произнесе той тихо. — Трябва да знам, че сте в безопасност тук в Хемпшир. — Като откъсна ръцете ѝ от жилетката си, той ги поднесе към устните си и ги целуна пламенно. — Идете до изворчето вместо мен утре — прошепна той. — Ще имам нужда от сбъждане на едно петдоларово желание.

Пръстите ѝ се свиха около неговите.

— По-добре да е десетдоларово.

Матю се обърна, когато усети, че някой се приближава зад него. Бяха двамата полицаи, изглеждаха раздразнени.

— Процедура за обирджии изисква да са с белезници, докато ги транспортираме до Бау Стрийт — каза единият. Той изгледа Дейзи обвинително. — Извинявайте, госпожице, но какво направихте с белезниците, след като ги свалихте от ръцете на господин Филен?

Дейзи му отвърна с невинен поглед:

— Дадох ги на една прислужница. Боя се, че тя е забравила къде ги е сложила.

— Къде да търсим? — попита офицерът нетърпеливо.

Нейното изражение не се промени, когато отвърна:

— Бих предложила да претърсите всички нощни гърнета.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Поради прибързаното им тръгване Маркърс и Бауман взеха малко лични вещи, освен опакованите набързо чифтове дрехи за преобличане и най-основните тоалетни принадлежности. Седнали на срещуположните седалки в семейната карета, те говориха малко. Вятърът и дъждът блъскаха возилото и Маркърс си помисли със загриженост за коларя и конете.

Беше дързост да се пътува в такова време, но Маркърс не би позволил за нищо на света да пусне Матю Суифт... Филен... да бъде отведен без всякаква защита от Стоуни Крос. Беше очевидно, че търсенето на отмъщение от страна на Уендъл Уоринг беше стигнало немислими размери.

Деизи проникателно бе отбелязала пред Уоринг, че това, че кара някой друг да плати за престъплението, извършено от Хари, няма да върне сина му, нито ще успокои паметта му. Но в ума на Уоринг това бе последното нещо, което можеше да направи за сина си. И може би се беше самоубедил, че вкарвайки Матю в затвора, би доказал невинността на Хари.

Хари Уоринг се беше опитал да пожертва Матю, за да прикрие собствената си поквара. Маркърс не трябваше да позволи на Уендъл Уоринг да успее там, където синът му се бе провалил.

— Съмнявате ли се в него? — попита Томас Бауман внезапно. Той изглеждаше по-разтревожен, отколкото графът го беше виждал някога. Несъмнено цялата история беше болезнена за Бауман, който обичаше Матю Суифт като син. Вероятно дори повече, отколкото собствените си синове. Нищо чудно, че двамата бяха създали силна връзка — Суифт, млад мъж без баща, и Бауман, който имаше нужда да ръководи някого и да го наставлява.

— Питате дали се съмнявам в Суифт? Ни най-малко. Намирам неговата версия за безкрайно по-вероятна, отколкото тази на Уоринг.

— Както и аз. Освен това познавам характера на Суифт. Мога да ви уверя, че в отношенията си той винаги е бил принципен и честен до

крайност.

Маркъс се усмихна леко.

— Може ли човек да бъде честен до крайност?

Бауман сви рамене и мустаците му се извиха неохотно в усмивка.

— Ами... прекалената честност понякога може да е пречка в бизнеса.

В този момент се чу силен гръм, някъде близо падна мълния и косъмчетата по тила на Маркъс настръхнаха предупредително.

— Това е лудост — промърмори той. — Ще трябва да спрат в някоя таверна скоро, ако изобщо успеят да минат границата на Хемпшир. Някои от тукашните потоци са по-пълноводни от реки. Пътищата могат да станат непроходими.

— Боже, надявам се да е така — каза Томас Бауман. — Нищо няма да ми донесе по-голямо удоволствие от това да видя Уоринг и онези двама идиоти да бъдат принудени да се върнат в Стоуни Крос със Суифт.

Каретата забави и спря рязко, дъждът блъскаше като с юмруци от външната страна.

— Какво е това? — Бауман повдигна завеската, за да надникне през прозореца, но не можа да види нищо, освен чернота и вода, която обливаше стъклото.

— По дяволите — изруга Маркъс.

По вратата се чу паникьосано чукане и след малко се отвори. Показа се бялото лице на коняря. С черната си шапка и пелерина, неразличаваща се от мрака, той изглеждаше нематериален.

— Милорд — задъхано започна той, — отпред има инцидент... трябва да видите...

Маркъс изскочи от каретата, студеният дъжд го удряше със смайваща сила. Той дръпна фенера на каретата от поставката му и последва коняря към един поток, който минаваше отпред.

— Исусе — прошепна Маркъс.

Каретата, превознаща Уоринг и Матю, беше спряла на прост дървен мост, едната страна на който беше отместена от брега и сега минаваше диагонално през потока. Силата на яростното течение беше съборила част от моста, оставяйки задните колела на каретата наполовина потопени във водата, докато конете се бореха напразно да

ги изтеглят. Люлеейки се напред-назад във водата като детска играчка, мостът заплашваше да се откъсне от другия бряг.

Нямаше начин да се стигне до заседналото возило. Щеше да е самоубийство да се опитат да пресекат течението.

— Боже, не — чу той Томас Бауман да възкликва ужасен.

Двамата можеха само да гледат безпомощно как конярят на каретата на Уоринг се бори да спаси конете, като се мъчеше да ги освободи от впряга.

В същото време най-горната врата на потъващата карета се отвори и от нея с очевидни усилия се опита да изпълзи навън една фигура.

— Това Суифт ли е? — попита Бауман и се приближи още. — Суифт! — Но викът му беше погълнат от грохота на бурята, рева на потока и гневното скърцане на разпадащия се мост.

След това всичко се случи изведнъж. Конете се дръпнаха напред, към сигурността на брега. По моста сякаш премина някой, един или два тъмни силуета, след което със смразяваща, почти царствена бавност тежката карета се срина във водата. Тя потъна почти веднага, задържайки се само за няколко мига на повърхността... но после фенерите ѝ угаснаха и тя се заклатушка странично, понесена надолу от яростното течение.

* * *

Дейзи беше спала на пресекулки, неспособна да обуздае обърканите си мисли. Беше се будила непрекъснато през нощта, питайки се какво ли се е случило на Матю. Страхуваше се как е. Единствено мисълта, че Уестклиф е с него — или поне близо до него — я държеше сравнително спокойна.

Тя продължаваше да преживява отново и отново събитията в салона, когато Матю най-накрая беше разкрил тайните на миналото си. Колко уязвим и самотен изглеждаше. Какъв товар беше носил през всичките тези години... и какъв кураж и въображение му беше коствало да се възстанови.

Дейзи знаеше, че няма да издържи да чака много дълго в Хемпшир. Тя искаше отчаяно да види Матю, да му вдъхне увереност,

да го защити от света, ако е необходимо.

По-рано вечерта Мерседес бе попитала Дейзи дали разкритията за Матю са повлияли на решението ѝ да се омъжи за него.

— Да — беше отвърнала Дейзи. — Те ме направиха дори още по-решителна от преди.

Лилиан се присъедини към разговора, признавайки, че е била далеч по-склонна да харесва Матю Суифт след това, което бяха научили за него.

— Въпреки че — беше добавила тя — щеше да е по-добре да се знае какво ще е бъдещото ти име по съпруг.

— О, какво е едно име? — цитира Дейзи, изваждайки лист хартия от чекмеджето на бюрото.

— Какво правиш? — попита Лилиан. — Нали не се каниш да пишеш писмо *сега*?

— Не знам какво да правя — призна Дейзи. — Мисля, че трябва да напиша няколко реда на Анабел и на Еви.

— Те ще разберат достатъчно скоро от Уестклиф — каза Лилиан. — Освен това няма да са много изненадани.

— Защо казваш това?

— С твоята склонност към истории с драматични обрати и герои с мистериозно минало, можеше да се очаква, че ухажването ти няма да мине спокойно и обикновено.

— Въпреки че сега спокойното и обикновено ухажване би ми изглеждало *много* привлекателно — каза огорчено Дейзи.

След неспокоен сън тя се събуди сутринта, когато някой влезе в стаята. Първоначално предположи, че е прислужницата, която е дошла да запали камината, но беше прекалено рано. Още не беше съмнало, а поройният дъжд от снощи бе преминал в потискащ дъждец.

Беше сестра ѝ.

— Добро утро — изграчи Дейзи, седна и се протегна. — Защо си станала толкова рано? Бебето ли плаче?

— Не, тя си спи. — Гласът на Лилиан бе дрезгав. Облечена с тежък, кадифен халат и коса, сплетена на плитка, тя дойде до леглото с димяща чаша чай в ръката. — Заповядай, изпий го.

Дейзи се намръщи и се подчини, наблюдавайки как Лилиан се отпусна на края на матрака. Това не беше обичайно.

Нещо се беше случило.

— Какво има? — попита тя и усети как по гърба ѝ плъзват студени тръпки.

Лилиан кимна към чашата с чай.

— Може да почака, докато се посъбудиш малко.

Беше прекалено скоро, за да има някакви новини от Лондон, помисли си Дейзи. Не можеше да е свързано с Матю. Може би майка им се беше разболяла. Може би нещо ужасно се е случило в селото.

След като отпи няколко глътки от чая, Дейзи се пресегна и остави чашата на нощното шкафче. Тя насочи вниманието си към сестра си.

— Няма да се събудя повече от това — каза тя. — Хайде, кажи ми сега.

Лилиан прочисти гърлото си и заговори:

— Уестклиф и татко са тук.

— Какво? — Дейзи я изгледа слисано. — Защо не са в Лондон с Матю?

— Той също не е в Лондон.

— Значи всички са се върнали?

Лилиан поклати глава.

— Не. Съжалявам. Не обяснявам както трябва. Аз... Много съм глупава. Не дълго, след като Уестклиф и татко тръгнаха от Стоуни Крос, каретата им е трябвало да спре заради инцидент на моста. Знаеш онзи скрибуцащ стар мост, по който трябва да се мине, за да излезеш на главния път, нали?

— Онзи, над малката рекичка?

— Да. Ами, рекичката не е малка сега. Благодарение на бурята се е превърнала в огромна, силна река. Явно мостът е отслабнал от течението и когато каретата на Уоринг се опитала да го пресече, е паднал.

Дейзи замръзна. *Мостът е паднал.* Тя повтори думите наум, но ѝ се струваше толкова невъзможно да ги интерпретира, като някакъв дъвен, забравен език. Тя успя да се съвземе с усилие.

— Някой спасен ли е? — чу се да пита.

— Всички, освен Матю. — Гласът на Лилиан затрепери. — Бил е в капана на каретата, когато течението я е отнесло.

— Той ще е добре — каза Дейзи автоматично, сърцето ѝ започна да се блъска като затворено в клетка диво животно. — Той може да

плува. Сигурно е стигнал до брега... някой трябва да го потърси...

— Претърсили са навсякъде — каза Лилиан. — Уестклиф организира мащабна кампания. Прекарал е по-голямата част от нощта в търсене и се върна преди малко. Каретата се е разпаднала на парчета, докато течението я е носело. Няма следа от Матю. Но, Дейзи, един от полицаите признал пред Уестклиф... — Тя спря и кафявите ѝ очи заблестяха, пълни с гневни сълзи... — признал... че ръцете на Матю са били завързани.

Краката на Дейзи се раздвижиха под завивките, коленете ѝ се свиха и тя ги дръпна нагоре. Тялото ѝ искаше да вземе възможно най-малко физическо пространство, свивайки се при това ново разкритие.

— Но защо? — прошепна тя. — Нямаше причина.

Решителната челюст на Лилиан потрепна, когато тя се опита да поеме контрол над емоциите си.

— Предвид Матювата история, те казаха, че имало риск от бягство. Но аз си мисля, че Уоринг е настоял за това въпреки всичко.

Дейзи усети, че ѝ се завива свят от бученето на собствения ѝ пулс. Беше уплашена и в същото време част от нея бе странно откъсната. Тя си представи за миг как Матю се бори в тъмната вода с вързани ръце...

— *Не.* — Тя притисна длани към яростното туптене на слепоочията си. Имаше чувството, че в скалпа ѝ се забиват нокти. Не можеше да диша. — Не е успял, нали?

Лилиан поклати глава и отмести очи. Сълзите се стичаха от очите ѝ и падаха върху покривката на леглото.

Колко странно, помисли си Дейзи, че тя самата не плачеше. Зад очите си усети горещ натиск, дълбоко в главата, от което скалпът я заболя. Но сълзите ѝ сякаш чакаха някаква мисъл или дума, които да ги отключат, за да тръгнат.

Дейзи продължи да притиска туптящите си слепоочия, почти заслепена от болката в главата, когато попита:

— За Матю ли плачеш?

— Да. — Лилиан измъкна кърпичка от ръкава на халата си и шумно издуха носа си. — Но най-вече за теб. — Тя се наведе и обви ръце около сестра си, сякаш да я предпази от всички злини. — Обичам те, Дейзи.

— И аз те обичам — каза Дейзи с глух глас, наранена, със сухи очи и опитваща се да си поеме дъх.

* * *

Търсенето продължи през целия ден и следващата нощ, но всички обичайни ритуали, времето за спане, работа и хранене бяха изгубили своето значение. Само едно нещо успя да достигне през вцепенението, което притискаше Дейзи от всички страни, и това беше, когато Уестклиф ѝ беше отказал да я допусне в търсенето.

— Няма да сте от полза за никого — каза ѝ графът, прекалено изтощен, за да говори с обичайния си такт. — Навън е опасно и трудно с всичката тази вода. В най-добрия случай ще ни отвличате. В най-лошия ще се нараните.

Знаеше, че е прав, но това не спря изблика на гняв. Чувството, изненадващо със своята сила, заплашваше да разруши самообладанието ѝ и затова тя бързо се затвори в себе си.

Тялото на Матю можеше никога да не бъде намерено. Това беше толкова жестоко, за да се понесе, обречеността да трябва да се примириш с това. По някакъв начин изчезването беше по-лошо от смърт — беше сякаш той никога не е съществувал, не оставяйки нищо, за което да се скърби. Преди не бе разбирала защо хората трябва да видят тялото на любимия си човек, след като е умрял. Сега разбираше. Това беше единственият начин да се сложи край на този буден кошмар и може би да се намери облекчение в сълзите и болката.

— Продължавам да мисля, че някак щях да знам, ако е умрял — каза тя на Лилиан, когато седна на пода до огнището в салона, загърната в един шал, който я успокояваше със своята износена мекота. Въпреки топлината от огъня, пластове дрехи и чашата чай с бренди в ръката ѝ, Дейзи не можеше да се стопли. — Щях да го почувствам. Но аз не мога да почувствам нищо, сякаш съм замръзнала жива. Искам да се скрия някъде. Не искам да понасям това. Не искам да съм силна.

— Не си длъжна — каза тихо Лилиан.

— Напротив, длъжна съм. Защото единственият друг избор е да се пръсна на милион парчета.

— Аз ще те държа цяла. Всяко отделно парченце.

Слаба усмивка докосна устните на Дейзи, когато се вгледа в загриженото лице на сестра си.

— Лилиан — прошепна тя. — Какво щях да правя без теб?

— Никога няма да се наложи да разбереш.

Единствено настояването на майка ѝ и сестра ѝ накараха Дейзи да хапне няколко хапки на вечеря. Тя изпи пълна чаша вино, надявайки се, че това ще я отвлече от безкрайното кръжене на мислите ѝ.

— Уестклиф и татко трябва да се върнат скоро — каза напрегнато Лилиан. — Не са си почивали и вероятно не са яли.

— Да отидем в салона — предложи Мерседес. — Можем да се разсеем с карти, или пък ти да ни почетеш на глас от някоя от любимите книги на Дейзи.

Дейзи я погледна извинително.

— Съжалявам, не мога. Ако не възразявате, бих искала да остана сама горе.

След като се изми и облече нощницата си, Дейзи погледна към леглото. Макар да беше пийнала и изморена, мозъкът ѝ отказваше идеята за сън.

Къщата беше тиха, когато отиде в салона Марсдън, босите ѝ крака докосваха сенките, които пресичаха килима като тъмни лиани. Една лампа изпращаше жълт блясък в салона, а шлифованите кристали, които висяха от абажура, улавяха светлината и разпръснаха бели точки по облепените с тапети стени. Върху канапето бяха оставени няколко купчини: вестници, романи, тънко томче с хумористична поезия, от което беше чела на глас на Матю, като гледаше да хване усмивка по лицето му.

Как се беше променило всичко толкова бързо? Как можеше животът така безцеремонно да вземе някого и да го постави на нова и напълно нежелана пътека?

Дейзи седна на килима до купчината и започна да сортира нещата — някои от тях трябваше да бъдат занесе в библиотеката, други в селото в деня за посещения. Но може би не беше мъдро да се заема с това след толкова изпито вино. Вместо да се оформят две спретната купчини, нещата за четене лежаха разпръснати около нея като многото ѝ убити мечти.

Като кръстоса крака, Дейзи се облегна отстрани на кушетката и опря глава в тапицирания ѝ край. Пръстите ѝ се допряха до корицата на една книга. Тя я погледна с полупритворени очи. Една книга винаги е врата към друг свят... свят много по-интересен и фантастичен, отколкото реалния. Но тя най-после беше открила, че животът може да бъде дори по-прекрасен от фантазия.

И че любовта може да изпълни реалния свят с магия.

Матю беше всичко, което някога бе искала. А беше прекарала толкова малко време с него.

Часовникът върху полицата над камината тиктакаше тихо с влудяваща бавност. Когато Дейзи се облегна на кушетката полузадрямала, чу вратата да се отваря. Ленивият ѝ поглед последва звука.

Един мъж влезе в стаята.

Той спря точно от вътрешната страна на прага, като я съзерцаваше, седнала на пода, с разпилените книги около нея.

Очите на Дейзи се вдигнаха към лицето му. Тя замръзна от копнеж и страх, и ужасена надежда.

Беше Матю, облечен в груби, непознати дрехи, пълното му с живот присъствие сякаш изпълни стаята.

Уплашена, че видението може да изчезне, Дейзи стоеше неподвижна като мъртвец. Очите я засмъдяха и се напълниха със сълзи, но тя ги държеше отворени, молейки се да остане.

Той се приближи до нея внимателно. Клекна, съзерцавайки я с неизмерима нежност и загриженост. Едната му ръка помръдна, побутвайки книгите, докато пространството между телата им се разчисти.

— Аз съм, скъпа — каза той тихо. — Всичко е наред.

Дейзи успя да прошепне с пресъхнали устни:

— Ако си призрак... Надявам се да ме преследваш вечно.

Матю седна на пода и се пресегна за студените ѝ ръце.

— Може ли призрак да използва вратата? — попита той нежно и притисна пръстите ѝ към издрасканото си, разранено лице.

Допирът на кожата му срещу дланите ѝ изпрати танц от болезнени усещания през нея. С облекчение Дейзи най-после почувства как вкочанеността се разтапя, емоциите ѝ се отключват и тя

се опита да покрие очите си с длани. Гърдите ѝ се надигнаха и тя се разхлипа, звуците бяха груби и неудържими.

Матю свали ръката ѝ и я придърпа силно към себе си, като шепнеше тихо. Когато Дейзи продължи да плаче, я притисна още по-силно, явно разбрал, че тя се нуждае от твърдия, почти нараняващ натиск на неговото тяло.

— Моля те, бъди реален — произнесе накъсано тя. — Моля те, не бъди сън.

— Реален съм — каза Матю дрезгаво. — Не плачи толкова, няма... о, Дейзи, скъпа... — Той обхвана главата ѝ в ръце и притисна успокояващи думи към устните ѝ, докато тя се бореше да е още по-плътено до него. Остави я на пода, използвайки тежестта на тялото си, за да я укроти.

Ръцете му стиснаха нейните, пръстите им се преплетоха. Задъхана, Дейзи обърна глава и видя оголените му китки, където плътта беше зачервена и травмирана.

— Ръцете ти са били вързани — каза тя с пресипнал глас, който изобщо не прозвуча като нейния. — Как ги освободи?

Матю наведе глава да целуне обляното ѝ в сълзи лице.

— Джобното ножче — каза той кратко.

Очите на Дейзи се разшириха, докато продължаваше да се взира в китките му.

— Успял си да извадиш ножчето от джоба си и да прережеш въжетата, докато си се носил надолу по реката в потъваща карета?

— Ако трябва да кажа, беше много по-лесно, отколкото онзи извиващ се гъсок.

От устните ѝ излезе смях, но той бързо се превърна отново в накъсан хлип. Матю улови звука с устата си, устните му галеха нейните.

— Започнах да режа връвта още при първия знак за беда — продължи той. — И успях няколко минути, преди каретата да се търкулне във водата.

— Защо другите не ти помогнаха? — попита Дейзи ядосано, като изтри с ръкава на халата мокрото си лице.

— Бяха заети да спасяват собствените си кожи. Макар че — каза Матю мрачно, — бих си помислил, че заслужавам малко повече, отколкото конете. Но по времето, когато каретата започна да се носи

надолу по течението, ръцете ми бяха свободни. Скочих във водата и изплувах до брега, но докато успея, бях здравата облъскан. Намери ме един старец, който излязъл да търси кучето си — той ме заведе до къщичката си, където двамата със съпругата му се погрижиха за мен. Губил съм съзнание и съм се съвземал в продължение на ден и половина. По времето, когато чули, че Уестклиф претърсва, го потърсили и му казали къде съм.

— Мислих, че си умрял — каза Дейзи, гласът ѝ стана дрезгав. — Мислех, че никога повече няма да те видя.

— Не, не... — Матю погали косата ѝ и я целуна по страните, по очите и треперещите устни. — Винаги ще се връщам при теб. Аз съм отговорен и на мен може да се разчита, забрави ли?

— Да. С изключение на... — Наложил се Дейзи да си поеме допълнително въздух, когато почувства устата му да се движи по шията ѝ — ... двайсетте години от живота ти, преди да те срещна, бих казала, че си до такава степен отговорен, че си почти пред... — Езикът му се беше спуснал в ямичката между ключиците ѝ — ... предсказуем.

— Вероятно имаш някои оплаквания относно онзи въпрос за откраднатата ми идентичност и голямата ми присъда за кражба. — Изследващите му целувки се изкачиха до челюстта ѝ, пресушавайки обилните сълзи.

— О, не — възрази Дейзи, останала без дъх. — Простих ти, още преди да знам за какво става дума.

— Сладката ми — прошепна Матю, сгушвайки се до лицето ѝ, като я милваше с уста и ръце. Тя се притискаше към него силно. Той вдигна глава и я погледна с изучаващ поглед. — Сега, когато цялата тази работа надигна грозната си глава, ще трябва да изчистя името си. Ще ме чакаш ли, Дейзи?

— Не.

Все още сумтейки, тя се зае да разкопчава вълнените копчета на дрехите му.

— Не? — попита Матю с полуусмивка и я изгледа въпросително. — Решила си, че прекалено много съм загазил?

— Реших, че животът е прекалено кратък — промърмори тя и издърпа грубата му риза — ... за да се губи и един ден от него. Дяволите да ги вземат тези копчета...

Ръцете му покриха нейните, успокоявайки трескавите ѝ движения.

— Не мисля, че семейството ти ще е ентусиазирано да се омъжиш за един беглец от закона.

— Баща ми ще ти прости всичко. Освен това, ти никога не си бил беглец. Процесът ще бъде преобърнат, когато фактите излязат наяве. — Дейзи освободи ръцете си и го стисна силно. — Заведи ме в Гретна Грийн — помоли тя. — Тази нощ. Там се омъжи сестра ми. И Еви също. Приставането е практически традиция на старите моми. Отведи ме...

— Ш-ш-шт... — Матю обвини ръце около нея, притискайки я към здравето си тяло. — Никакви бягства повече. Най-после ще се срещна с миналото си. Макар че щеше да е дяволски по-лесно да разреша проблемите си, ако онзи негодник Хари Уоринг не беше умрял.

— Все още има хора, които знаят какво се е случило в действителност — каза Дейзи загрижено. — Неговите приятели. И слугата, за когото ти спомена. И...

— Да, знам. Да не говорим за това сега. Господ знае, че ще имаме достатъчно време през следващите дни.

— Искам да се омъжа за теб — настоя Дейзи. — Не по-късно. Сега. След като преживях това... мислейки, че си си заминал завинаги... нищо друго не е важно. — Леко хълцане накъса последната дума.

Матю я погали по косата и избърса една следа от сълза с палец.

— Добре. Добре. Ще говоря с баща ти. Не плачи повече, Дейзи, недей...

Но тя не можеше да спре новия поток сълзи на облекчение, които напиреха от очите ѝ. Разтърси я тръпка от мозъка на костите ѝ. След това тя отново се вкочани, стана ѝ лошо.

— Миличка, какво ти е? — Той прокара ръце по треперещите ѝ крайници.

— Толкова ме е страх.

Той издаде нисък, неволен звук и я притисна по-силно, устните му се движеха по страните ѝ със страст.

— Защо, скъпа моя?

— Страх ме е, че всичко това е сън. Страх ме е, че ще се събудя и... — Пореден хлип... — ще съм отново сама и ще разбера, че никога

не си бил тук и...

— Не, тук съм. Няма да си тръгна. — Той се спусна към шията ѝ, разтваряйки нощницата ѝ с бавна решителност. — Позволи ми да те накарам да се почувстваш по-добре, скъпа, позволи ми... — Ръцете му бяха нежни по тялото ѝ, успокояващи и отвличащи. Когато дланта му се плъзна по краката ѝ, докосването му изпрати горещи стрели през нея, а от устните ѝ се отрони глух стон.

Чувайки звука, Матю си пое накъсано дъх и се опита да се овладее. Не успя. Имаше само нужда. Изгубен в желанието си да я изпълни с удоволствие, той я съблече направо на пода, дланите му милваха студената ѝ кожа, докато бледата повърхност постепенно порозовя.

Трепереща силно, Дейзи гледаше блясъка на свещта над тъмната му глава, когато той се наведе над тялото ѝ и го ося с целувки, без да бърза... краката ѝ, голия ѝ корем, тръпнещите ѝ гърди.

Навсякъде, където я целунеше, студът се превръщаше в топлина. Тя въздъхна и се отпусна в успокоителния ритъм на ръцете и устата му. Когато затърси да разтвори ризата му, той ѝ помогна. Грубият вълнен плат падна и откри сатенена мъжка кожа. Това някак си успокои Дейзи — тъмните следи от натъртвания по него бяха доказателство, че не сънува. Тя притисна разтворената си уста към един тъмен белег, докосвайки го с език.

Матю внимателно я притегли срещу себе си, ръката му премина по извивката на кръста ѝ и хълбока с чувственост, която накара бедрата ѝ да настръхнат. Дейзи се сгърчи в смесеното усещане от удоволствие и дискомфорт, когато вълнената купчина върху килима ожули свръхчувствителната ѝ кожа, причинявайки леки болки по голото ѝ дупе.

Разбирайки проблема, Матю се засмя тихо и я придърпа нагоре срещу себе си, в скута си. Изпотена и с пресъхнала уста, Дейзи намести гърдите си срещу неговите.

— Не спирай — прошепна тя.

Ръката му обхвана изтръпналия ѝ задник.

— Ще се протриеш върху пода.

— Не ме е грижа, искам само... искам...

— Това ли? — Той я премести в скута си и тя го яхна, усещайки плата на панталона му под бедрата си.

Смутена и възбудена, Дейзи затвори очи, когато го усети да гали гънките на тялото ѝ, наслоявайки влага и усещания върху пламналата ѝ плът.

Ръцете ѝ отслабнаха и тя ги обви около врата му. Ако не беше подкрепата на твърдата му ръка на гърба ѝ, нямаше да е в състояние да стои изправена. Всичките ѝ усещания бяха съсредоточени върху мястото, където той я докосваше, плъзгането на кокалчетата му около малкото копчинено връхче...

— Не спирай — чу се тя да прошепва отново.

Очите ѝ се отвориха рязко, когато Матю пъкна два пръста в нея, а след това три, докато желанието се виеше в нея като пламъци, които поглъщат горяща мед.

— Още ли се страхуваш, че е сън? — прошепна Матю.

Тя преглътна конвулсивно и поклати глава.

— Аз... никога не съм сънувала такива сънища.

Ъгълчетата на очите му се присвиха весело и той измъкна пръстите си, карайки я да потрепери от празнотата. Тя изскимтя и отпусна глава на рамото му, а той я притисна към голите си гърди.

Дейзи се притисна към него, зрението ѝ се замъгли и стаята се превърна в мозайка от жълта светлина и черна сянка. Тя усети, че я повдигат, обръщат, коленете ѝ се притиснаха в килима, когато той ѝ помогна да коленичи пред дивана. Отстрани лицето ѝ се отпусна срещу гладката тапицерия, а устните ѝ се разтвориха, за да поемат повече въздух. Той я покри, голямото му здраво тяло се намести отзад, след това натисна навътре и сглобката между тях беше плътна, хлъзгава и прекрасна.

Дейзи се скова от изненада, но ръцете му хванаха хълбоците ѝ, галейки я успокоително, като я окуражаваха да му се довери. Тя притихна, очите ѝ се затвориха, а удоволствието нарастваше с всеки негов бавен тласък. Едната му ръка се спусна отпред по нея и пръстите му намериха секса ѝ и я загалиха, докато тя не стигна до заслепяващ връх, връхлетяна от тръпки на силно облекчение.

Много по-късно Матю облече Дейзи в халата ѝ и я пренесе през тъмния коридор до стаята ѝ. Когато я сложи да легне в леглото, тя му прошепна да остане с нея.

— Не, скъпа. — Той се наведе над проснатото ѝ тяло в тъмнината. — Много бих искал, но не можем да го направим сега.

— Не искам да спя без теб. — Дейзи впери очи в потъналото му в сенките лице, надвесено над нея. — И не искам да се будя без теб.

— Някой ден. Някой ден ще мога да идвам при теб по всяко време, денем или нощем, и да те държа толкова дълго, колкото искаш. — Гласът му беше изпълнен с емоции, когато добави: — Можеш да разчиташ на това.

* * *

На долния етаж изтощеният граф Уестклиф лежеше на един диван, главата му бе отпусната в скута на съпругата му. След два дни непрестанно търсене и напълно лишен от сън, Маркъс беше безкрайно уморен. Но беше благодарен, че трагедията е била избегната и че годеникът на Дейзи се е върнал невредим.

Маркъс беше малко изненадан от начина, по който жена му се суетеше около него. Веднага щом пристигна в къщата, Лилиан го обсипа със сандвичи и горещо бренди, изтри мръсотията от лицето му с мокра кърпа, намаза с мехлем ожуленото и превърза няколкото му порязани пръста; накрая дори събу калните му ботуши.

— Изглеждаш по-зле и от Суифт — каза тя, когато той възрази, че е добре. — Както разбирам, той си е лежал в една къща през изминалите два дена, докато ти си претърсвал горите в калта и дъжда.

— Не може да се каже, че си е лежал — изтъкна Маркъс. — Бил е ранен.

— Това не променя факта, че ти не си си почивал и практически не си ял нищо, докато си го търсел.

Маркъс се предаде на грижите ѝ, тайно наслаждавайки се на начина, по който тя се суети около него. Когато най-после се успокои, че е нахранен и превързан правилно, тя прегърна главата му в скута си. Маркъс въздъхна доволно, загледан в танцуващите пламъци в камината.

Тънките пръсти на Лилиан си играеха разсеяно в косата му, когато тя направи коментар:

— Мина доста време, откакто Суифт отиде да търси Дейзи. И е прекалено тихо. Няма ли да отидеш горе да провериш какво става?

— Не и за целия коноп на Китай — каза Маркърс, повтаряйки една от новите любими поговорки на Дейзи. — Един господ знае на какво може да се натъкна.

— Пресвети боже. — Лилиан прозвуча ужасено. — Мислиш ли, че те...

— Не бих се изненадал. — Маркърс направи умишлена пауза, преди да добави: — Спомни си ние какво правихме.

Както и очакваше, забележката отклони веднага вниманието й.

— Не сме правили любов от, преди да се роди бебето. — Маркърс седна, поглъщайки с поглед тъмнокосата си млада съпруга. Тя беше, и винаги щеше да бъде, най-съблазнителната жена, която беше познавал. Неизразходена страст направи гласа му дрезгав, когато попита: — Колко още трябва да чакам?

Подпирайки лакът на облегалката на дивана, Лилиан отпусна глава на ръката си и се усмихна извинително.

— Докторът каза най-малко още две седмици. Съжалявам. — Тя се засмя, когато видя изражението му. *Много* съжалявам. Да отидем горе.

— Щом няма да спим заедно, не виждам смисъл — изсумтя Маркърс.

— Ще ти помогна да се изкъпеш. Дори ще изгъркам гърба ти.

Той се изкуши да попита:

— Само гърба ми ли?

— Открита съм за преговори — каза Лилиан провокативно. — Както винаги.

Маркърс се пресегна да я привлече към гърдите си.

— В такъв случай, ще взема това, което мога.

— Горкичкият. — Все още усмихвайки се, Лилиан обърна лицето си към него и го целуна. — Само не забравяй... някои неща си струват чакането.

ЕПИЛОГ

Случи се така, че Матю и Дейзи не се ожениха до късна есен. Хемпшир беше облечен в червено и ярко оранжево, ловджийските кучета бяха навън четири дни седмично и последните кошници с плодове бяха обрани от натежалите клони. Сега, когато сеното беше окосено, шумните дърдавци бяха напуснали нивите, техните крясъци бяха заменени от звучните ноти на дроздовете и цвърченето на жълтите овесарки.

През цялото лято и голяма част от есента Дейзи беше изтърпяла много раздели с Матю, включително честите му пътувания до Лондон, за да уреди юридическите си дела. С помощта на Уестклиф искането за екстрадиция от американското правителство беше блокирано, позволявайки на Матю да се върне в Англия. След наемането на двама умели адвокати и запознавайки ги с особеностите на случая, Матю ги изпрати в Бостън за подаване на молба до Апелативния съд.

Междувременно Матю пътуваше и работеше непрестанно, надзираваше строежа на бристолската фабрика, наемаше служители и създаваше канали за дистрибуция из цялата страна. На Дейзи ѝ се струваше, че Матю се е променил някак, след като тайните на миналото му бяха разкрити... беше някак по-свободен, дори по-уверен и харизматичен.

Виждайки безкрайната енергия на Матю и нарастващия му списък с постижения, Саймън Хънт го информира решително, че когато се умори да работи за Бауман, е добре дошъл в Обединените локомотивни заводи. Това подтикна Томас Бауман да увеличи процента от бъдещите печалби на компанията му за сапуни.

— Ще бъда милионер по времето, когато навърша трийсет — бе казал Матю на Дейзи сухо, — ако успея да остана извън затвора.

Беше изненадващо и Дейзи се трогна, че всички в семейството ѝ, дори нейната майка, се бяха сплотили да защитават Матю. Дали това беше заради Дейзи, или заради баща ѝ, не беше ясно. Томас Бауман, който винаги се бе отнасял строго и дори твърде жестоко към хората,

прости веднага на Матю, че го е излъгал. Всъщност, Бауман сега като че ли го зачиташе още повече от преди, приемайки го де факто за син.

— Човек би заподозрял — бе казала Лилиан на Дейзи, — че ако Матю Суифт извърши убийство, татко ще каже: Ами, момчето трябва да е имало основателна причина.

Установявайки, че като се занимава с нещо, времето минава побързо, Дейзи се зае с търсенето на дом в Бристол. Тя се спря на голяма крайбрежна къща с фронтон, която някога бе принадлежала на собственик на корабостроителница и неговото семейство. Придружена от майка си и сестра си, които обичаха да пазаруват далеч повече от нея, Дейзи купи огромни, удобни мебели и цветни завеси за прозорците. И, разбира се, се увери, че е подсигурила маси и рафтове за книгите си във възможно най-много стаи.

Помогна и това, че Матю отиваше при Дейзи всеки път, когато можеше да открадне няколко дни. Между тях нямаше вече напрежение, никакви тайни и страхове. Докато разговаряха дълго и вървяха в тихия летен сумрак, те намираха безкрайно удоволствие в компанията си. А нощем, когато Матю отиваше при Дейзи в тъмнината и я любеше, той изпълваше сетивата ѝ с безгранично удоволствие, а сърцето ѝ с радост.

— Изморих се да живея далеч от теб — прошепна ѝ той една нощ, прегръщайки я, докато лунната светлина хвърляше шарки по тъмните възвишения на завивките.

— Защо? — прошепна Дейзи в отговор, сгушвайки се в него. Той се заигра с тъмния водопад на косата ѝ.

— Защото не трябваше да идвам при теб по този начин, докато не се оженим. Това беше риск...

Дейзи го накара да млъкне с уста, без да спира, докато дъхът му се учести и голата му кожа не пламна. Тя вдигна глава, за да му се усмихне.

— Всичко или нищо — прошепна. — Това искам.

* * *

Най-после дойде известие от адвокатите на Матю, че група от трима съдии, проучвали съдебните архиви, са отхвърлили обвинението и са прекратили случая. Те също така бяха постановили, че то не може

да бъде възбудено отново, което попари всички надежди на семейство Уоринг за удължаване на изтезанието.

Матю бе приел новината със забележително спокойствие, приемайки поздравленията на всички, като благодари искрено на Бауман и на Уестклиф за тяхната подкрепа. Единствено когато останаха насаме с Дейзи, хладнокръвието му рухна, облекчението му беше прекалено голямо, за да го понесе стоически. Тя му даде цялата утеха, на която бе способна.

И ето че сега бе техният сватбен ден.

Церемонията в църквата на Стоуни Крос беше мъчително дълга, пасторът бе решил да впечатли тълпата богати и влиятелни посетители, мнозина, от които от Лондон, а някои от Ню Йорк. Службата включваше безконечна проповед, нечувани химни и четене на три пасажа от Библията.

Дейзи чакаше търпеливо в тежката си сатенена рокля с цвят на шампанско, краката ѝ бяха изтръпнали в обшитите ѝ с мъниста високи обувки. Тя бе полузаслепена от сложния дантелен воал, обшит с перли. Сватбата се оказа упражнение по издръжливост. Тя правеше всичко възможно да изглежда сериозна, но хвърли един поглед към Матю, висок и красив в черния си официален фрак и бяла колосана риза... и усети как сърцето ѝ пропуска един удар от внезапно щастие.

С приключването на обетите, въпреки строгото предупреждение на Мерседес, че младоженецът не трябва да целува булката, тъй като тази традиция не се спазвала от кората във висшето общество... Матю придърпа Дейзи към себе си и остави съкрушителна целувка по устните ѝ пред погледите на всички. Чуха се няколко ахвания и след това през тълпата премина тих, дружелюбен смях.

Дейзи погледна в искрящите очи на съпруга си.

— Държете се скандално, господин Суифт — прошепна тя.

— Това е нищо — отвърна Матю, изражението му бе озарено от обич. — Пазя най-лошото си поведение за тази нощ.

Гостите влязоха в къщата. След посрещането на сякаш хиляди хора, и усмихвайки се, докато страните я заболяха, Дейзи изпусна една дълга въздишка. Следваше сватбена закуска, която можеше да нахрани половин Англия, след нея тостове и продължителни сбогувания. А единственото, което искаше Дейзи, беше да остане сама със съпруга си.

— О, не се оплаквай — долетя веселият глас на сестра ѝ отблизо.
— Поне една от нас трябваше да има истинска сватба. И това се оказа ти.

Дейзи се обърна и видя Лилиан, Анабел и Еви да стоят зад нея.

— Нямах намерение да се оплаквам — каза тя. — Само си мислех колко по-лесно щеше да бъде да бяхме избягали в Гретна Грийн.

— Това би било доста прозаично, скъпа, като се има предвид, че Еви и аз го направихме преди теб.

— Церемонията беше хубава — каза сърдечно Анабел.

— И дълга — отвърна ѝ мрачно Дейзи. — Имам чувството, че съм стояла и говорила часове наред.

— То си беше така — усмихна се Еви. — Ела с нас... ще имаме среща на старите моми.

— Сега? — попита изненадано Дейзи и погледна оживените лица на приятелките си. — Не можем. Ще ни чакат за закуска.

— О, нека си чакат — изчурулика Лилиан. Тя хвана Дейзи за ръка и я изведе в главния коридор.

Когато четирите млади жени тръгнаха по коридора, водещ към сутрешната стая, те се натъкнаха на лорд Сейнт Винсънт, който се беше насочил в обратната посока. Елегантен и ослепителен в официалните си дрехи, той спря и погледна Еви с усмивка на обожание.

— Изглеждате така, сякаш бягате от нещо — отбеляза той.

— Бягаме — каза Еви на съпруга си.

Сейнт Винсънт плъзна ръка около кръста на Еви и попита с конспиративен шепот:

— Къде отивате?

Еви помисли за момент.

— Някъде, където да напудрим носа на Дейзи.

Виконтът изгледа Дейзи със съмнение.

— И се налага да сте четирите? Но това е толкова малък нос.

— Ще се бавим само няколко минути, лорде — каза Еви. — Ще ни извините ли?

Сейнт Винсънт се засмя.

— Не се безпокойте, скъпа — увери я той. Преди да пусне съпругата си, той я обърна към себе си и я целуна по челото. За един

съвсем кратък миг ръката му я докосна над диафрагмата. Неуловимият жест мина незабелязан за останалите.

Но Дейзи видя и изведнъж разбра какво означава. *Еви има тайна*, помисли си тя и се усмихна.

Те заведоха Дейзи в оранжерията, където топлата есенна светлина блестеше през прозорците и ароматът на цитруси и дафиново дърво витаеше във въздуха. Като свали венеца от портокалови цветчета и воала от Дейзи, Лилиан ги остави на един стол.

На близката маса имаше сребърен поднос с бутилка изстудено шампанско и четири високи кристални чаши.

— Специален тост за теб, скъпа — каза Лилиан, докато Анабел наливаше искрящата течност и подаваше чашите. — За щастливия край. Тъй като ти трябваше да почакаш доста по-дълго от нас, бих казала, че заслужаваш цялата бутилка. — Тя се усмихна. — Но въпреки всичко ще я споделим с теб.

Дейзи обхвана с пръсти кристалното столче.

— Това трябва да бъде тост за всички нас — каза тя. — Все пак преди три години и четирите имахме възможно най-лошите перспективи за брак. Дори не ни канеха на танци. А вижте колко добре се подредиха нещата.

— И единственото, което се изискваше, беше малко непочтено поведение и няколко скандала тук-там — каза Еви с усмивка.

— И приятелство — добави Анабел.

— За приятелството! — Гласът на Лилиан внезапно стана дрезгав.

Четирите кристални чаши прозвъннаха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.